

El setmanari
de més
difusió de
Catalunya

Membre de
l'U.C.I.F.

Difusió
controlada
per O.J.D.

Director:
Joan E. Jarque i Jutglar
Impressió:
Barcelonesa de
Publicacions S.A.
Dipòsit legal: 14387

Catalunya Cristiana

SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

**“És curiós com
canvien les
meves idees,
quan em poso
a resar”**

**Georges
Bernanos**

Any III · N.º 129

Setmana del 14 al 20 de març del 1982

40 Ptes.

**Destrossada la imatge
de la Verge Blanca**

Acte vandàlic a Vitoria

La imatge de la Verge Blanca, patrona de la ciutat de Vitoria va ser destruïda fa uns dies per uns desconeguts. La imatge, que data del segle XV, és una talla de dos metres i mig d'altura i estava instal·lada a l'exterior de l'església de sant Miquel.

El bisbe de Vitoria lamenta en una carta pública que es produïssin aquests fets. “Avui és un dia trist per tota la gent de Vitoria —digué—. Els autors d'aquest fet sacríleg ens han ferit a tots”. El leendakari Garaikoetxea s'expressa en termes semblants i es trasllada al temple el mateix dia.

Avui dia 14, tindrà lloc l'acte de desgrec que ha organitzat el bisbat de Vitoria en honor de la Verge Blanca.

S'iniciarà a les set del matí amb el rès del Sant Rosari, i a continuació se celebrarà l'Eucaristia.

Els cristians fan de la catequesi una llei de vida

Les eleccions no allunyaren la violència a Guatemala

A Guatemala s'han celebrat eleccions, i el general Anibal Guevara, el candidat oficial, sembla, a hores d'ara, que ha estat el guanyador. Les coses segueixen i seguiran com fins ara, al país centre-americà. Sacerdots i catòlics són perseguits arreu del país, i augmenta el nombre de desapareguts.

En mig d'aquest clima desolat, les comunitats cristianes segueixen treballant intensament. De la catequesi en fan llei de vida. Entre tantes dificultats cerquen la llum per a mantenir la seva moral.

Guatemala és un dels pobles més pobres de l'Amèrica llatina. El 70 per cent de la població té ingressos anuals de 42 dòlars (unes 4.000 pessetes). El 80 per cent dels habitatges no disposen ni de llum ni d'aigua. El 81 per cent dels nens estan mal nodrits. El 75 per cent dels adults són analfabets. La mitjana de vida és de 45 anys.

CATALUNYA CRISTIANA està preparant un dossier per presentar la caòtica situació que es viu en aquell país, i es fa seva la simpatia expressada pel papa Joan Pau II que ha manifestat el seu gran desig de pau per aquella maltractada zona de l'Amèrica central.

**Per a conservar manuscrits
i incunables**

El Vaticà tindrà un refugi antiatòmic

Roma.— El proper mes de juny començaran, probablement, al Vaticà, les obres de construcció d'un refugi subterrani a prova de radiacions per a la conservació de 70.000 valuosos manuscrits i d'uns 8.000 incunables, de la Biblioteca Vaticana. Segons que va declarar el Prefecte de la Biblioteca Vaticana, el salesià austriac Alfons Stickler, es tracta de la construcció d'un magatzem de manuscrits, de 660 metres quadrats, on podran tenir-hi cabuda prestatges amb una llargària total de 4 quilòmetres. Les despeses del projecte són calculades en uns 4 milions de marcs alemanys.

Per tal de cobrir aquestes despeses, com també les de la nova secció de catalogació i adquisició, que ja s'està construint, l'associació de les diòcesis de la República Federal d'Alemanya han fet un préstec, sense interessos, de 6 milions de marcs (240 milions de pessetes). Per a d'altres obres, entre elles la instal·lació d'una nova sala de lectura, manquen 2 milions més de marcs, per als quals encara no s'ha trobat cap donant. L'editorial Belser garanteix la preparació i la difusió d'edicions en facsimil dels manuscrits més importants de la Biblioteca Vaticana. Hi ha en projecte unes 100 reedicions de manuscrits originals, entre ells l'anomenat “Codex Benedictus”, del segle XI, que conté la història de sant Benet, segons Gregori Magne.

Afinant

Ciència i saviesa

La ciència cerca un coneixement cert —el més cert possible— de les “coses”. Totes les “coses”, qualsevol “cosa” és objecte de la intel·ligència scrutadora de l'home: realitats naturals, fets físics, esdeveniments propers o llunyans, d'avui, del passat i de l'esdevenidor; exteriors a ell o íntims com les pròpies emocions, passions i sentiments. Fins i tot el mateix procés del coneixement —talment com el filmador filmat— és objecte de la ciència de l'home. I malgrat la diversitat i la pluralitat de tants “objectes”, la ciència troba la seva unitat en l'home que n'és l'artífex. N'és l'artífex i ensem el crític puix que la certesa que (l'home) cerca sembla sovint un ideal inassolible tant “infinit” és l'objecte de la seva recerca i els angles des dels quals s'hi apropa. Veritablement es diria com si la ciència fos dirigida des del cor mateix de l'home per una llum superior i per un amor suprem: l'amor a la Veritat i la Saviesa.

Joan E. Jarque i Jutglar

Mentre, a Polònia la repressió continua

Guardons internacionals per a Lech Walesa

Recife.— El premi “Artesà de la Pau”, instituït per l'organització italiana “Lotta e Contemplazione”, ha estat atorgat aquest any a l'arquebisbe d'Olinda i Recife, monsenyor Helder Camara, i a Lech Walesa.

Monsenyor Camara, en saber que havia estat designat guanyador d'aquest premi de quaranta mil dòlars, ha declarat que l'enviaria al Papa perquè el destini a la seva “Lluita per la Llibertat del poble polonès”.

En un altre ordre de coses, el premi noruec de la “Paraula Lliure”, que importa disset mil dòlars, ha estat concedit a Lech Walesa, president de Solidaritat, per la seva coratjosa lluita a favor dels drets dels obrers polonesos.

La fundació independent de la paraula lliure en anunciar la notícia, ha subratllat que Walesa mereixia el premi “pel seu coratge i la seva força de caràcter i pel mèrit del seu risc personal que ha afrontat expressant-se lliurement contra el sistema totalitari”.

Aquest premi —es remarca— generalment es concedeix a un noruec, però la fundació creu que és just concedir-lo a un estranger, quan aquesta persona ha aconseguit una obra d'extrema importància a profit de tots. “I Lech Walesa és una d'aquestes persones” ha afirmat la fundació.

Vint mil detinguts

Almenys vint mil persones estan detingudes en cinquanta camps de concentració a Polònia, segons l'Organització catòlica “Pax Christi”, de l'Alemanya Federal.

En una conferència a l'estació de ràdio “Deutschlandfunk”, el secretari general de “Pax Christi”, Reinhold Lehmann, va manifestar que la situació dels treballadors internats als voltants de Katowice era particularment dramàtica. Ha fet una crida als sindicats occidentals a fi de que els ajudi.

Representants del sindicat independent “Solidaritat” havien declarat, recentment, prop de seixanta mil detinguts. Els dirigents militars de Varsòvia per la seva banda havien avançat la xifra de quatre mil cinc-cents presoners.

Manresa:

Festa grossa a la parròquia de la Sagrada Família

Manresa.— Així qualificava el nostre bisbe Ramon, l'ordenació sacerdotal que hi tingué lloc diumenge passat dia 28 de febrer a la tarda.

Una quarantena de sacerdots provinents de diferents llocs del Bisbat, acompanyaren al diaca mossèn Ramon Donada, en aquest dia gran per a ell i per tota la comunitat diocesana; la incorporació de sava nova al presbi-

teri diocesà, sempre és motiu de joia i esperança.

Nombrosos assistents, feligresos de la Parròquia, de diferents barris de la ciutat, de Manlleu, on va néixer mossèn Ramon, i també de St. Vicenç de Castellet, on havia exercit el diaconat, omplien l'església. També hi eren presents diversos nombres del Moviment Jünió català, del qual va ser president.

Trofeu Sant Jordi

La Federació de Cristians de Catalunya

convoca un

Concurs Literari

destinat a premiar escrits que exaltin els valors espirituals del cavaller sant Jordi, sobretot en els aspectes vivents en la societat actual.

Es concedeixen dos Trofeus Sant Jordi i dos premis de VINT-I-CINC MIL PESSETES cada un:

1. A un article periodístic d'una extensió de tres a quatre fulls (format DIN A-4 o holandès), escrits a màquina i a doble espai.
2. A una composició en vers, del mateix sentit, expressat en motius poètics.

El Jurat té facultat de concedir sengles accèssits de DEU MIL PESSETES.

En cap cas, els premis no seran fraccionats; però el Jurat pot deixar d'adjudicar-los si estima, pel motiu que sigui, que els treballs rebuts no assoleixen el mèrit necessari.

Cal trametre'ls a la Federació de Cristians de Catalunya, (Canuda, 26. Barcelona-2), en tres exemplars mecanografiats, sense signar, fins al dia 5 d'abril de 1982. Cada treball ha d'anar acompanyat d'una plica tancada contenint el nom, l'adreça i el telèfon de l'autor. A l'exterior hi haurà el títol del treball i el seu lema.

Formen el Jurat els senyors Frederic Alfonso i Orfila, Leandre Amigó, Osvald Cardona i la senyora Maria Assumpció Torras de Marty; els quals proclamaran els guanyadors durant la festa anual de la Federació, que se celebrarà pels volts del dia de sant Jordi de 1982.

El veredict del Jurat és inapel·lable.

Els treballs premiats seran publicats a «Radar», òrgan de la Federació.

Barcelona, 1 de desembre de 1981

Paco Martínez Soria, un humorista recordat

Dissabte passat quan es projectava la pel·lícula "Se armó el Belén", un bon nombre d'espanyols reia i passava una estona entretinguda amb l'humor, peculiar i fresc, d'un actor que tots coneixem prou bé. Es tracta de Paco Martínez Soria. L'home que deixà aquesta vida el propassat dia 26 de febrer quan es traslladava, com era habitual en ell, a la feina, a l'assaig de cada dia. Perquè aquest home tenia una capacitat immensa per a treballar. A més, era un inconformista i sempre pensava que les coses de la feina es podien fer millor.

Paco Martínez Soria era un home d'un optimisme sà, una font d'humor inesgotable, i també home d'idees cristianes. Ell es considerava catòlic per principi i convenciment. "Practico més aviat poc; en el sentit d'anar a l'Església. Essent un cristià autèntic, és fàcil de conservar la fe, s'estigui on s'estigui. Les meves creences sempre estan amb mi", manifestava el desaparegut humorista.

També se li atribueix a ell aquesta altra frase: "Jesucrist es dirigia al poble per alimentar el seu esperit; jo ho faig des de l'escenari per fer-lo feliç". I,

Paco Martínez Soria, en un moment de la representació de la pel·lícula "Se armó el Belén", que dissabte passat programà TVE.

normalment ho aconseguia tant en les seves pel·lícules com en les representacions teatrals.

El seu únic fill, escolapi, va dir el dia de l'enterrament en parlar de la seva dimensió hu-

mana i cristiana que el seu pare era un bon franciscà: "Allà on hi havia trsitesa, hi posava alegria, va servir al poble fent-lo riure. Era un home molt popular".

POSTRES DANONE

Tres deliciosos suggerències Danone pel seu postre d'avui.

Danone l'ofereix fins a sis postres deliciosos, alimenticis, frescos i naturals perquè pugui escollir i variar cada dia.

Avui, per exemple, li sugereix les Cremes casolanes, tant naturals, el Flam d'ou, de llet i ous frescos, un gran aliment, i la Crema de xocolata amb nata, pur xocolata cremós i nata fresca.

Avui, un DANONE

Quin prefereix?

Aliments frescos i naturals

L'almoïna penitencial

Des de sempre, l'exhortació de l'Església per a la penitència quaresmal ha estat lligada a l'almoïna. Allò que estalviem, privant-nos de menjar en abundància o evitant de fer despeses inútils, no ha pas d'augmentar el nostre compte corrent sinó que hauria de ser destinat a obres de caritat. Encara, en aquest temps de quaresma, no sols hauríem de donar del que estalviem —que comptat i debatut potser no fóra gaire— sinó que hauríem de gosar desprendre'ns de quantitats substancials, la privació de les quals fos en si mateixa una veritable penitència, una privació coent de quelcom —diners— que, ho confessem o no, tots ens estimem massa. Tant de bo que fossim molts els que ens decidíssim a fer aquest gest penitencial enguany. Hauríem vençut la primera dificultat: la que rau en el nostre cor. I diem primera perquè n'hi ha d'altres. És un fet que hi ha gent que voldrien sincerament fer almoïnes i no saben, de debò, com fer-ho, a qui adreçar-les. En aquest terreny es plantegen una munió d'interrogants que no deixen de tenir una certa justificació i que no tothom s'atreveix a contestar encertadament. On van a parar els diners? Són ben administrats? Quines neces-

sitats són més urgents? Etc. La vella fórmula "fes el bé i no miris a qui el fas" és avui massa arriscada.

Els que tenen experiència en aquests afers de la "caritat" aconsellen fortament malviar-se de l'almoïna pidolada anònimament pel carrer o a les portes de les esglésies, moltes vegades no fa més que mantenir una situació de captaire viciós, o de ganduls. Tota una altra cosa és la quantitat, potser important, donada personalment a algú conegut que es troba en la necessitat o a alguna obra apostòlica que s'ha de mantenir de donatius. Hi ha gent que temen —no sense raó— aquesta mena d'almoïna directa ja que pot crear unes relacions de dependència mútua oneroses tant pel que donà com pel qui rep. En aquests casos és recomanable buscar un intermediari que, servant l'anonimat del donador assegurí la llibertat d'aquest i, perquè no?, també la del beneficiari.

Les institucions de caritat i de beneficència són sens dubte el millor mitjà per canalitzar les nostres almoïnes penitencials. És cert que una

part, mínima, va a parar a les despeses indispensables d'administració, però, almenys les institucions d'Església que operen a casa nostra, "Caritas", Campanya contra la fam, Conferències, etc.— i citem les més conegudes, sense ànim d'excloure'n cap— tenen un historial prou net d'honradesa i de transparència administrativa com perquè els tinguem tota la confiança. A més posseeixen una llarga experiència que, ultra els avantatges de l'anonimat, ens ofereix la garantia d'una utilització òptima dels diners rebuts.

Encara voldríem indicar aquí algunes "almoïnes penitencials" que no hauríem d'oblidar en aquest temps quaresmal. Les posem entre cometes ja que haurien d'entrar a formar part dels nostre pressupost ordinari en el capítol d'obligacions. En primer lloc ens referim a firmar, i a fer firmar l'adhesió a la "Campanya del 0,7% pel Tercer Món", i en segon lloc a contribuir amb alguna quantitat fixa a l'organisme, de recent creació, "Acció solidària contra l'atur", que, malgrat tenir la seva seu a Barcelona rep ajut d'arreu de Catalunya.

El lector escriu

Els límits de la diòcesi de Lleida

A Iugoslàvia, l'Església Catòlica essent-li impossible variar els límits de les diòcesis territorialment plurilingües, nomenà administradors apostòlics amb dignitat episcopal per regir sectors de diverses diòcesis que parlessin la mateixa llengua. A Suïssa el sector de llengua italiana forma part d'una diòcesi de llengua alemanya i com que l'Estat suís no permet augmentar el nombre de les diòcesis, la Santa Seu també ho solucionà posant un administrador apostòlic amb dignitat episcopal per regir el sector italiano-parlant. A Espanya però, crec que no cal fer el que s'ha fet als dos Estats esmentats, ja que suposo que l'Església no està impossibilitada per variar els límits diocesans. Per tant crec que sempre que fos possible totes les diòcesis i províncies eclesiàstiques haurien de ser territorialment unilingües. I com que la diòcesi de Lleida dins d'Aragó té parròquies pertanyents al domini lingüístic català, ja que com és sabut el marge oriental d'Aragó és de parla catalana —tots els filòlegs romanistes hi estan d'acord— però també n'hi té de llengua castellana, aques-

passa a la pàgina 4

El pes i la mesura justs

La causa de l'home i dels drets de l'home, és un combat fonamental que no es pot dividir ni admet que es facin diferències a l'hora de ponderar-los. Els miners de les mines silesianes i els camperols salvadorencs poden ésser massacrats per les milícies que estan al servei, d'una banda del comunisme i de l'altra de l'anticomunisme, el crim clama sempre al cel a qualsevol lloc de la terra on es cometi. Aquí i allà les víctimes són immolades al Moloch d'una política inhumana perquè es nodreix amb la sang i l'angoixa dels homes. Així, es retorna al costum bàrbar d'incorporar el cadàver d'un infant, acabat de degollar a les muralles en construcció d'una ciutat perquè pel ciment i la virtut d'aquesta sang innocent esdevinguin inexpugnables. Una bàrbara Religió que encara té els seus adeptes, com ho demostra l'espectacle del món!

Els atemptats contra els drets de l'home, dret a la vida, dret a la llibertat, haurien d'aixecar una unànime reprovació del cor i de la consciència, idèntica sempre, siguin quines siguin les circumstàncies. No obstant, esclaten arreu, entrecreuat, els retrets d'indignacions selectives: el qui s'ha indignat contra la intervenció russa a l'Afganistan atenent-se a l'única moral i el dret dels pobles a disposar d'ells mateixos, no li costa gaire d'admetre que els Estats Units d'Amèrica podrien tenir raons estratègiques i geopolítiques per a una intervenció militar al Salvador. I l'altre, pel qual en general Pinochet és la mateixa imatge del diable i el símbol d'allò que és absolutament aborrible, es desfa en excuses i comprensió pel general Jaruzelsky que, nogensmenys, també ha empresonat el seu poble.

Les armes i els morts

La moral i la política, ¿estan tan infernalment embolicades en una

troca embuixada, que esdevé impossible parlar del bé i del mal, tal com són, i independentment de qualsevol contaminació política? Referir-se a la moral pural quan es tracta de condemnar l'adversari polític, no és ser un moralista pur, és fer de la moral un mitjà de la política, caient així en una de les màximes més dissimulades i subtils de Machiavel. I si sota el pretext que una causa és la millor políticament, o la menys dolenta, es posa el seu servei una retòrica del tipus: "La moral però..." o "la suspensió provisional de la moral a fi que triomfi demà, de manera més incontestable", s'entra en les dialèctiques que són la ruïna de la moral i el risc de portar la política a la ruïna privant-la de la seva finalitat humana.

No hi haurà manera de trencar l'antinomia i de sortir de l'atzucac?

La força, quan és extrema, rarament és bona companyia de la moral. Ara bé, el món és dominat o tendeix a ser-ho per dues superpotències, cada una de les quals cerca la manera d'avantajar l'altra, i sovint per mitjà de satèl·lits o aliats entreposats i sense preocupar-se massa de la moralitat o immoralitat dels mitjans que utilitza per a assolir els seus objectius. El bisbe que ocupa la seu de monsenyor Romero ho ha dit sense embuts: les grans potències proveeixen les armes, els salvadorencs els morts.

Sobre aquesta irrefutable veritat que expressa exactament la tragèdia salvadorenca, hom estaria temptat de bastir una política que estés d'acord amb l'exigència moral, la mateixa que té el seu cervell a l'Eliseu i que, per ésser raonada, no li manca cor. Aplicar els mateixos pesos i mesures a les dues

super-potències, la de l'Est i la de l'Oest: condemnar amb el mateix rigor i en nom del tret dels pobles a disposar d'ells mateixos, la presència a tantes nacions d'Europa de l'hegemonisme soviètic o també a l'Àsia les nacions privades de decidir llurs destins, però també les intervencions, reals o possibles de l'imperialisme nord-americà sobre l'Amèrica llatina per enfortir els governs que sembla que no sempre mereixen la confiança de la part més nombrosa i miserable de llurs pobles. Resta tanmateix arribar a les conseqüències polítiques derivades d'aquests justos judicis. Però aleshores les coses s'emboliquen.

Les simetries trencades

França està a l'Aliança Atlàntica, de la qual els Estats Units d'Amèrica constitueixen un dels pilars, i després, com abans del 10 de maig, no dubta en sortir-ne per incorporar-se no se sap a quin front dels no alineats, que en l'estat actual del món es troba sense estructura i sense consistència. Fins i tot sembla que l'atlantisme, o sigui, la certesa que existeix una comunitat de destí entre totes les democràcies liberals d'una part i l'altra de l'Atlàntic, ha estat afirmada amb més convicció per la França de Mitterrand que per la França giscardiana. Cosa que fa suposar que les dues superpotències no són igualment odioses.

Essent atlantista a Europa, perquè és important afrontar conjuntament l'amenaça totalitària, com no para de repetir el ministre d'Afers Estrangers, el govern demostra la seva independència cara al gran aliat, prenent, a l'Amèrica Llatina i especialment al Salvador, posicions que contradiuen de front la política de Washington. Els enemics dels Estats Units d'Amèrica són els nostres enemics a

(passa a la pàgina 4)

ve de la pàgina 3

Europa, però els nostres amics a l'Amèrica Central. Aquests es beneficien aleshores d'una singular ruptura de simetria. Nosaltres facilitem armes, encara que lleugeres, cosa que tampoc ens tranquil·litza la consciència, a la Nicaragua sandinista quan la seva política tan interior com exterior passa del rosa al roig. Reconeixem com a poder legítim en la guerra civil salvadorenca la insurrecció armada contra una junta a la qual, aleshores, per ser conseqüents neguem la legalitat. Però cal constatar que no ens comportem d'igual manera de cara al Salvador i de cara a Polònia, com si la paraula "legalitat" no tingués en els dos casos la mateixa qualitat i el mateix esclat. Sens dubte que és més fàcil fer el valent de cara als Estats Units d'Amèrica que de cara a la Rússia soviètica.

Una super-potència corre sempre el risc d'inclinar-se al mal, o al menys bo, pel mateix pes massa gran de la seva força. Però si la Rússia soviètica és totalitària, els Estats Units encara són una democràcia, la qual cosa, ultra les obligacions de l'aliança que tenim amb ells, justifica una ruptura de simetria en els judicis sobre l'una o l'altra potència. Als Estats Units, la política intervencionista de Reagan al Salvador és discutida lliurement en els mitjans de comunicació i combatuda per l'oposició democràtica. A la Rússia soviètica, en denunciar el colonialisme polític i ideològic del Kremlin, hom s'exposa heroïcament al pitjor, i s'emprèn un camí que condueix a l'internament i a l'exili. No es pot negar que la diferència entre un règim i l'altre és considerable.

Els cercles a l'infern

Les dictadures militars d'Amèrica Llatina no són pas més compatibles amb els nostres ideals democràtics i humanistes que els règims totalitaris de l'Europa de l'est. Però fins i tot a l'infern hi ha cercles que davalen més o menys profundament en la iniquitat. La història recent demostra que no és impossible que aquestes dictadures s'aflebeixin i morin, tant a Europa com a Amèrica Llatina. Les representacions que posa en marxa un sistema comunista al poder deuen ésser molt més eficaces que les dels règims totalitaris ordinaris, ja que encara no s'ha vist que un poder comunista cedeixi el lloc a una democràcia en qualsevol lloc del món. Cal, finalment, afegir que a l'Europa i especialment a França, només una extrema dreta marginal identifica la seva ideologia amb la dels règims dictatorials i totalitaris, mentre que certs partits comunistes occidentals, com el P.C.F. aplaudeixen totes les empreses soviètiques fora de les fronteres de Rússia i les consideren com avançades excel·lents d'una revolució irresistible.

El combat a seguir contra els règims autoritaris i totalitaris no pot ser, arreu del món, sinó el combat de l'humanisme i de la democràcia, únic mitjà de fressar un camí sempre estret i difícil, de la moral a la política. Aquest combat, en el fons, és el mateix al Salvador i a Polònia. I no és sorprenent que el cardenal Macharsky, arquebisbe de Cracòvia, hagi rebut cartes anunciant-li la mateixa fi de l'arquebisbe Romero de San Salvador.

ve de la pàgina 3

tes haurien de passar a diòcesis aragoneses i les altres haurien de romandre a Lleida, i fins i tot les parròquies de llengua catalana que actualment formen part de diòcesis aragoneses haurien de passar a Lleida o a una altra diòcesi de llengua catalana.

El fet que en el domini lingüístic català hi hagi un gran nombre d'emigrants de llengua castellana, és un altre problema distint, que se soluciona atenent pastoralment els emigrants, sempre que calgui, en la seva pròpia llengua, la qual cosa, com és ben sabut, ja es fa. / **Manuel Suriñach.**

Drets o agenollats

Fa temps que he observat que no en tots els pobles es fan iguals les cerimònies de la Santa Missa. Durant la Consagració hi ha parròquies que es queden drets, n'hi ha d'altres que s'agenollen.

M'agradaria saber si l'Església ha determinat alguna cosa sobre el particular. Si algú em pot contestar, hauria de dir allò que hi ha de cert sobre aquest cas concret, no

El lector escriu

opinions. / **Eduard Llovet.**

Fe, cultura i llenguatge

Fa temps que m'adono que en les pàgines de cultura i espectacles dels nostres diaris, gairebé només es publica literatura, conjunts musicals, cinema, etc. que malda contra la fe, la cultura i la llengua del poble. No vull esmentar noms concrets per no entrar en polèmica.

En canvi em consta que en el país hi ha una munió de gent jove, que en grups de teatre, en conjunts musicals i en cooperació a actes culturals i artístics —jocs florals, concerts i recitals, etc.— demostren la seva gran il·lusió per fer reixir les essències d'un poble, com són el llenguatge, l'art, la cultura i la fe. És una pena aquesta actitud dels periòdics nostres. Una pena i una vergonya per Catalunya. També en això s'ha entès malament la

democràcia. / **Jordi Masoliver.**

Al senyor Josep Picas

Com a lectora de CC dec manifestar que m'agrada molt i que a Catalunya necessitem una publicació com aquesta en una època de tanta crisi ideològica com la que estem travessant. Estic segura que fa molt de bé i que retorna a la nostra terra, a poc a poc aquella fe i les nostres belles tradicions cristianes tant arrelades al nostre país.

Vull fer també una advertència referent a un article publicat la setmana del 21 al 27 de Josep Picas que es titula "El pastor de cal Marçale". Jo sóc d'aquestes terres i descendeixo de pagesos per la part materna i francament em sento ofesa per la mala forma que segons diu el pastor ha posat a les dones de pàges de "renegades i rabiüdes". He conegut moltes mestresses i hi ha excepcions; però si al pastor alguna dona no l'hi ha estat simpàtica, que no les desqualifiqui totes. / **Roser Tuyet.**

PETITS ANUNCIS

Anuncieu-vos
aquí

Catalunya
Cristiana
**Setmanari d'informació religiosa,
d'àmbit nacional català,
PRECISA**

en les diferents comarques catalanes, de
persones dedicades a la publicitat.

**Escriure a: Edicions Terra Nostra S.A. Ref. 2.004
València, 244 - Barcelona-7**

S'ofereix senyora, amb
referències, per a ma-
trimoni o senyora sola.

**Trucar a CATALUNYA
CRISTIANA.
Tel. 217 39 50 ó 215 37 50**
FINQUES GUANTER
(A.P.I.)

Apartado de Correos 35

Residència Geriàtrica a Horta
pròxima inauguració, torre,
jardí, ascensor, tracte humà,
control sanitari (últimes pla-
ces).
**Tel. 255 02 66 de 8 a 10, de 15
a 17 i de 20 a 22.**
**VENDA DE XALET I APAR-
TAMENTS** en els millors in-
drets de L'Escala (Costa Brava).
Preus interessants. **FINQUES
GUANTER (A.P.I.)** Avinguda
Ave Maria, 7. Tel. (972) 77 02 72

PETITS ANUNCIS

Si voleu anunciar, ompliu la BUTLETA D'INSERCIÓ a base d'una lletra per quadrat, deixant un espai en blanc entre cada paraula, i envieu-ho, junt amb un taló nominatiu de l'import total del vostre anunci, a **CATALUNYA CRISTIANA**, carrer València, 244, 2on Barcelona-7

NOM _____
ADREÇA _____
POBLACIÓ _____ **Tel.** _____

PREU LINIA

50 ptes.	
100 ptes.	
150 ptes.	
200 ptes.	
250 ptes.	
300 ptes.	
350 ptes.	

Si voleu que el vostre anunci sigui publicat durant alguns dies, especifiqueu el mes i remarqueu amb una creu els dies elegits. Calculeu l'import que haureu d'abonar, multiplicant el preu de l'anunci pel nombre de dies.

Mes _____ dies _____

Adjunteu un taló o gir postal a nom de **CATALUNYA CRISTIANA**, carrer València, 244, 2on. Barcelona 7, amb 48 hores d'antelació.

Obtingui des d'ara el **MÀXIM** interès dels seus estalvis en un Banc de prestigi i solvència.

—Un assessor financer autoritzat l'informarà sense cap mena de compromís. Només cal que truqui o escrigui unes ratlles a:

**Apartat de Correus 5.231, Barcelona
Tel. 214 06 08, matins de 10 a 1.**
**El primat del Papa, el problema de la infal·libilitat,
el valor del Magisteri de l'Església i altres temes
de gran interès**

Llegeixi el llibre, que **ACABA DE PUBLICAR-SE**, titulat:

"¿Cuál es la Iglesia verdadera?"

por
Josep M.ª Ciurana Fernández
Demani'l a "Distribuidora Balmes"
carrer Durán i Bas, n.º 11 (Barcelona)

Punt de vista

Guatemala, igual

Les eleccions celebrades a Guatemala el propassat dia 7 no semblen haver adobat res a l'estropeçada república centro-americana. No cal dir que aquesta manca no és atribuïble a les eleccions per elles mateixes, sinó a les circumstàncies que les han acompanyades i, potser, al fet de la seva convocatòria en moments no gens propicis.

Encara no havia acabat el recompte de vots, i ja tres dels quatre candidats denunciaren que s'estava cometent frau i retiraren llurs representants del recompte. Aquest gest podria ésser interpretat com una acció de mals perdedors, car l'únic candidat que no es manifestà en aquest sentit fou el guanyador, però aquesta consideració ha d'ésser matisada ràpidament en considerar que fou precisament el candidat oficial, connectat amb les autoritats que han organitzat la consulta electoral, l'únic que no protestà.

Guatemala viu sota la pressió de la guerrilla, i no és aquesta, precisament, una situació propícia a qualsevol mena de consulta electoral. Aquesta, tanmateix, s'ha celebrat, perquè la poquíssima o nul·la credibilitat democràtica del règim necessita aquesta mena de revalida periòdica. Les eleccions, doncs, no han estat organitzades per tal que els ciutadans poguessin exercir els drets democràtics, sinó perquè el país donés, exteriorment sobretot, una aparença de funcionament democràtic.

El que importa en aquests moments no és tant el resultat "burocràtic" de les eleccions, sinó la seva possible incidència en el redreçament del país. Pel que fa a la primera qüestió, tot i que la victòria del general Guevara, candidat oficial, no ha estat aconseguida superant la meitat dels vots, com que l'elecció definitiva depèn del Congrés i la majoria oficial és clara en aquest, aquell té la presidència assegurada. L'altra qüestió és menys clara: en efecte, ¿de què servirà el canvi a la presidència? Amb la guerrilla igualment en contra i amb el desacord dels tres candidats vençuts, no sembla prudent d'esperar cap progrés, i el nou president solament podrà continuar la línia de l'anterior: continuarà la guerrilla, continuaran les dificultats econòmiques i construiran les greus i constants acusacions de violacions dels drets humans.

Tot i que Guatemala no pot ésser considerada al marge de la resta de l'Amèrica Central, la seva situació s'identifica amb la d'una llarga institucionalització de la dictadura militar pràctica mitjançant el simulacre d'eleccions com les dels del propassat dia 7.

Josep Faulí

CATALUNYA

Campanya per a costejar la bandera oficial de la Generalitat

Durant aquest mes de març i el vinent abril es durà a terme una campanya infantil per tot el Principat per a costejar la bandera oficial de la Generalitat, que li manca actualment. La idea inicial és que cada infant aportï una pesseta. Hi ha el propòsit que el lliurament al president Pujol sigui pels voltants de la festa de sant Jordi d'enguany.

La idea sorgí a Manresa durant la caravana de la "Flama de la sardana" de l'any passat.

El sòcol que farà de suport a la bandera serà de pedra extreta de la muntanya de Montserrat i esculpida per Josep Maria Subirats; el màstil serà tornejat en un taller de Manresa i la tela de la "senyera" ha estat teixida en uns tallers d'artesanía manual de Palma de Mallorca.

Les prospeccions petrolíferes allunyen la pesca de Vilanova

Per primera vegada des de fa més de trenta anys, diferents grans embarcacions dedicades a la pesca nocturna de peix blau s'han vist obligades a emigrar a d'altres zones del litoral mediterrani a conseqüència de l'escassetat de captures.

En els mitjans pesquers del

districte de Vilanova hom té la impressió generalitzada que les contínues descàrregues elèctriques que realitzen prop de la costa els vaixells especialitzats en investigacions sísmiques dels fons marins per a prospeccions petrolíferes són el motiu de l'actual allunyament dels bancs de sardina i seito dels habituals i tradicionals caladors utilitzats des de molts anys ençà per l'estol pesquer vilanoví.

A Catalunya hi ha cinc cents quaranta malalts de lepra

Del voltant dels dotze milions de malalts de lepra que hi ha al món, cinc mil corresponen a Espanya, i d'aquests, cinc cents quaranta a Catalunya. A Barcelona n'hi ha 432, 19 a Girona, 8 a Lleida i 81 a Tarragona. Excepte els de Tarragona, els altres són casos "importats", o sigui que afecten persones que visqueren en la seva infància a d'altres llocs on es contagiaren la malaltia, principalment a Andalusia, i després emigraren a Catalunya. Cal tenir en compte que el període d'incubació de la lepra és molt llarg. Pot ser fins i tot de vint anys.

Andalusia, amb Canàries, Galícia i Llevant, són les quatre zones clàssiques de lepra a Espanya.

Tarragona és l'única zona de Catalunya on existeix un focus endèmic de lepra possiblement relacionat amb la zona llewantina. De molts anys ençà, el Delta de l'Ebre, i, en general el sud de la província, la malaltia ha passat de família a família sense que hagi estat possible erradicar-la.

"Crònica", nova revista mensual en català

S'ha posat a la venda el primer número de la revista "Crònica", escrita en català, i que sortirà mensualment al preu de 200 pessetes. Amb un disseny de la portada i varietat de temes que recorden el "Paris-Match", "Crònica mensual d'actualitat" està dirigida per Leandre Colomer. El primer número presenta una llista de col·laboradors que inclou a Xavier Rubert de Ventós, Umberto Eco, Fernando Savater, Antoni de Senillosa, Manuel Ibáñez Escofet, Sempronio i Perich, entre altres. La revista està editada per Edicions del Centenari, S.A. i el tiratge inicial és de 50.000 exemplars.

ESPANYA

Es creen cent mil llocs de treball per a joves

S'ha firmat al palau de la Moncloa, amb assistència del president del Govern, Leopoldo Calvo Sotelo, un acord general de col·laboració entre els ministeris d'Educació i Treball i la CEOE per a promoure la cooperació entre els centres de formació professional i les empreses. Amb aquest

acord s'espera poder crear uns cent mil llocs de treball per a joves entre 16 i 18 anys.

Cases abandonades per coaccions d'ETA

Més de cent mansions, de les quals una vintena estan en estat semiruïnós, són abandonades i en venda a la zona residencial de Neguri, en el municipi biscaí de Guecho.

Des de fa set anys, un centenar de xalets i mansions de la tradicional zona residencial de Neguri, considerades pel seu valor arquitectònic com a patrimoni artístic, han canviat de propietaris, es tracta de vendre-les o bé són abandonades.

Els costos de manteniment, la crisi econòmica d'algunes famílies que habitaven aquestes finques i l'"exode" produït per l'impost revolucionari, són les principals raons del seu abandonament.

Tempesta al PSOE valencià

La destitució de quatre diputats provincials del Partit Socialista Obrer Espanyol (PSOE), decidida per l'executiva darrerament, pot ésser una de les primeres conseqüències de l'últim congrés dels socialistes valencians. Els quatre destituïts s'aliniaven en els corrents anomenats "nacionalis-

tes" que van ésser àmpliament derrotats al Congrés. Dos d'ells, Francesc Soria i Pere Fos, s'han mantingut propers a l'ex-president del Consell, Josep Lluís Albiñana, que va deixar el partit després de la seva substitució a l'organisme autonòmic.

MÓN

Carnestoltes al Brasil: 250 morts

Brasil, en opinió de les autoritats sanitàries, ha passat un carnestoltes "tranquil", tal com va anunciar-ho la televisió, s'enregistraren en només set estats, 250 morts, víctimes d'actes de violència, esgotament i excés d'alcohol. En aquesta xifra no es comptabilitzen les persones que moriren en accidents de circulació.

La macabra estadística l'encapçala Rio de Janeiro, amb 128 morts, seguit de Sao Paulo amb 37 "típics" morts de carnestoltes.

No obstant, els responsables opinen que el Carnestoltes 82 fou "més aviat tranquil". Als hospitals de Rio de Janeiro foren tractades fins el dimarts, unes 11.500 persones. En anys anteriors foren més de 120.000 en els quatre dies de carnestoltes.

Per qué, quan es parla de l'Agrupació Mútua, se'n parla amb respecte?

No és cap secret. Respon a una actuació de 80 anys, durant els quals diverses generacions de mutualistes han treballat desinteressadament explicant als seus familiars i amics que és l'AGRUPACIÓ MÚTUA i quins beneficis els ofereix. I, es clar, hem anat creixent més i més.

Ara passem de 223.000 socis. Perquè les prestacions que ofereix l'AGRUPACIÓ MÚTUA són realment interessants:

Malaltia Invalidesa Defunció Orfenesa Cirurgia Cirurgia Infantil i, a més a més, el Premi a l'Antiguitat Mutualista.

AGRUPACIÓ MÚTUA

DEL COMERC I DE LA INDÚSTRIA

Gran Via de les Corts Catalanes, 621 Telèfons 318 18 00 - 318 40 50 Barcelona-10

DES DE 1902

Duríssim missatge de Joan Pau II

El terrorisme és recolzat per incitacions secretes

Feta la captura del presumpte còmplice de l'autor de l'atemptat de maig, que posa en perill la vida del Sant Pare, es torna a insistir en la idea del complot. Aquest tema del terrorisme ha estat tractat en la Conferència de la Internacional Democristiana, que s'ha celebrat a Roma. Joan Pau II envia a la mateixa un missatge molt dur de condemna al terrorisme i la violència.

Han intervingut en aquestes jornades diversos centenars de polítics de tot arreu units pels ideals democristians. El missatge de Joan Pau II denuncia de manera incisiva el flagell de la vida present i reclama amb energia una acció solidària internacional per eradicar-la. El missatge fou adreçat al president de la Internacional Democristiana a darrers de gener, dates en les quals hauria d'haver-se celebrat la Conferència, ajornada després fins a unes setmanes per la mort d'Eduardo Frei, ex-president xilè.

El terrorisme mai no es pot justificar

Per al Papa, el terrorisme és l'antítesi de tot allò que com a demòcrates i com cristians intenten promoure els afiliats a aquesta ideologia. Es oposa també a la llei i la raó ja que busca mutilar i destruir a les persones i a la societat amb actes que violen directament la dignitat i la vida humana. Després de subratllar la facilitat amb que els terroristes aconsegueixen les armes i com usen l'impacte que els seus actes produeixen en els medis de comunicació, Joan Pau II es pregunta perquè els homes recorren a aquest mitjà tan lamentable. Certament avui, entre nosaltres, els impulsos de violència dominen els impulsos de pau, més no s'explica, i també pregunta per què les injustícies i el seu coneixement susciten aquesta reacció tan violenta. Entremig hi ha una difusió, cada cop més freqüent, d'ideologies de violència, la lluita venjativa, que deformen les consciències fins a esborrar el possible escrúpol que arriben a portar-los a cometre aquestes barbaritats.

En el seu missatge, Joan Pau II llença una acusació clara i contundent: "Existeix —diu textualment— endemés la complicitat de tota una xarxa internacional de terrorisme, que troba suports i incitacions secretes en aquesta o aquella potència." Aquesta o aquella potència que no s'esmenten explícitament, doncs potser sigui més important la denúncia del fet. D'aquesta manera, segueix acusant. "Qualsevolles que siguin les arrels de l'acció terrorista, siguin els que siguin els intents de justificació, nosaltres no podem fer res més que repetir una altra vegada i sempre que el terrorisme no està mai justificat en una societat civil."

El Papa defineix el terrorisme com una regressió a la barbàrie i a l'anarquisme, una manifestació d'odi, confusió ideològica amb la intenció de sembrar la por i la incertesa en la vida nacional i internacional. Si el terrorisme mai no està justificat en una societat civil, pot dir-se que el règim que el recolza i li dona suport, tampoc pot estar-ho.

Diu, per últim, que si tots els que tenen a les seves mans la responsabilitat nacional i internacional es donen la mà per teixir una cadena de solidaritat, que comprometi a fer desaparèixer la plaga del terrorisme, tots podríem creure en el futur del món i en la vinguda d'una civilització vertaderament humana.

A. B.

Vaticà dia a dia

Cicle de conferències preparatòries de la visita del Papa

A Madrid, segueix el cicle de conferències preparatòries de la visita del Papa a Espanya, que ha organitzat l'Associació d'Universitaris Espanyols com la primera iniciativa concreta de preparació a la visita papal.

En aquest cicle, que setmanalment es celebra a l'església dels Dolors, han parlat don Luis Suárez, catedràtic de la Universitat Autònoma de Madrid, i don Gonzalo Vera-Fajardo, canonge de Vitòria. En el primer tema desenvolupa "El baptisme en les nacions cristianes" i el segon parlà sobre "Les arrels religioses d'Espanya".

Un zairès, nou secretari particular del Papa

Coincidint amb la segona gira africana, el Papa acaba de designar al seu segon secretari particular. El càrrec ha recaigut en el sacerdot negre Emery Kabongo, nascut al Zaire fa uns trenta-i-vuit anys. Monsenyor Kabongo, que havia estat auditor a la nunciatura del Brasil, lloc on va conèixer el Papa, en el futur treballarà juntament amb el polonès Stanislaw Dzwisz, primer secretari que va sostenir a Joan Pau II al ser ferit a l'atemptat. Monsenyor Kabongo substitueix a l'irlandès John Magee, que ha passat a mestre de cerimònies pontificies.

Penitència i conversió

El Papa convida, en resum, als cristians de tot el món a aprofitar el temps de la quaresma per a "participar en tot el que es faci a les Esglésies locals per tal que els cristians i els homes de bona voluntat facilitin a cada un dels seus germans els mitjans, àdhuc materials, de viure dignament, de prendre ells mateixos en càrrec llur promoció humana, espiritual i aquella de la seva família.

"Que les col·lectes de Quaresma —afegeix— fins i tot en els països pobres, us permetin d'ajudar, amb el compartiment, les Esglésies locals del país encara menys afavorides, i complir la missió de bons samaritans prop dels qui en són directament responsables: els que són víctimes de la denegació de justícia, els qui no poden ésser encara responsables del seu propi desenrotllament i del que les seves comunitats humanes."

"Penitència, conversió, és aquest el camí, no pas trist, sinó alliberador, del nostre temps de Quaresma", ha dit Joan Pau II, com a cloenda.

El Primat anglicà proposa una cimera d'esglésies cristianes

L'arquebisbe de Canterbury i primat de l'Església anglicana, monsenyor Robert Runcie, proposa fa una setmana una reunió de totes les esglésies cristianes per a testimoniar un compromís en pro de la pau, partint de l'oració i la reflexió.

També ha declarat que exposarà la idea al Papa Joan Pau II durant la seva propera visita a Gran Bretanya del cap de l'Església catòlica.

El primat de l'Església anglicana actualment és hoste del Consell Ecumènic de les Esglésies, amb seu a Ginebra. Durant la seva estada a aquesta ciutat s'ha entrevistat amb els dirigents de les institucions especialitzades de l'ONU a Europa i amb els de l'Església protestant de Ginebra.

Ecumenista actiu, monsenyor Runcie ha declarat davant aquesta citada col·lectivitat que l'Església anglicana "desitja convertir-se en pont entre el catolicisme y les esglésies sorgides de la Reforma".

Exercicis espirituals al Vaticà

El Papa ha fet exercicis espirituals durant la primera setmana de Quaresma. Va suspendre totes les audiències. Han estat uns dies de recolliment i oració en els que Joan Pau II i tots els membres de la Cúria Romana hi ha assistit, mati i tarda, a la capella Matilde, escoltant les conferències que va pronunciar el jesuïta para Stanislas Lyonet, il·lustre exègeta, especialista en san Pau, professor de l'Institut Bíblic i consultor de la Congregació per a la Doctrina de la Fe.

Centenari de la mort de la beata Agnès de Bohèmia, clarissa

El Papa Joan Pau II ha adreçat als catòlics txecs una carta recordant el setè centenari de la mort de la beata Agnès de Bohèmia. La carta, escrita en llengua txeca, ha estat adreçada al cardenal Frantisek Tomasek, arquebisbe de Praga. Amb aquesta obcecació tan pròpia de "recuperació de les arrels originàries de cada poble cristià", Joan Pau II exhorta al poble txec a custodiar les arrels de la seva cultura nacional i de la seva identificació religiosa. Evoca la vida i les virtuts de la beata Agnès de Bohèmia, que morí el 2 de març fa set-cents anys. La princesa ha donat tot als pobres, atengué als leprosos i els hi apedegava la roba. ¿No hi ha necessitat en els temps actuals d'aquest servei generós i desinteressat?, pregunta el Papa, que convida al poble txec a vetllar per aquesta herència espiritual de la beata Agnès i a transmetre-la intacta.

El Papa ordenarà a sacerdots durant la seva estada a Espanya

El passat dia 9 de març, la Comissió Episcopal encarregada de preparar l'estada de Joan Pau II a Espanya ultimà el programa que inclou els actes a fer. Respecte als actes programats, en diversos seminaris s'ha advertit als qui esperen ser ordenats de preveres, enguany, la possibilitat de que el Sant Pare oficiï una ordenació col·lectiva de sacerdots durant la seva estada a Espanya. El Comitè Executiu de bisbes es reunirà el vinent dia 11 i a ben segur que tractarà aquest tema.

El Papa va rebre a Mitterrand. — Joan Pau II i el president francès, François Mitterrand, mantingueren en el Vaticà una conversació privada de més d'una hora de duració, en la que tractaren diversos temes internacionals.

L'audiència del Sant Pare al Cap de l'Estat francès va tenir un caràcter privat, i durant ella es va parlar també de les qüestions bilaterals entre l'Església catòlica i França, especialment sobre els problemes dels col·legis catòlics en el país gal, ja que el nou Govern socialista ha anunciat el seu propòsit de suprimir les subvencions. En la fotografia Joan Pau II encaixa les mans del president Mitterrand.

La Pontificia Acadèmia de les Ciències denuncia

L'ús d'armes nuclears tindria conseqüències molt terribles

Els dies 7 i 8 d'octubre del 1981, sota la presidència del professor Carlos Chagas, president de la Pontificia Acadèmia de les Ciències, es reüní a la seu de l'Acadèmia (Casina Pius IV, Ciutat del Vaticà) un grup de 14 científics especialistes (Carlos Chagas, Rio de Janeiro; E. Amaldi, Roma; N. Bochkov, Moscou; L. Caldas, Rio de Janeiro; H. Hiatt, Boston; J. Lejeune, París; L. Leprince-Ringuet, París; G.B. Marini-Bettolo, Roma; C. Pavan, Sao Paulo; A. Rich, Cambridge Mass.; A. Serra, Roma; V. Weisskopf, Cambridge Mass.; A. Leaf, Boston; R. Latarjet, París). Havien arribat de diferents parts del món per a examinar el problema de les conseqüències que l'ús d'armes nuclears tindria per la supervivència i la salut de la humanitat.

Tot i resultant evidents la majoria d'aquestes conseqüències, sembla que no es valora prou la seva gravetat. Després d'un atac nuclear serien tan difícils les condicions de vida, que l'única esperança per a la humanitat es troba en la prevenció de la guerra nuclear en qualsevulla de les seves formes. Si aquest coneixement es difon i s'accepta, resultarà evident que les armes nuclears mai no deuen fer-se servir en cas de guerra, i que el seu nombre s'ha d'anar reduint de manera equilibrada.

La guerra nuclear proporcionaria desastres colossals

Les recents declaracions segons les quals seria possible guanyar una guerra nuclear i àdhuc sobreviure-hi, deixen translluir una insuficient apreciació de la realitat mèdica: tota guerra nuclear inevitablement proporcionaria la mort, la malaltia i el sofriment en unes proporcions i en una escala gegantina, sense que fos possible cap intervenció mèdica eficaç.

En contra del que s'acostuma a pensar, es coneix bé la magnitud

de la catàstrofe que seguiria l'ús de les armes nuclears. I són també ben conegudes les limitacions de l'assistència mèdica.

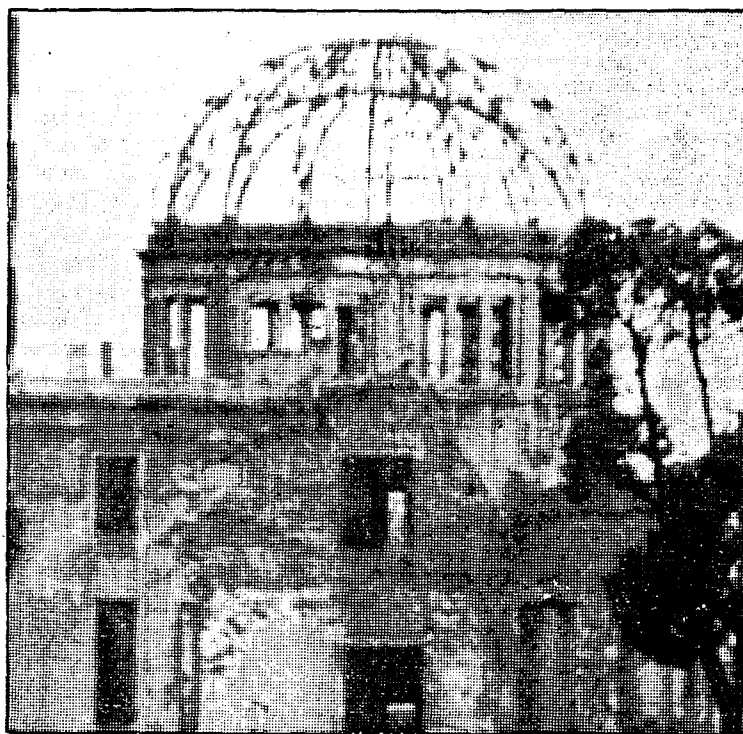
Si aquest coneixement fos exposat clarament als pobles i a llurs dirigents, a totes les parts del món, això podria ajudar a aturar la carrera d'armaments i per consegüent també contribuiria a impedir allò que molt bé podria ser la darrera epidèmia de la nostra civilització. Si una arma nuclear d'un milió de tones (la bomba d'Hiroshima tenia unes 15.000 tones de potència explosiva), explotés al centre d'aquestes ciutats, segons càlculs fets, provocaria la destrucció en una extensió de 180 km. quadrats, amb 250.000 morts i 500.000 ferits greus.

Adhuc en les condicions més favorables, l'assistència que caldria subministrar a aquests ferits suposaria un esforç mèdic d'una magnitud inimaginable. L'estudi considerava que si, donades aquestes circumstàncies entre aquestes poblacions i pobles veïns es disposés d'uns 18.000 llits només se'n podrien fer servir uns 5.000. Només podrien ser atesos l'1% dels ferits, però cal remarcar que ningú no estaria en condicions de garantir el servei mèdic que necessiten els cremats, de les víctimes de les radiacions i dels enderrocaments.

Tot amb tot, aquestes visions tan terribles són insuficients per a descriure el desastre humà que seguiria a un atac contra un país amb l'actual acumulació d'armes nuclears, és a dir, amb milers de bombes d'una potència d'un milió o més de tones de TNT.

Es transmetrien danys genètics a les futures generacions

L'exposició a dosis massives de radiacions minvaria la resistència a les bacteries i als virus i podria, consegüentment, obrir el camí a infeccions generalitzades. Les radiacions, a més, actuarien en

El municipi d'Hiroshima tal com restà després de la destrucció del centre de la ciutat per la bomba atòmica, el 6 de gener del 1945. Aquest edifici s'ha conservat igual per a la posteritat en recordança d'un dels més tràgics fets registrats en la història del segle XX i com un "crit de pau" contra les conseqüències possibles d'una probable guerra nuclear. (Foto: O.P.)

nombrosos fetus, produint lesions cerebrals irreversibles i deficiències mentals. I augmentaria considerablement la incidència de molts tipus de càncer en els supervivents. A les generacions següents, si n'hi haguessin, els serien transmesos danys genètics.

També restarien contaminats en una gran extensió el sòl, els boscos i el bestiar, fet que reduiria els recursos alimentaris.

A més a més, a causa dels vents naturals i la mescla a l'atmosfera, la radiació s'estendria, causant la mort a innumbrables persones i contaminant immenses regions. Les instal·lacions sanitàries de qualsevol país estarien mancades de capacitat per a fer-se càrrec dels supervivents.

Responsabilitat dels polítics i militars

El tractament fora pràctica-

ment impossible i les despeses enormes. ¿Poden trobar-se arguments més contundents a favor d'una estratègia preventiva?

Els nostres coneixements i la nostra funció d'investigadors i de metges no ens permeten, és clar, parlar amb autoritat dels problemes de seguretat. Amb tot, si els responsables polítics i militars han basat la seva organització estratègica sobre falses hipòtesis referents als aspectes mèdics d'una guerra nuclear, pensem que tenim una responsabilitat sobre això. Hem d'informar, informar a tothom, d'allò que seria el quadre clínic en el seu conjunt després d'un atac nuclear i de la impotència de la comunitat mèdica per tal de donar una resposta vàlida.

Si no parlem, correm el risc de traïcionar-nos nosaltres mateixos i de traïcionar la nostra civilització.

El Papa visitarà el santuari de Fàtima

El sant Pare visitarà Portugal del 12 al 14 de maig d'enguany. La conferència episcopal portuguesa coneix ja el programa de la visita.

Joan Pau II arribarà Lisboa el dia 12 de maig, des d'on es traslladarà al santuari maria de Fàtima, al centre del país. El dia 13 hi presidirà la peregrinació commemorativa del seixanta-cinquè aniversari de les aparicions de la Mare de Déu a tres pastors. La data del 13 de maig coincideix també amb el primer aniversari de l'atemptat contra Joan Pau II a la plaça de sant Pere, al Vaticà, i del qual el Papa mateix va afirmar que pogué sortir amb vida gràcies a la Mare de Déu de Fàtima.

El programa inclou també una visita a Coimbra i a la seva històrica universitat, on Joan Pau II es reunirà amb un grup d'intel·lectuals portuguesos. Després anirà a Porto, on celebrarà missa i tractarà temes relacionats amb el món obrer. Finalment, a l'arxidiòcesi de Braga, situada al nord del país, el sant Pare visitarà el santuari de la Mare de Déu del Sameiro, on presidirà una cerimònia dedicada especialment a les religioses.

També és prevista una visita a l'arxidiòcesi d'Evora, a la regió meridional de l'Alentejo, on Joan Pau II celebrarà una missa al santuari maria de Vila Vizosa i s'entrevistarà amb els treballadors agrícoles.

Documents

Meditació familiar

Aquesta Setmana creiem honrar la memòria de Sant Josep, Patriarca de la Família Nazareta, oferint als nostres lectors un text recentíssim del Papa sobre la família, tema de tanta actualitat. Està tret de l'homilia pronunciada per Joan Pau II, el dia 13 del passat mes de febrer, durant la "Missa per a les famílies", a Onitsha, Nigèria. Digué el Papa:

"Germans i germanes:

Les vostres famílies tenen molts valors positius i lloables, basats en les vostres tradicions familiars. Teniu lligams de família forts. Considereu que els fills són una benedicció i els desitgeu com a coronament del matrimoni. El sistema de la família patriarcal porta en si un ambient afectuós i humà de cara a l'atenció d'orfes, de vells i de pobres.

També teniu, però, algunes ombres. Per tradició, la vostra cultura no exclou la poligàmia, si bé multitud de matrimonis foren i són monògams. No sempre les dones han vist reconeguts tots els seus drets. Quant als enemics moderns de la família, la degradació perturbadora de certs valors fonamentals —el divorci, la contracepció, l'abort— no ha pas perdonat al vostre país.

La crida i la invitació que ara us dirigeixo a vosaltres, famílies cristianes de Nigèria, és la mateixa crida i la mateixa invitació que he adreçat a totes les famílies cristianes del món, en la meua recent Exhortació Apostòlica: "Famílies Consortio": FAMÍLIA, PROCURA SER EL QUE DEUS ÉSSER".

La família ve de Déu. És el Creador qui ha disposat el pacte d'amor entre un home i una dona. Ell beneix llur amor i el fa font d'ajut mutu. L'ha fet fecund i ha establert la seva estabilitat fins a la mort. En els plans del Creador la família és una comunitat de persones. La forma fonamental de la vida i de l'amor en la família consisteix a respectar les persones, cada u dels membres de la família. Els esposos que s'estimen i es tractin amb el màxim de respecte. Pares, respecte la personalitat única dels vostres fills. Fills, presteu als vostres pares respecte i obediència. Tots els membres de la família han de sentir-se acceptats i respectats, és per això mateix que han de sentir-se estimats; molt particularment els vells i els malalts.

En el seu significat més profund el respecte vol significar fidelitat. Significa acceptació recíproca, confiança i unió, paciència i perdó, si es presenta el cas. El respecte supera totes les dificultats personals, les quals mai no poden justificar que es falti a l'amor. Esposos i esposes, estimeu-vos mútuament; sacrifiqueu-vos l'un per l'altre i pels vostres fills. Resistiu totes les temptacions de traïr-vos l'un a l'altre." (L'Osserv. Rom. 14-2-82.)

Que sant Josep sigui l'exemple per a les nostres famílies cristianes i les beneeixi.

V. N.

Noms i dates dels viatges del Papa

Des de la seva elevació al pontificat, Joan Pau II ha fet aquests viatges a l'estranger:

República Dominicana i Mèxic (25 gener - 1 febrer, 1979); Polònia (2-10 juny, 1979); Irlanda, la ONU i Estats Units (29 setembre - 8 octubre, 1979); Turquia (28-30 novembre, 1979); Àfrica: Zaire, República Popular del Congo, Kenya, Ghana, Alt Volta i Costa d'Ivori (2-12 maig, 1980); França i la UNESCO (30 maig - 2 juny, 1980); Brasil (30 juny - 12 juliol, 1980); Alemanya (15-19 novembre, 1980); Extrem Orient: Paquistán, Filipines, Illa de Guam, Japó i Alaska (16-27 febrer, 1981).

Aquests viatges restaren interromputs arran de l'atemptat que Joan Pau II sofí el 13 de maig de l'any passat, justament a les vigílies del seu viatge a Suïssa, que estava fixat pels darrers dies de maig, i a Lourdes, on havia decidit d'anar per a participar en el XLII Congrés Eucarístic Internacional que se celebrà els dies 16-23 de juliol. Ara, després del seu segon viatge a l'Àfrica, en què ha visitat quatre països (Nigèria, Benín, Gabon i Guinea Equatorial), hi ha anunciat oficialment els viatges a Gran Bretanya i Espanya.

El sant Pare també ha manifestat el seu desig d'anar, l'agost, a Polònia, al santuari de la Mare de Déu de Jasna Góra, amb motiu del DC aniversari de l'arribada de la imatge de la Verge a Czestochowa.

TARRAGONA

Josep Sabaté

Aquest cap de setmana, ple de delegats del Consell de Pastoral

L'església tarragonina, vers la definitiva estructuració

Tarragona.—Aquests dies 13 i 14, l'Església diocesana de Tarragona celebra un important esdeveniment. Es tracta del ple de delegats del Consell Diocesà de Pastoral. Durant dos dies, es procedirà a la discussió i votació de les esmenes presentades al document sobre els ministeris, amb la qual cosa es clourà la segona fase del Consell de Pastoral.

El Sr. Arquebisbe, Doctor Josep Pont i Gol, presidirà les jornades de treball que es clouran el diumenge amb la celebració de l'Eucaristia al mateix Col·legi de Sant Pau, escenari del ple de delegats. Aquest està integrat pel consell de presidència, format pel Sr. Arquebisbe, els quatre vicaris episcopals i cinc membres de la comissió permanent; l'equip moderador i els secretaris.

El Consell Diocesà de Pastoral constitueix, veritablement, un camí d'esperança vers la vertebració de l'Església de Tarragona. El Consell no és fruit d'un moment, sinó conseqüència d'una realitat. Des dels primers moments en què el Doctor Pont i Gol es feu càrrec de l'Arxidiòcesi, es palesà ja la necessitat d'aquesta vertebració de l'Església diocesana. El punt de partença per aquest llarg camí foren les realitats de base de la comunitat cristiana.

Des de nivells parroquials primer, i després des de zones pastorals i a nivell diocesà, el Consell ha anat desenvolupant-se fins a arribar a avui. Precisament, un primer punt d'aquest camí del Consell fou el document del novembre del 1973 sobre "els consells de pastoral parroquials i arxiprestals". Des de llavors, s'han

endegat diverses campanyes per a la vertebració de la diòcesi.

Al 1975, es proposà una revisió i programació de l'acció dels consells parroquials. Es redactà, també, un memoràndum per a una revisió de la pastoral parroquial juntament amb un document important: "Consideracions sobre problemes i perspectives pastorals a partir de la situació i previsió estadística del clergat a l'Arxidiòcesi de Tarragona".

L'etapa formal d'estructuració del Consell començà al 1978. La problemàtica de fons fou estudiada pel Consell del Presbiteri, mentre es consultaren els grups de base sobre els temes a tractar: "L'Església que hem d'anar fent entre tots" i "Els ministeris dins la comunitat eclesial".

Com ja es recordarà, en el debat del primer tema hi participaren dues mil persones i s'aprova el document corresponent, el dia 1 de gener del 1981. Des d'aleshores, la Comissió permanent, el petit grup animador i els grups de base, han anat treballant sobre el segon tema dels ministeris.

S'arriba, doncs, ara, a una etapa important pel desenvolupament del Consell Diocesà de Pastoral. L'Església Diocesana de Tarragona viu uns moments de gran transcendència de cara a la seva definitiva estructuració. El camí obert fa temps està arribant ja al seu terme final amb resultats joiosament fructífers...

Estatut de Teologia

Tarragona.—Començaran les classes del nou trimestre de l'Institut de Teologia de Tarragona.

na. Les classes d'aquest sisè quadrimestre es perllongaran fins al dia 8 de juny i faran referència a ecumenisme, dret canònic, sacraments, història de l'Església, etcètera. Cadascuna de les matèries o temes d'estudi és a cura d'especialistes, responsables del curs.

El casal riudomenc ja té estatuts

Riudoms.—L'arquebisbe de Tarragona, Dr. Pont i Gol, ha aprovat els estatuts de l'associació del "Casal Riudomenc", atesa la petició formulada pel rector de la parroquia de Sant Jaume de l'esmentada població. El "Casal Riudomenc" té per finalitat proporcionar a tots els seus membres una formació i educació integral de la persona en el doble aspecte humà.

Els béns de l'Església

La Delegació d'Assumptes Econòmics ha publicat la nota següent:

Certament, tenim el compromís de caminar cap a l'autofinançament de l'Església de Tarragona, juntament amb els altres bisbats. Per això, una de les coses necessàries és fer rendir el nostre patrimoni, cosa que ha de ser un capítol d'entrades de l'autofinançament, encara que no tan important com l'aportació directa dels fidels.

Això és el que intenta de fer aquesta Delegació, i no una lleugeresa administrativa, com vol suposar una carta apareguda últi-

El punt de partença que ha portat a la realitat actual foren les realitats de base de la comunitat cristiana.

mament a la premsa, referent a una finca de Vilaplana.

És important que ni de paraula ni per escrit ningú no comprometi abans d'hora, ni indegudament, el tractament seriós de cada cas i la solució justa que requereixi un bé de la nostra Església.

Quan l'Arquebisbat cedeix algun immoble és perquè hi ha raons de molt de pes que ho aconsellen. Es tracta de casos excepcionals.

És ja norma d'aquest Arquebisbat que a les parròquies es vagin constituint les comissions d'economia amb seglars, presidits pel rector, que treballaran de comú

acord amb aquesta Delegació diocesana.

Calendari de col·lectes

Tarragona.—La Secretaria General de l'Arquebisbat de Tarragona ha fet pública la relació de col·lectes d'enguany i les dates corresponents. És aquesta: Seminari, 19 de març; Llocs Sants, 9 d'abril; O.C.S.H.A., 18 d'abril; Clergat Indgena, 9 de maig; Mitjans de Comunicació, 23 de maig; Acció Catòlica, 30 de maig; Caritas, 10 de juny; Sant Pere, 29 de juny; DOMUND, 24 d'octubre; Migració, 28 de novembre.

GIRONA

M. Caballé

Balanç del 1981 pel que fa al clergat:

Setze preveres morts i tres d'ordenats

Girona.—El Butlletí de l'Església de Girona publica el resum de les activitats i del personal durant l'any 1981. En aquest aspecte cal destacar la notable diferència existent entre els preveres morts i els qui s'han ordenat: 16 per 3.

A més, durant l'any 1981 només s'ha ordenat un seminarista de diaca, cosa que significa que enguany, probablement, només s'ordenarà un nou sacerdot. En aquests moments l'edat mitjana dels preveres diocesans de l'Església gironina supera ja els 55 anys. Malauradament el Seminari Major també es troba molt mancat de vocacions. Això fa preveure que en el futur encara s'agreuja més l'envelliment progressiu del clergat.

Una institució que sofreix especialment la manca de vocacions és la Casa Missió de Banyoles que en aquests moments només compta amb 10 sacerdots. I encara alguns d'ells tenen altres càrrecs pastorals fora d'aquesta ciutat. Aquest motiu fa que la seva activitat missionera sigui també reduïda.

Una altra dada interessant és la referent als sacerdots gironins que es troben en diòcesis de països de missions i estrangers. Són 22 en total, la majoria d'ells en diòcesis d'Amèrica llatina: 6 al Perú; 5 a Xile; 1 a Veneçuela, 1 a Puerto Rico; 1 a Nord-Amèrica; 1 a Equador. N'hi ha 7 que pertanyen a l'Institut Espanyol de Missions Estrangeres: dos d'ells a la República Dominicana; un a Togo, una a USA, una a Colòmbia, una a Moçambic i un a Guatemala.

Per fi hi ha 15 sacerdots canònicament residents en altres diòcesis: vuit a Barcelona; un a Tarragona, un a

Paris, un a Castelló de la Plana, un a Itàlia, un a Bèlgica i un a Madrid. Entre els preveres gironins que treballen al Perú, s'hi troba Monsenyor Enric Pèlach, que és bisbe de Yauyos.

Malgrat de Mar: programa parroquial

Ràdio Malgrat emet des de fa unes setmanes un programa sota el títol: "La veu de la parròquia". Es tracta d'un breu espai en què tenen cabuda comentaris, notícies i informacions que fan referència a la vida de l'Església d'aquella població.

V peregrinació diocesana a Terra Santa

Està programada del 2 al 12 d'agost d'enguany. Es visitaran tots els llocs que tenen relació amb la vida de Jesús. La dirigeix mossèn Lluís Vilà, de Casa Missió. Informació i inscripcions: Telèfon 21 25 50. Places limitades.

Servei d'ajuda a la vellesa

Davant la situació cada vegada més generalitzada de persones d'edat que viuen soles, i que necessiten ajudes personals, s'ha creat a Girona el Servei voluntari a domicili d'ajuda a la vellesa. Aquest servei consisteix a oferir atencions, com fer companyia, realitzar tasques de la casa, acompanyar al metge, etc. El porta

endavant un equip de responsables, però compta, a més, amb els oferiments d'altres persones que hi vulguin col·laborar voluntàriament.

Per a les peticions d'aquest servei i per a oferiments de col·laboració cal dirigir-se a: Plaça del Vi, 2. Girona. Telèfon 20 88 49, o bé a les parròquies de la ciutat de Girona.

Emissions religioses per ràdio i televisió

Si bé els qui estan bons han d'acudir personalment a l'església per a complir amb el precepte dominical, els malalts i impeditos faran molt bé d'escoltar les emissions religioses que trameten la majoria de les emissores i també la televisió.

Concretament, a les comarques gironines es transmet la missa dominical per les següents emissores i horaris: Ràdio Girona: a les 9 del matí des de l'església del Mercadal. Ràdio Cadena Espanyola a Girona: a les 20,15 de la tarda les vigílies de Festa, des de l'església del Sagrat Cor, i a les 11 del matí dels diumenges des de Montserrat. Ràdio Figueres: a les 10 del matí des de la parròquia de Sant Pere. Ràdio Olot (freqüència modulada): a les 9 del matí des de l'església del Tura.

Televisió: a les 10,30 del matí.

A més, Ràdio Cadena transmet el Rosari a les 19,15 de la tarda i Ràdio Figueres a les 20 hores. Ràdio Girona emet un programa religiós especial cada dissabte a les 20,30 en connexió amb Ràdio Olot i Ràdio Figueres.

BARCELONA

Redacció

Trobada de les parròquies del sector de l'Ordal

Sant Cugat Sesgarrigues.— Durant la setmana del 15 al 19 de febrer tingué lloc, en el sector de l'Ordal, unes conferències pel sacerdot franciscà para Esteve Sala. Totes elles foren de gran interès pels assistents, provocant cada dia un major nombre d'assistència en els diferents pobles que anava predicant.

S'ha pogut comprovar, que en els temps actual en què se'ns presenta moltes vegades un cristianisme desfigurant i fàcil, la predicació del pare Esteve mostrant un cristianisme autèntic, ha

despertat a tots i sobretot a la joventut un gran interès.

A més de les conferències rebé confessions, durant el dia, en les diferents parròquies, molt concorregudes per la gent que l'havien escoltat.

Pel motiu que moltes persones demanaren una continuïtat, se li proposà al pare Esteve que vingés periòdicament, cosa que ell acceptà de bon grat.

La parròquia de Sant Cugat Sesgarrigues s'oferi a realitzar l'esmentada proposta, pensant en la seva situació més cèntrica en aquest sector.

Sagrada Família: Inauguració de la porta de la Passió

Barcelona.— El batlle de Barcelona, Narcís Serra, va presidir l'acte d'inauguració de la "Porta de la Passió", al temple de la Sagrada Família, amb motiu del primer centenari de la col·locació de la primera pedra d'aquesta obra d'en Gaudí.

Assistiren a l'acte més d'un miler de persones, algunes de les quals duïen pancartes de protesta contra la gestió municipal del batlle. Un cop tallada la cinta inaugural d'accés a la "Porta de la Passió", va tenir lloc una demostració de danses populars catalanes.

VIC

Miquel Cañellas.

La Generalitat l'ha adquirit

Sant Pere de Casserres, un monestir revitalitzat

Vic.— Sant Pere de Casserres, al terme de les Masies de Roda (Osona), actualment mig envoltat pel pantà de Sau, és un dels monestirs que han arribat fins nosaltres amb una forma menys adulterada i que respon a la primitiva organització i distribució arquitectònica dels monestirs a casa nostra. Recentment l'ha adquirit la Generalitat de Catalunya, i hi ha el projecte de convertir-lo en un lloc on pugui exposar-se gràficament l'antiga vida monàstica del país.

cipaicó dels joves en l'acte exequial. I és que la Germana Elena, a més de treballadora, era consagrada a Déu i tenia un cor verge jove, ahuc als 83 anys.

Sant Maria d'Oló: 10 anys del "Full parroquial"

A principis d'enguany s'han complert deu anys de la publicació setmanal i ininterrompuda del "Full parroquial" d'aquesta feligresia. En el número que commemora tal efemèrides, s'hi inclouen

quatre paraules que el Sr. bisbe, Dr. Masnou, els ha adreçat, en les quals diu, entre altres coses: «Llegir el "Full" fa bon servei per a poder estar informat de la marxa de les coses de la diòcesi i de la parròquia... Els fulls donen el sentit comunitari que inspira germanor, col·laboració i eficàcia en les bones obres i projectes que afecten les comunitats». Per la nostra part, ens cal felicitar la parròquia d'Oló per aquesta bona avinentesa, tot esperant que durant molt de temps el "Full parroquial", junt amb el Diocesà, sigui un amic fidel de totes les llars d'Oló.

La Llobeta: mort d'una religiosa

El proppassat dia 16 de gener moria, a La Llobeta, on residia feia 40 anys, la Germana Elena. Durant els 56 anys de vida religiosa, sempre havia exercit la feina de cuinera, la qual cosa feu tan bé que, ara fa alguns anys, havia rebut la medalla al Mèrit del Treball atorgada pel corresponent Ministeri. En vam parlar en aquesta mateixa pàgina. El que volem remarcar avui, és que, a l'enterrament de la Germana Elena, hi van assistir religioses, matrimonis i, cosa singular, molt jove de les trobades de La Llobeta. Un observador que no estigués al cas hauria pogut pensar que la difunta era un noia jove, per l'assistència, l'actitud i la parti-

S'ha celebrat una trobada general de consiliaris

Catalunya commemora el 75 aniversari de l'escoltisme

Barcelona.— S'ha iniciat arreu del món la celebració dels 75 anys d'Escoltisme. Fou en 1907 que Baden Powell amb una vintena de vailets muntà el primer camp escolta a l'illa de Brownsea: ara són més de setze milions els nois que pertanyen al Moviment Mundial Escolta.

A Catalunya els nois han estat els protagonistes d'aquest començ de festa que ha de durar tot un any llarg i que s'ha de clausurar a nivell mundial amb el Jamboree que tindrà lloc a l'Estat d'Alberta, al Canadà, l'agost de 1983: les unitats dels agrupaments de Minyons Escoltes/Guies Sant Jordi de Catalunya jugaren sobre la geografia del nostre país un bon joc de germanor, acollint-se uns a altres, descobrint els nostres pobles, i nuant lligams d'amistat.

L'Església Catòlica col·labora amb el Moviment Mundial Escolta a través de la Conferència Catòlica d'Escoltisme, i promovent en el si del Moviment Mundial associacions catòliques d'escol-

tisme: a casa nostra són Minyons Escoltes/Guies Sant Jordi de Catalunya, moviments d'Església, els qui coordinen els agrupaments que volen fer un escoltisme des d'un projecte d'Església.

Superant la crisi d'identitat que tots els moviments educatius han patit en aquests darrers anys, el nombre d'agrupaments escoltes

està augmentant considerablement en aquest moment a tot el país, però sobretot a la ciutat de Barcelona.

Coincidint amb les festes dels 75 anys que acaben de començar, tingué lloc dissabte passat, dia 27 de febrer, a Barcelona, la trobada general de consiliaris escoltes de Catalunya. Són un centenar el nombre de sacerdots i seminaristes que acompanyen els nois i noies en la vida escolta i hi anuncien l'Evangelí.

Aquesta jornada fou presidida pel Dr. Miquel Moncades, bisbe de Solsona, responsable episcopal de l'Escoltisme Catòlic.

Entre d'altres informacions es posà al corrent el col·lectiu de les aportacions catalanes fetes tant al Seminari mundial sobre "Escoltisme, Fe i Església" celebrat el darrer mes d'agost a Costa d'Ivori, com a les Jornades Generals de Consiliaris del Moviment Escolta Catòlic a nivell de tot Espanya, que acaben de tenir lloc a Madrid.

La imatge de Santa Eulàlia torna al "desert de Sarrià"

Barcelona.— Al recer de la muntanya de Vallvidrera, part alta de Barcelona, a l'indret anomenat el "desert de Sarrià", s'hi troben la Capella de Santa Eulàlia i una Residència geriàtrica, de nom "Institut del Desert de Sarrià". Capella i Residència formen una unitat. L'una dona escalf a l'altra.

Ambdues institucions són molt antigues, encara que actualment, per les necessàries reconstruccions que s'han hagut de fer a llurs edificis, donen una visió de immobles nous i moderns.

L'anys 1977 era reinaugurada, totalment nova, la Capella de Santa Eulàlia. Abans s'havia ja reinaugurat la Residència. Durant aquest període de reconstrucció era venerada una imatge provisional de la Santa, mentre era restaurada l'antiga.

Enguany, la Llar-Comunitat d'aquesta Residència ha viscut la Festa de Santa Eulàlia, 12 de febrer, amb més sentor eulaliana que l'habitual, ja que la primitiva imatge que era venerada a l'antiga Capella ha estat posada de nou a l'altar de la nova Capella. Santa Eulàlia és qui agermana Residència i Capella. N'és la Patrona.

Els avis de la Residència han estat atesos, des de la seva fundació, per les Filles de la Caritat de Sant Vicenç de Paül i fan viu el record i la fe d'aquella noia Eulàlia, verge i màrtir, la devoció a la qual ve arrelada de molt antic a casa nostra. Consta que en el decurs dels segles els sarrianencs especialment, i els barcelonins, en general, han fet romiatges col·lectius a la Capella, amb el convenciment de visitar el lloc on va néixer Santa Eulàlia.

Jaume Inglavaga

CENTENARI DE SANTA TERESA DE JESUS

Pelegrinatge de Pasqua
DIOCESI DE BARCELONA

De l'11 al 15 d'abril, visitant Avila, Alba de Tormes, Burgos, Segovia i Salamanca. Organitzada pel Secretariat de Catalunya i Balears IV Centenari de Santa Teresa.

Viatges Internacional Expresso
Departament Religios
Rbla. de Catalunya, 10 - tels. 317 33 32 - 317 48 82 -
Barcelona-2

EDITORIAL REGINA

Edicions Litúrgiques

Agendes, dietaris i articles de pell

VENDA A LLIBRERIES I PAPERERIES

Mallorca, 87-89 • Barcelona 29

Davant del greu problema de les vocacions

SOLSONA

Fermí Manteca

El bisbe Moncadas s'adreça als joves

Solsona.— Amb motiu de la campanya del seminari, monsenyor Moncadas ha adreçat una carta "a tots els fills del nostre bisbat", tot glossant el missatge del Papa als bisbes catalans, en l'última visita "ad limina".

Sota el títol d'"El Papa i les vocacions a casa nostra: Què ens demana Joan Pau II?", el prelat parla de l'entrevista que mantingueren amb el Pontífex el passat dia 8 de febrer a Roma, dintre la de la visita "ad limina" dels bisbes de la província eclesiàstica tarraconense. Entre altres coses recorda el "cercle de col·legialitat" al voltant del Papa: "amb ell —afirma— vam beneir conjuntament la nostra estimada Catalunya. El Papa feu memòria de la nostra història, de la nostra cultura, de la nostra fe. Va esmentar alguns dels nostres problemes i ens va dir que els compartia".

L'horitzó vocacional

Més endavant, i centrant-se en el problema vocacional, del qual diu que Joan Pau II s'adonà que sentíem aquest problema amb tanta més urgència com pel fet que hi ha molts fills i filles de les nostres diòcesis que estan servint amb empena lloable i sentit eclesial generós en altres

parts de l'església", subratlla la consigna donada pel Papa: "Que l'horitzó vocacional sigui sempre una fita en la pastoral juvenil i que cap membre de la vostra comunitat eclesial no se senti exempt del deure de col·laborar en aquest terreny".

El bisbe Moncadas, davant el problema vocacional i seguint el missatge de Joan Pau II, es fa una sèrie de preguntes adreçades a tots els cristians i especialment als "joves" —diu el prelat, citant Joan Pau II— que no saben retallar horitzons ni es clouen en actituds de crítica o d'evasió, sinó que se senten responsables de la fe pròpia i aliena".

Preguntes

—El problema de les vocacions i del seminari és per a mi un neguit que he assumit com a fill de l'Església?

—Sentim en la nostra consciència el ressò enèrgic d'aquesta crida del Vicari de Crist i dels bisbes de la nostra Església?

—Preguem freqüentment amb el Sant Pare, amb el nostre bisbe i amb la nostra comunitat parroquial perquè el Senyor envii urgentment bons obrers al seu immens sembrat?

—Es una fita constant de la nostra pastoral juvenil "l'horitzó vocacional"?

—O, encara, et consideres exempt o ja t'has desentès per cansament egoista "del deure de col·laborar en aquest terreny" de les vocacions i del Seminari?

Les parròquies s'autoanalitzen

Anglesola.— Al llarg de dues jornades aquesta parròquia de l'arxiprestat de Tàrraga es constituï en assemblea de diàleg i treball sobre el present i el futur d'ella mateixa. Era en vigílies de Nadal. Les sessions, dirigides per Mn. Ramon Alsina, vicari general de Pastoral, van donar peu a unes conclusions sobre "camins de realització". Com deia la convocatòria: "Haver-nos posat a revisar la vida i l'acció de la nostra comunitat és important; però ho és molt més posar-nos a caminar, units!".

D'un temps ençà, són no poques les comunitats cristianes del nostre bisbat que, a diferents nivells i de diverses maneres, miren de fer una tasca semblant estudiant el document de treball "L'Església que cerquem". Cerquem una Església, no ho oblidem, que sigui: evangèlica, servidora de l'home, lliure i alliberadora, pobra i despresa, corresponsable i plural en la unitat. És a dir, la cerquem: La cerquem, de veritat?

El bisbe Moncadas cita Joan Pau II: "Els joves que no saben retallar horitzons ni es clouen en actituds de crítica o d'evasió, sinó que se senten responsables de la fe pròpia i aliena".

Avisos i comunicats

DIUMENGE LAETARE A TERRASSA.— El diumenge, dia 21, IV de Quaresma, com ja és tradició de cada any, a les esglésies pre-romàniques de Terrassa, se celebrarà la diada amb la litúrgia estacional. Després de la benedicció de la rosa a l'església de Sant Miquel (Baptisteri), s'anirà en processó a la basílica de Santa Maria, on se celebrarà l'Eucaristia. L'acte litúrgic començarà a les 11,15 del matí. Els cants de la celebració són en gregorià alternant amb altres cants en català. Ho organitzen les Scholae Cantorum de Terrassa i Sabadell.

ANTIGUES ALUMNES DE LES ESCLAVES DEL SAGRAT CORDE JESUS.

S'invita a les congregants marianes, Antigues Alumnes de les Esclaves del Sagrat Cor de Jesús, a l'Eucaristia que, amb motiu de la solemnitat de l'Anunciació del Senyor, se celebrarà el dia 25 de març, a les 7 de la tarda, a la capella del Col·legi. Durant la celebració s'atorgaran les medalles a les noves congregants.

Lloc: Rambla de Catalunya, 83.

FESTA DE SANT JOSEP ORIOL (DIA 23), A LA PARRÒQUIA DE STA. MARIA DEL PI.— Misses: A les 8, 11, 12, 18,30 i 20. La de les vuit del

vespre serà concelebrada i presidida pel Rdm. Josep M.ª Guix, bisbe auxiliar de Barcelona. Els sacerdots que vulguin concelebrar els demanem que vulguin portar-se l'alba i l'estola. Hi són invitats tots els sacerdots i fidels devots del nostre Sant. Després de cada missa es podrà venerar la reliquia del Sant.

OFICINISTES O.C.D.— CONFERÈNCIES al nostre local, C/. Rambles, 122, pral., a 2/4 de 8 del vespre: 17 de març, "Santa Teresa, aquí i avui", pel Rvd. Mn. Francesc Muñoz i Alarcón. 24 de març, "El missatge de St. Francesc, avui", pel Rvd. Mn. Josep A. Arenas. 31 de març, "St. Vicenç de Paül, un sant del nostre temps", pel Rvd. P. Miquel Piquer, C.M. Tothom hi és invitat.

ORS - CONFERÈNCIES QUARESMALES.— Se celebraran del 22 al 26 de març, a la capella del Sm. Sagriment de l'Església de la Concepció, a les 6,30 de la tarda. Parlaran: P. Alfred Rubio i P. Enric Seguí.

EXERCICIS OBERTS - CONFERÈNCIES QUARESMALES.— Se celebraran a Llúria, 13 (jesuïtes), del 22 al 26 de març, de 8 a 9 del vespre, a la Sala d'Actes. Predicació a càrrec del P. Josep Solé Assens S.J.

TROBADES DE JOVES DE MONTSERRAT.— L'EQUIP TAU convoca a tots els joves de 17 a 20 anys a Sta. Cecília de Montserrat, els propers dies 27 i 28 de març. Seguint el tema general del curs ens trobarem per parlar dels "Signes del Temps". Us esperem a tots a partir del dissabte a les 12 hores.

SANTUARI DE STA. GEMMA (C/. Capità Arenas, 7-9).— CONFERÈNCIES culturals, se celebraran els dies 15 i 16 de març. Parlarà el professor Dr. José M.ª Valverde, catedràtic d'Estètica de la Universitat de Barcelona. Dia 15: "Panorama de la cultura espanyola actual". Dia 16: "Quina és l'actitud del cristià davant d'aquesta cultura?"

CONFERÈNCIES quaresmals, a les 8,30 de la tarda, tema: "La família en l'exhortació "Familiaris Consortio" de Joan Pau II. Dies 22 i 23 de març, Cardenal Narcís Jubany, arquebisbe de Barcelona. Dies 24 i 26 de març, Rvd. Josep M.ª Guix, bisbe auxiliar de Barcelona. Dia 25 de març, R.P. Florenci Martín Ramos, C.P.

ESTROC (ESPAI DE TROBADA AMB CRIST).— El tema d'aquest mes, perquè ens ajudi a viure la Quaresma serà: "Què vol dir convertir-se?" Tots els joves (nois i noies) hi són invitats. Serà dirigit per mossèn Francesc Mestres, i se celebrarà el proper

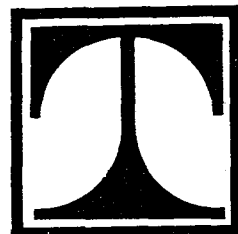
dia 21, a l'església del Sm. Sagriment, c/. Aragó, 268, bxs., de 9,30 a 13,30 h. Hi haurà celebració de l'Eucaristia. Informació: CEDAIR, Aragó, 268, tel. 216 02 13.

CONFERÈNCIES QUARESMALES DE MN. JOSEP M.ª BALLARIN.— Les ha preparades la parròquia de Sant Ramon de Penyafort. Se celebraran del 23 al 26 de març. Dia 23: "Les Benaurances"; dia 24: "La Pau"; dia 25: "La Pobresa"; dia 26: "La Puresa de cor". Hora: Les 8 del vespre. Lloc: Parròquia de Sant

Ramón de Penyafort, c/. Rambla de Catalunya, 115. Hi són tots invitats.

UNIO ESPIRITUAL DE MARES.— Dia 17 de març, a 2/4 de 6 de la tarda, al c/. Roselló, 223, conferència sobre: "Vida nova en Jesucrist", a càrrec d'una monja benedictina.

DECORACIO COMERCIAL

TORRES

DECORADOR COL·LEGIAT
núm. 43

BOTIGUES DESPATXOS

TOTA MENA DE NEGOCIS

Gran Via 688 - Tel. 225 62 32
Barcelona-10

Anuncieu-vos
aquí

catalunya
cristiana

TORTOSA

Corresponsalia

Monsenyor Carles, bisbe de Tortosa:

“Hi ha molts valors cristians dins la família espanyola”

TORTOSA.— Com a president de la Sub-Comissió de la Família, dins la Conferència Episcopal Espanyola, monsenyor Carles ha presidit, a Majadahonda (Madrid), la reunió nacional de secretariats de Pastoral Familiar, el proppassat cap de setmana. A aquesta reunió hi han participat matrimonis i sacerdots-consiliaris de gairebé totes les diòcesis espanyoles.

Al seu retorn, hem parlat amb el bisbe de Tortosa de les seves opinions referents a la família espanyola.

—Senyor Bisbe, quin creieu que és el paper de la família actualment?

—Avui, com sempre, però potser més que mai, la família té la important missió de vetllar, revelar i comunicar l'amor, degut als enfrontaments i falsejaments que actualment pateix el concepte de l'autèntic amor. A més, no solament es tracta de definir-lo o explicar-lo, sinó de viure'l i trans-

metre'l adequadament en el si familiar.

—S'ha parlat, a nivell nacional, dels atacs que la institució familiar rep actualment?

—Sense dubte, però hom ha arribat a la positiva conclusió que la família no s'ha de deixar dominar, ni tan sols acomplexar, pels condicionaments negatius que puguin envoltar-la i que ha de tenir una clara consciència de la seva importància, vitalitat i possibilitats.

—I, concretament, com heu vist la família espanyola?

—Es nota una reacció positiva en les nostres famílies. Passen de la constatació de problemes a la recerca de solucions.

No hi ha dubte que hi ha molts valors cristians en la família espanyola, viscuts, a vegades, heroicament. Cal intensificar-los, mantenir-los; estar molt orgullosos de posseir-los, sense complexos ni timideses, i tenir la clara

convicció que només així l'home assolirà —component primari de la família— la seva autèntica realització.

—Visió del futur?

—Sí, estem del tot convençuts que és a partir de la vigorització i millora de la família que molts problemes se solucionaran i, a més, des de la seva arrel.

—Moltes gràcies i tant de bo el vostre convenciment sigui una joiosa realitat.

Joves en moviment

Prop de tres-cents joves es reuniren el dimecres de cendra al Patronat de la Sagrada Família de Tortosa, en una trobada organitzada especialment per ells i per a ells.

Abans del joc-celebració-expressió, el senyor Bisbe, monsenyor Carles els va adreçar la paraula tot parlant de la conversió i del que significa i implica per a un jove avui, aquest canvi radical

pregon i continuat, que és la conversió. “Cal estar convençuts per convencer als altres”, deia el prelat. “El jove s'ha d'omplir de Déu, que és el que realment omple”.

Després de les paraules del senyor Bisbe, la trobada va encomanar completament els assis-

tents, els quals cantaren, pregaren, reflexionaren tots a una sola veu, en juvenil companyia i expressió.

Realment, hi ha un Amic més amb qui comptar en la nostra vida jove... Encara que això signifiqui l'esforç d'una conversió...

LLEIDA

Montaña

En record del fundador, Carles de Foucauld

Nova llar de la Comunitat de Jesús

Lleida.— Des de fa poc Lleida compta amb una Llar de la Comunitat de Jesús, plenament constituïda i amb la presència permanent de l'Eucaristia.

La nova Llar està radicada al carrer Juli Cesar 2, i porta el nom de “EL-Golea” en record del poblat argelí del desert on resten les despulles de Carles de Foucauld, el Germà Universal, l'espiritualitat del qual inspira als seus deixebles de la Comunitat de Jesús.

Una Llar és un lloc de trobada on s'apleguen i reunixen els germans de la Comunitat, siguin joves, matrimonis o celibatàries, per compartir la vida, la fe, l'oració i la presència de Jesús en l'Eucaristia. Són com una mena d'oasi de pau, de caritat i de silenci, en mig del brogit de les grans ciutats. No són un refugi i si un compromís de vida a favor dels homes i al servei de l'Església.

La primera Llar de la Comunitat de Jesús a Lleida, fou fundada fa uns deu anys, i porta el nom de Getsemani.

Conferències quaresmals

Continuant el programa d'actes preparats per a viure profundament i com a vivència el IV Centenari de la mort de Santa Teresa, s'anuncia la celebració d'un cicle de conferències quaresmals centrades en el testimoni cristià que donà la santa al llarg de la seva vida.

Les conferències tindran lloc del 22 al 26 de març, a l'Església del Carmel, amb dues sessions diàries amb el mateix tema. La primera a 2/4 de cinc i la segona a 2/4 de vuit del vespre, aquesta amb celebració prèvia de la Santa Missa.

Dirigirà el cicle el Pare Alfonso Aparicio, Prior dels Càrmelites Descalços d'Oviedo, i les temàtiques a desenvolupar seran les següents:

- Dia 22.- Teresa de Jesús, una història de salvació.
- Dia 23.- Trobada de Teresa de Jesús amb el Crist.
- Dia 24.- La vida cristiana segons Teresa de Jesús.
- Dia 25.- L'oració teresiana com a experiència i magisteri.
- Dia 26: Teresa de Jesús, dona eclesial.

Curset al seminari

El passat dia 3 de març començà al Seminari Diocesà de Lleida un curset sobre “Els Ministeris de l'Església”, que dirigeix Mn. Fermí Casals. Va adreçar principalment als seminaristes i es perllongarà tot el mes, estan previstes les properes conferències els dies 10, 17 i 24.

També el Seminari ha rebut la visita del bisbe, monsenyor Malla que tingué amb els seminaristes una animada conversació explicant-los la seva entrevista amb el papa Joan Pau II, en ocasió de la seva visita “ad limina”. Monsenyor Malla presidí la celebració eucarística a la capella del Seminari, i després es reuní amb tots ells i el professorat en un sopar frugal. Hi hagué un animat col·loqui que durà fins a la mitja nit.

URGEL

A. Mirabat

En relació amb els fets d'Oliana

La tolerància a tot és una anuència irresponsable

La Seu d'Urgell.— Si el seny ha estat i és un patrimoni històric de Catalunya, la bondat i la bona convivència ho és de la gent de muntanya. Ara, però, hem estat testimonis d'una trista notícia que ha ferit tothom: creients i no creients, persones del país i immigrants.

La nit del 22 al 23 de febrer, a Oliana, era profanat el Santíssim Sagrament, a la capella de la Mare de Déu dels Àngels, Patrona de la vila. Els autors entraren al lloc de culte a través d'una finestra de l'adjunt col·legi de formació professional. Trencaren el calze, obriren el sagrari i llençaren el Pa Eucarístic a terra i damunt l'altar. L'endemà a primera hora els veïns de la capella s'adonaven del vandàlic acte de profanació. Poques hores més tard eren detinguts els presumptes autors del fet: dos joves de 15 i 16 anys respectivament, residents a la mateixa vila, fills de famílies immigrades. Havien anat a l'escola del poble, i havien rebut la primera comunió i la confirmació, després dels corresponents cicles de catequesi. Joves, però, sabien el que feien.

En pocs mesos per tercera vegada era violada l'entrada a la capella dels Àngels. Aquesta reiteració i sobretot la major gravetat del darrer fet, ha ferit la religiositat del poble d'Oliana que, com ha dit el senyor Bisbe, “tants fruits ha donat de vida cristiana”.

En una societat pluralista hi ha d'haver lloc per tota classe d'ideologies, però s'han d'arraconar aquelles persones que, per raó de la seva conducta, impossibiliten la convivència. I particularment, cal fer una reflexió sobre la responsabilitat de la família, de l'escola i de la societat en l'educació de la joventut. La tolerància a tot és una anuència irresponsable al mal que amenaça més que mai el futur de l'home.

Cursets de formació

El Secretariat de Cursets de Cristianitat d'Urgell ha organitzat un curset sobre planificació familiar. Tindrà lloc el proper dia 10 de març, de les 10 del matí a les 6 de la tarda, a la casa dels PP. Claretians de Cervera. Serà dirigit pel P. Abel.

Els dies 18, 19, 20 i 21 de març, a la mateixa casa de Cervera, tindrà lloc un curset de cristianitat amb la participació d'adults i joves d'ambdós sexes.

Aquesta nova modalitat, d'assistència mixta, dona excel·lents resultats a la diòcesi.

També a l'arxiprestat del Baix Urgell, el dia 13 de febrer s'inicià un curset prematrimonial per a les parelles de nuvis que pensen contraure matrimoni durant l'any 1982. El curset se celebra cada dissabte, de les 10 a les 12 del vespre, durant sis setmanes, i hi assisteixen parelles de tot l'arxiprestat: Bellcaire, Bellvis, Castellserà, La Fuliola, Ivars, Linyola, Penelles, Poal, etc.

Comarques de muntanya

Les comarques de muntanya continuen éssent víctimes d'un abandó i d'una expoliació inexplicables. CATALUNYA CRISTIANA en el n.º 126 (21-27 de febrer), en la secció “El lector escriu”, publicava una carta, signada per la Sra. Montserrat Duran, escrit que cal situar en la llarga llista de les incomprensions vers la gent i els pobles de muntanya.

La gent de ciutat s'hi troba bé en aquest “altre món” del Pallars Sobirà (No Alt Pallars, com diu l'esmentada carta). S'hi troben bé. Ens en alegrem. La Sra. Duran diu que “aquella gent no saben valorar el bé de Déu que tenen”. Hauran de venir els de ciutat a explicar als de muntanya perquè amb irresistible paciència, romanen en els seus pobles. Si no sabessin valorar la quietud, l'aigua, el seu art, en una paraula, tot el que constitueix la pròpia identitat, ja faria anys que s'haurien afilerat a les llistes dels emigrants, o dels aturats, de la plana.

Amb els anys la Sra. Duran ha anat “comprovant com són d'ignorants” els dels pobles. Menyspreu directe. Ara venen els “savis i entesos” de fora a descobrir que els habitants dels pobles “han estat els primers abandonats”. Ara els faran adonar que no han entrat en les infraestructures del desenvolupament, del progrés i del confort.

La gent de muntanya sabem que les coses poden canviar. Si la democràcia va endavant no se'n pot dubtar. Tots ho esperem. Els uns, amb paciència, encara en els mateixos pobles, els altres, a la ciutat. Cal pensar, però, que la muntanya no es resignarà mai a ser un jardinet d'esbarjo i salut. La saviesa dels muntanyencs “ignorants” val per a quelcom més.

Un llibret de butxaca
molt recomanable:

LA MEVA ORACIÓ

Vademècum del cristià

2.ª edició, ampliada

Pregàries per a tots els dies i de circumstàncies. Textos litúrgics. Devocions actualitzades. Salms per temes. Uns 600 punts de l'Evangeli i de les Cartes, per a l'oració reflexiva.

En paper bíblia, a dues tintes i enquadernat en plàstic: 200 ptes.

Distribuidora Balmes: Duran i Bas, 11
Tel. 317 94 43 - Barcelona

Si no el trobes en la llibreria, pots demanar-lo a l'autor: Josep Riera, prev. Oratori de St. Felip Neri. VIC. Barcelona.

Les potències estrangeres hi pose

El drama d'El Salvador

El dret a l'esperança

Aquest editorial —El dret a l'esperança— correspon a un dels darrers números d'"Orientación", el setmanari oficial de l'Església d'El Salvador. "Orientación" ha estat darrerament reestructurat,

i avui representa la posició de monsenyor Arturo Rivera Damas, arquebisbe de San Salvador i successor de Romero.

Tots sabem que tenim a la nostra disposició un instrument per a comunicar-nos, conèixer-nos i comprendre'ns: la paraula. Ningú no posa en dubte la utilitat i l'eficàcia del diàleg per a la solució dels problemes. No obstant això, no sempre es fa l'esforç per a crear la circumstància que l'afavoreixi, ni es preparen les condicions necessàries perquè el diàleg es realitzi profitosament. En conseqüència, es cau en el monòleg, en el qual cadascú jutja, condemna, aprova o bé es queixa, eludint així la pròpia responsabilitat.

A El Salvador, fa temps que es parla de diàleg

La dificultat però, està en que cada una de les parts bel.ligerants posseeix un concepte propi del diàleg. Pel Govern, només hi ha un possible diàleg: la consulta popular mitjançant el vot. Pel "Front democràtic revolucionari" i del "Farabundo Martí per a l'alliberament nacional", a la inversa, aquest diàleg ha de desenvolupar-se a nivell dels responsables.

Sobre un pla estrictament teòric i de principi, pot dir-se que les dues formes poden ajudar a la solució del greu problema nacional, superant, ben entès, alguna dificultat de caràcter polític, com per exemple, la que segons el judici del Govern, és la no representativitat dels grups armats. Qualsevol que sigui la fórmula aplicada amb honestetat i bona voluntat, podria ajudar a trobar el

camí de la pau tan anhelada per la immensa majoria dels salvadorencs.

La vida del més pobre camperol o soldat té prou valor

En conseqüència, no és huma i

no afavoreix el clima de pau que es desitja, el condemnar o mirar amb malfiança la recerca de camins raonables que poden conduir a la solució d'un problema bèl·lic-polític que cada dia esdevé més greu, sagnant i dolorós. La vida del més pobre camperol i del més humil soldat té prou valor

perquè es facin projectes freds i deshumanitzats que no tinguin en compte els sofriments, talment com en el joc d'escacs en el qual se sacrifiquen els alfills... perquè el que interessa és fer jac a la reina.

El problema salvadorenc exigeix de cadascuna de les dues parts una enorme dosi de bona voluntat. Un signe d'aquesta bona voluntat serà la fi del conflicte i de les hostilitats, deixant espai pel diàleg. Aturar la repressió, el terrorisme i la subversió. Aquesta és la posició de la nostra administrador apostòlic.

Aquest és el desig. Aquesta és la realitat. Sembla que no hi ha gaire més a fer. No s'ha canviat les posicions, ni s'aclearix l'horitzó. Sembla que al poble no li resti cap altra solució que asseure's en un angle i esperar sota l'àmplia ombra del "dret a l'esperança".

Per una banda, alguns, i segurament serà la majoria dels salvadorencs, hauran d'asseure's i esperar el dia de les eleccions i anar a votar amb l'esperança que, si són regulades per una llei electoral justa, el Consell electoral procedeixi amb respecte a la llei, que se suspenguin l'estat de siti i la llei marcial, que vinguin observadors estrangers, que no s'avinquin al frau, i que no sigui sabotegat el procés electoral. Resultat: una gran esperança democràtica, un poble que ha expressat la seva voluntat, i el bon sentit que s'ha iniciat una veritable revolució.

Un frau més i un poble enganyat

Per altra banda hi ha aquells salvadorencs que treballen perquè el Consell electoral es converteixi en un instrument del Govern, perquè l'estat de siti i la llei marcial continuïn, perquè els observadors estrangers extreguin un judici negatiu i perquè es repeteixin els errors en les nostres eleccions.

Resultat: un frau més, un poble enganyat altra vegada i l'afermança que només amb les armes pot esperar-se un canvi... A més: continuaran els morts, continuarà el dolor i, a través del Golf de Fonseca, continuarà el fantasma de la internacionalització bèl·lica.

Tots tenim el "dret a l'esperança" segons les respectives conviccions polítiques. Crec però que hi ha d'haver encara el dret de demanar-li a Déu l'Esperança que no hi hagi al carrer vessament de sang i menys dolor, l'esperança que el poble pugui aixecar-se amb la seva pròpia suor, en un clima de justícia i de llibertat, la dignitat de la nostra pàtria.

"Orientación"

Un fèrtil i populós infern

Ocupat pels espanyols el 1524, l'actual Salvador assoleix la independència l'any 1821. Anexionat per un temps breu a Mèxic, finalment el 1839 confederat amb les altres repúbliques de l'Amèrica central, El Salvador no ha pogut mai evadir-se d'un destí d'instabilitat política, que és quasi regla a l'Amèrica central, i això per motius en part interns i en part externs.

Amb una superfície d'unes dues terceres parts de Catalunya, té una població de prop de quatre milions d'habitants i una densitat demogràfica de 207 habitants per quilòmetre quadrat, que fa que sigui el més poblat d'aquesta regió americana. És un país agrícola amb una superfície del 24'1 per cent cultivable (aquest element el distingeix dels altres països de la zona que disposen de menys terreny útil). És gran productor de blat de moro i de cafè.

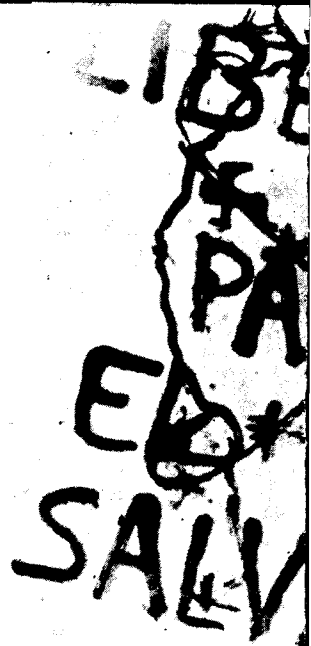
El 1977, l'últim any del qual es disposen dades certes, els Estats Units eren el primer país proveïdor i també el primer client, seguits a distància per Guatemala, Japó i Alemanya Federal.

Com en el cas de Nicaragua, encara que al Salvador l'origen de la crisi en curs hi ha, paradoxal-

ment, una de les bones intencions mig posades en pràctica (i no són pas moltes) pel president americà Jimmy Carter. Volent posar fi a una època en la qual els Estats Units afavorien i fomentaven la instauració de règims dictatorials per tota l'Amèrica central, Carter va afavorir la caiguda de Somoza a Nicaragua i la del general dictador Carlos Humberto Romero al Salvador, desitjant poder veure instaurats allí d'uns governs democràtics no hostils als Estats Units. Caigut Romero (el 15 d'octubre del 1979), les forces d'extrema esquerra del Salvador, adherides al "Front Farabundo Martí d'Alliberació Nacional", escullen la radicalització i la lluita armada.

A aquesta polarització respon la polarització vers la dreta, altament intransigent i inspirada en els models de Xile de Pinochet i l'Argentina de Videla. Així s'inicia una temporada d'estralls, de terrorisme i d'endèmica guerra civil que continua. El govern que hauria d'haver democratitzat el país ha deixat altra vegada el camp lliure a la dreta que controla l'exèrcit.

L. C.

El silenci o l'evasió

Enfront de sang en El

Més d'onze mil persones Salvador durant l'any pareguts i de refugiats caigut a Guatemala el mateix a xifres que es queden remotes cad sense fer discriminacions — que màrtirs — apareixen amb abund gioses, agents de pastoral o simp d'Església, en definitiva, com es presentem en aquestes mateixes.

La nostra solidaritat amb tots sofreixen violència ha d'ésser clar cal que Guatemala i El Salvador com no s'esborren les dictadures.

La violència —sigui institució present a El Salvador i, avui, el desborda. L'escandalós menyspreu sofreix aquest poble, reclama la solidaritat. És un clamor de la cristians, del primer mandat eva trampeix, enfront de situacion Salvador, serien actituds d'una

Es cert que la violència estat amb uniforme o sense ell, pract població civil. El fet de més difus manança de les monges nord-ame "guerrilla" no es queda pas enda contra els drets humans. I si armament per part d'EE.UU., ta soviètica, en aquest mateix sentit.

El 23 de desembre, Joan Pau I Cardenals amb motiu del Nada Salvador quan manifestava que "per accions de repressió o de guer 28 de febrer, abans del res de l'Ar reunida a la plaça de Sant Pere els que provoquen la violència a al.lusió dramàtica de les víctimes i desapareguts, recorda els missa "La situació d'aquella nació —di el món, amb diferents reaccions mentre que la població local, vi altíssim de sang i de vides".

Ha estat l'arquebisbe Artur G. que les armes que maten vénen president de Mèxic, López Porti reestructuració pacífica d'aquell Cal dir també, finalment, que, salvadorencs suggereixen i don cions pel dia 28 d'aquest mes, si d'anar acompanyat d'altres me positiu i siguin eficaces. Sem demana una sortida política i no negociada entre les diverses force per acabar amb el drama que vi amèrica.

14 de març del 1982
Diumenge III de Quaresma
Cicle B / Color morat

EL ZEL DE LA LLEI I DEL TEMPLE

Ens anem acostant a la Pasqua; ens ho recordaran les primeres paraules del fragment de l'Evangeli que llegirem avui. Com a catecúmens —sempre serem novençans, sempre novicis, malgrat els progressos fets en el coneixement de la Revelació, malgrat les experiències tingudes amb el Déu infinit; sempre ens haurem de considerar com uns principiants malgrat la nostra evolució en el camp de la gràcia— com a catecúmens, doncs, portats per la

mà de l'Església, guiats per la fe, animats per l'esperança, purificant-nos constantment i renovant la nostra vida, anem caminant vers Déu, pujant, com Jesús pujava, cap a Jerusalem i vers allò que allí l'esperava, pujant cap a la Pasqua eterna, bo i participant dels efectes perennes d'aquella Pasqua històrica que representà la nostra salvació.

1

ELS MANAMENTS
DE LA LLEI DE DÉU

Aquesta lectura del llibre de l'Èxode és típicament quaresmal. L'Església ha instruït sempre els catecúmens, o sigui, els candidats adults al baptisme que és administrat la nit de Pasqua, prenent com a base de la instrucció tres punts essencials de l'adoctrinament cristià: l'explicació del Símbol de la fe, la de l'Oració dominical i la dels manaments de la Llei de Déu. L'última equival a la instrucció moral pròpiament dita. Per això és natural que el nou sistema de lectures de la missa faci llegir aquesta pàgina de l'Èxode en un dels diumenges quaresmals. Notem —cosa important— que la Sagrada Escripura presenta els deu manaments i la seva observança com un signe d'alliberament d'un esclavatge, i que tenen com a fonament la unitat d'un Déu gelós que ens reclama totalment.

Lectura del llibre de l'Èxode

Ex 20:1-17

En aquells dies, Déu digué aquestes paraules: "Jo sóc el Senyor, el teu Déu, que t'he fet sortir de la terra d'Egipte, d'un lloc d'esclavatge. No tinguis altres déus fora de mi.

No prenguis en va el nom del Senyor, el teu Déu, perquè el Senyor no deixa sense càstig el qui pren en va el seu nom. Celebra el repòs sagrat del dissabte.

Honra el pare i la mare, i tindràs llarga vida, al país que et dona el Senyor, el teu Déu. No matis. No cometis adulteri. No robis. No declaris falsament contra un altre. No desitgis la casa d'un altre, ni tampoc la seva esposa, el seu criat, la seva criada, el seu bou o el seu ase; ni res que sigui d'ell".

SALM RESPONSORIAL

L'observança del codi diví, repetim-ho, no és pas ni un pes ni un esclavatge; al contrari, dona pau i seguretat, i també goig; això sí, amb una condició: la de complir aquests manaments amb el zel, la sinceritat i l'amor al Déu pare, amb què Jesús els complia.

18:8,9,10,11 (R.Jo 6:68b)

És perfecta la llei del Senyor,
i l'ànima hi descansa;
és ferm el que el Senyor disposa,
dona seny als ignorants.

R. Senyor, vós teniu paraules de vida eterna.

Els preceptes del Senyor són planers,
omplen el cor de goig;
els manaments del Senyor són transparents,
il·luminen els ulls. R.

Venerar el Senyor és cosa santa,
es manté per sempre;
els determinis del Senyor són ben presos,
tots són justíssims. R.

Són més desitjables que l'or fi,
més que l'or a mans plenes;
són més dolços que la mel
regalimant de la bresca. R.

2

EL PODER DE
L'ABSURDITAT I DE
LA DEBILITAT DE
L'OBRA DE DÉU

Fills de la cultura greco-romana, hereus també del pensament dit occidental, optimistes o pessimistes davant les possibilitats de la raó humana, racionalistes en tot cas, ¿us heu imaginat mai l'efecte que podria produir en nosaltres si sentíssim predicar la creu de Crist per primera vegada? Ens n'enriuríem? O la menysprearíem com un absurd? Quina feina més dura per a l'apòstol haver de predicar als jueus i als grecs l'absurditat de l'obra de Déu! No vol dir això, que nosaltres, els qui tenim la fe, ho entenguem; però sabem i creiem que en aquesta debilitat de l'obra de Déu, en Jesús crucificat, rau el poder de Déu.

Lectura de la primera carta de
sant Pau als cristians de Corint

1C 1:22-25

Germans, els jueus demanen signes prodigiosos, els grecs volen saviesa, però nosaltres prediquem un Messies crucificat, que és un escàndol per als jueus, i per als altres un absurd. Però aquells que Déu ha cridat, tant jueus com grecs, veuen en ell el poder i la saviesa de Déu, perquè en l'absurd de l'obra de Déu hi ha una saviesa superior a la dels homes, i en la debilitat de l'obra de Déu hi ha un poder superior al dels homes.

RESPOSTA AL SALM

Senyor, vós teniu paraules de vida eterna

3

EL ZEL QUE ENS HA
DE CONSUMIR

Joan l'evangelista que s'ha preocupat més d'explicar els sentiments de Jesús en la imminència de la seva passió, ens acompanyarà aquest diumenge i els següents. Joan situa l'episodi de l'expulsió dels venedors del temple al començament del seu Evangeli, mentre que els sinòptics (Mat. 21, 12-13; Marc 11, 15-17 i Lluc 19, 45-46) l'acosten a la passió, amb raó, sembla, per la mateixa naturalesa del fet i de les seves circumstàncies. Admira tant la violència de l'acció de Jesús, protat pel seu zel i amor al Pare, com l'escassa i moderada reacció dels jueus, els quals es limiten a demanar a Jesús que amb un miracle acrediti la seva autoritat. No els basta que Jesús doni compliment, amb la seva manera d'obrar, a una profecia de Zacaries (14,21), segons el qual en el temps messiànic no hi hauria cap més mercader al temple de Jahvè-Sabaot. Els jueus semblen no recordar-se'n, però els deixebles recorden el salm 68,10: "El zel del vostre temple em consumia", que veuen realitzat en Jesús. Com en el cas en què els jueus li demanen un miracle (Mateu 12,38) i Jesús contesta que el miracle serà el compliment, en ell, del precedent tipològic de Jonàs (2,1), el qual estigué tres dies i tres nits en les entranyes del peix, així en el cas present Jesús parla de la destrucció i de la reedificació del temple en tres dies. La perícopa evangèlica d'avui conté una gran lliçó d'exegesi donada per Crist mateix. El veritable temple serà el cos de Crist glorificat, i els deixebles, testimonis de la resurrecció del Senyor, seran capacitats per entendre-ho, perquè ells mateixos amb Crist formaran el cos de l'Església.

Evangeli segons sant Joan

Jo 2:13-25

Quan s'acostava la pasqua dels jueus, Jesús pujà a Jerusalem, i trobà al temple els venedors de vedells, moltons i coloms i els canvistes asseguts. Llavors es va fer un fuet de cordes, i els tragué tots, moltons i vedells, fora del temple, escampà la moneda dels canvistes i els bolcà les taules, i digué als venedors de coloms: "Traieu això d'aquí; no convertiu en mercat la casa del meu Pare". Els deixebles recordaren allò que diu l'Escriptura: "El zel del vostre temple em consumia". Llavors els jueus el van interrogar: "¿Quin senyal ens dones que t'autoritzi a fer això?" Jesús els contestà: "Destruïu aquest santuari i jo el reconstruiré en tres dies". Els jueus respongueren: "Fa quaranta-sis anys que treballen en la seva construcció, ¿i tu el vols reconstruir en tres dies?" Però ell es referia al santuari del seu cos.

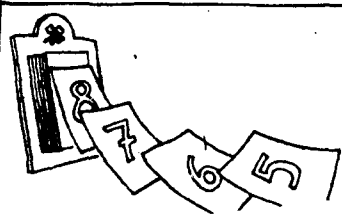
Quan Jesús ressuscità d'entre els morts, els deixebles recordaren que ell deia això, i cregueren en l'Escriptura i en aquesta paraula de Jesús.

Durant la seva estada a Jerusalem en ocasió de la peregrinació de Pasqua, molts, veient els miracles que feia, cregueren en el seu nom. Però Jesús no hi confiava, perquè els coneixia tots; no tenia cap necessitat que li revelessin el que són els homes; ell sabia prou què hi ha a l'interior de cada home.

CANT D'ENTRADA

Calendari

Diumenge, 14 de març, III de Quaresma, Santa Matilde, reina; santa Florentina, verge i sant Afrodisi màrtir.

El sol surt a les 6.3 i es pon a les 5.58 (hora solar).

Dilluns, 15 de març, Santa Madrona, verge i màrtir; santa Lluïsa de Marillac, fundadora i sant Ramon de Fitero, abad.

Festa major a Corbera de Llobregat i Puigpelat.

Fira a Corbera i Ribarroja.

Dimarts, 16 de març, Sant Agapit i sant Heribert, bisbes. Sant Hilari, bisbe i màrtir.

Dimecres, 17 de març, Sant Patrici, bisbe, Sant Josep d'Arimatea i Santa Gertrudis de Brabant, verge.

Dijous, 18 de març, Sant Ciril de Jerusalem, bisbe i doctor; sant Salvador d'Horta, confessor i sant Anselm, bisbe.

Festa major a Horta de Sant Joan i Ribarroja d'Ebre.

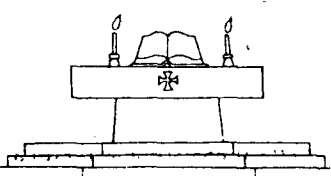
Divendres, 19 de març, Sant Josep, espòs de la Mare de Déu, i santa Quintil·la, màrtir.

Festa major a Margalef, i Picamoixons.

Fira a Castellterçol, Molle-russa, Santa Coloma de Farners, Solsona i Torres de Segre.

Dissabte, 20 de març, Sant Ambrós de Siena, dominic. Santa Eufèmia i santa Alexandra, màrtirs.

L'Església celebra

14 de març, diumenge, III de Quaresma: Lectures: primera, Ex 20, 1-17; S 18; segona, 1C 1, 22-25; tercera, Jo 2, 13-25.

15 de març, dilluns de la III setmana de Quaresma. Lectures: primera, 2 R 5, 1-15a; S 41-42; segona, Lc 4, 24-30.

16 de març, dimarts de la III setmana de Quaresma. Lectures: primera, Dn 3, 25, 34-43; S 24; segona, Mt 18, 21-35.

17 de març, dimecres de la III setmana de Quaresma. Lectures: primera, Dt 4, 1-5-9; S 147; segona, Mt 5, 17-19.

18 de març, dijous de la III setmana de Quaresma. Lectures: primera, Jr 7, 23-28; S 94; segona, Lc 11, 14-23.

19 de març, divendres de la III setmana de Quaresma. Sant Josep, Espòs de la Verge Maria. Lectures: primera, a S 7, 4-5a.12-14a.16; S 00; segona, Rm 4,13.16-18.22; tercera, Mt 1,16.18-24a o bé: Lc 2,41-51a.

20 de març, dissabte de la III setmana de Quaresma. Lectures: primera, Os 6, 1b-6; S 50; segona, Lc 18, 9-14.

Recordant la festa de sant Josep

El treball com a esperit de servei

Aquest any se celebra el centenari de la benedicció de la primera pedra del temple de la Sagrada Família a Barcelona. La idea de dedicar un temple expiatori a la Família de Natzaret va sortir d'un grup de devots a sant Josep que formaven l'"Associació Josefina d'Espanya", i l'ànima dels quals fou el pare Mañanet, fundador dels religiosos de la Sagrada Família.

Fou el dia 19 de març de 1882 quan precisament es col·locà la primera pedra. El Papa d'aleshores, Pius IX, s'adherí a la idea i al projecte. Ell, precisament, havia declarat al 1870, sant Josep Patró de l'Església universal.

Actualment la devoció barcelonina popular al Sant Patriarca se centra, en bona part, al voltant del santuari de Sant Josep de la Muntanya. Aquest lloc és un bullici de gent durant els set diumenges que precedeixen la solemnitat de Sant Josep: l'entranyable 19 de març, que celebren totes les famílies catòliques del món, algunes amb especial solemnitat perquè el cap de família o algun dels fills porten el nom de Josep. La devoció a sant Josep es destaca més aquests dies pel fet que durant la resta de l'any l'espòs de Maria passa bastant inadvertit.

La figura de Josep de Natzaret apel·la d'una manera especial l'home del nostre temps. Tot i que l'ànima de Josep fou enriquida d'una manera extraordinària per la gràcia i els dons divins, per tal que així pogués complir adequadament la seva missió especial, tanmateix, la seva vida externa transcorregué com la vida d'un

cristià corrent que dedica la major part del seu temps a la família i al treball professional.

Monsenyor Josep Maria Escrivà de Balaguer, que obri en l'Església un camí de santedat amb una espiritualitat que es basa en la santificació del treball ordinari, tingué sempre una devoció particularment entranyable al Sant Patriarca, com l'han tingut tants sants i persones notables. Així, entre altres, santa Teresa de Jesús, el IV centenari de la seva mort celebrem. Es diu amb raó que els textos de santa Teresa que fa referència a sant Josep han servit en gran manera per desenvolupar els estudis de josefologia.

Josep Maria Escrivà de Balaguer, com altres ànimes, mai no separà la devoció a Josep de la de la seva esposa, la Verge Maria. Ell ens ha deixat precioses ensenyances sobre el lloc que sant Josep ocupa en la història de la salvació i en la vida de cada cristià. En la seva homilia "En el taller de José", diu del Sant Patriarca: "No era una persona rica: era un treballador com milions d'altres homes en tot el món; exercia l'ofici carregós i humil que Déu havia escollit per a si mateix en pendre la nostra carn i voler viure trenta anys com un més entre nosaltres".

El treball, fins i tot el més corrent, el que realitza la immensa majoria de la gent, té una dignitat especial. Tal com diu el Concili Vaticà II, i ha recordat el Sant Pare Joan Pau II en la seva tercera encíclica "Laborem exercens": Per mitjà del treball ofert a

Déu, sabem que l'home s'associa a la mateixa obra redemptora de Jesucrist, el qual, en treballar amb les seves pròpies mans a Natzaret una dignitat eminent" (Gaudium et spes, n. 67).

Cal destacar però, que la condició per la qual l'activitat professional es converteixi en matèria apta per a la santificació pròpia i aliena, és que el treball es faci amb amor, amb esperit de servei. "Per això l'home no ha de limitar-se a fer coses, a construir objectes. El treball neix de l'amor, manifesta l'amor, i s'ordena a l'amor. Però també aquest servir humà, aquesta capacitat que podríem anomenar tècnica, aquest saber realitzar el propi ofici, ha d'estar informat d'un tret que fou fonamental en el treball de Sant Josep i hauria de ser fonamental en tot cristià: l'esperit de servei, el desig de treballar per contribuir al bé dels altres homes. El treball de Josep no fou una labor que mirés cap a l'autoafirmació, tot i que la dedicació a una vida operativa hagi forjat en ell una personalitat madura, ben dibuixada. El Patriarca treballava amb la consciència de complir la voluntat de Déu, pensant en el bé dels seus, Jesús i Maria, i tenint present el bé de tots els habitants de la petita Natzaret".

Alguns actes aïllats no basten per a fer palès un verdader esperit de servei: cal la perseverança i, inseparablement unida a ella, la fidelitat. Josep fou, tal com el saluda la litúrgia, fidelíssim.

Ignasi SEGARRA pvre.

Temps i camins

Primavera de l'esperit

Som al temps quaresmal, un temps al qual no s'ha de posar mala cara, ans al contrari, hem de sentir-nos joiosos perquè ens eleva, ens apropa a Ell. Tot fent camí cap a la Pasqua.

No fou en va que Jesucrist digué: "Quan dejunis no facis com els hipòcrites, que posen cara trista; renta't la cara i posa't aromes..."

La Quaresma, ara molt més suavitzada, significa anar cap amunt, no enfonsar-se, perquè amb ella ve la primavera; en realitat la primavera renova-dora de l'esperit, com els brots novells i els torrents d'aigua que s'omplen de la neu que regalima de la muntanya.

També aquesta setmana és la festa de Sant Josep, el baró just del qui ens parla l'Evangeli. Molts sants han recomanat de tenir-li devoció, com Sant Bernat, Santa Gertrudis, Sant Bernardí de Siena, Sant Vicenç Ferrer i d'altres. Al segle XVI, amb la reforma del Carmel, va prendre volada aquesta devoció, essent Santa Teresa de Jesús la que propagà amb gran eficàcia la pietat josefina.

Tots voldríem que aquest any la seva diada fos, com sempre, commemorada per la seva tradició litúrgica, familiar i popular, sense deixar de recordar la fidelitat i la puresa de cor del sant fuster de Natzaret que consagrà la seva vida al servei dels qui li foren encomanats: El bon Jesús i la Verge Maria.

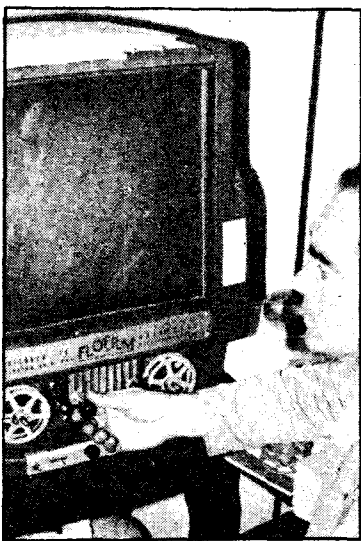
Pietat Campmajó

La Santa Missa a la TVE

En diferents ocasions s'ha dit que en la retransmissió televisiva de la Santa Missa es donarà un aire nou. A més, d'un fet sacramental, litúrgic, es vol donar també —fins on sigui possible— un fet cultural que reculli monuments artístics, fets comunitaris, litúrgies expressives, solemnitats diverses del Poble de Déu amb motiu de la Santa Missa.

Hom vol, també, treure-la dels estudis de Prado del Rey, que és d'on habitualment, fins ara, era transmesa cada diumenge i, a més, cada dia de festa. Hi hagué una experiència "exterior": la de la capella de l'Hospital de Nens de Sant Rafael de Madrid. Però, això no durà gaire, fet que hem de lamentar perquè aquesta experiència era preada ja que recollia no solament els qui participaven activament en la celebració i retransmissió professional, sinó també moltes persones que s'afegien a l'Eucaristia i li donaven més sentit comunitari.

En aquest mateix ordre de coses seria molt oportú que la Santa Missa es televisés des de diversos racons del país, amb diferents formes d'interpretar els textos i els cants en les diverses llengües i dialectes que componen la terra espanyola, i que la presidissin diversos sacerdots, entre els quals podrien ser representats de la mateixa manera, el capellà rural i el monjo premostratens; el capellà d'un hospital com també el consiliari del moviment scout, cele-

brant en la muntanya o en un bosc.

Els televidents es persuadirien que per donar culte a Déu hi ha moltes maneres de fer-ho, totes dignes i agradables al Senyor.

Una dissertació del pare Teodoro López, Director del Centre Nacional de Terra Santa

Drets de l'Estat espanyol en els Sants Llocs

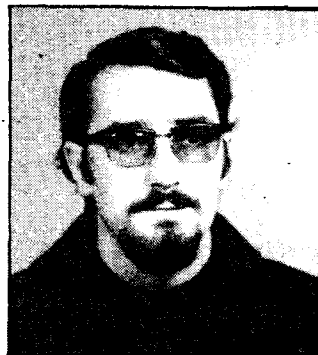
Amb motiu de l'Any Franciscà la Comissaria de Terra Santa a Barcelona, ha organitzat un acte cultural en la sala IFAC, c/. Santaló, 80; que tindrà lloc el proper diumenge, dia 21, a les cinc de la tarda.

El pare Teodoro López, director del Centre Nacional de Terra Santa, dissertarà sobre, "Els franciscans a Terra Santa des de sant Francesc fins als nostres dies. Drets i privilegis de l'Estat espanyol en els Sants Llocs".

A continuació es projectarà la pel·lícula en color, "Siguiendo los pasos de Jesús".

Es un acte que interessa sobre tot als qui han visitat com a peregrins els Sants Llocs de Palestina i que desitgen una informació de prestigi i de primera mà sobre

alguns aspectes molt discutits i importants sobre el país de Jesús.

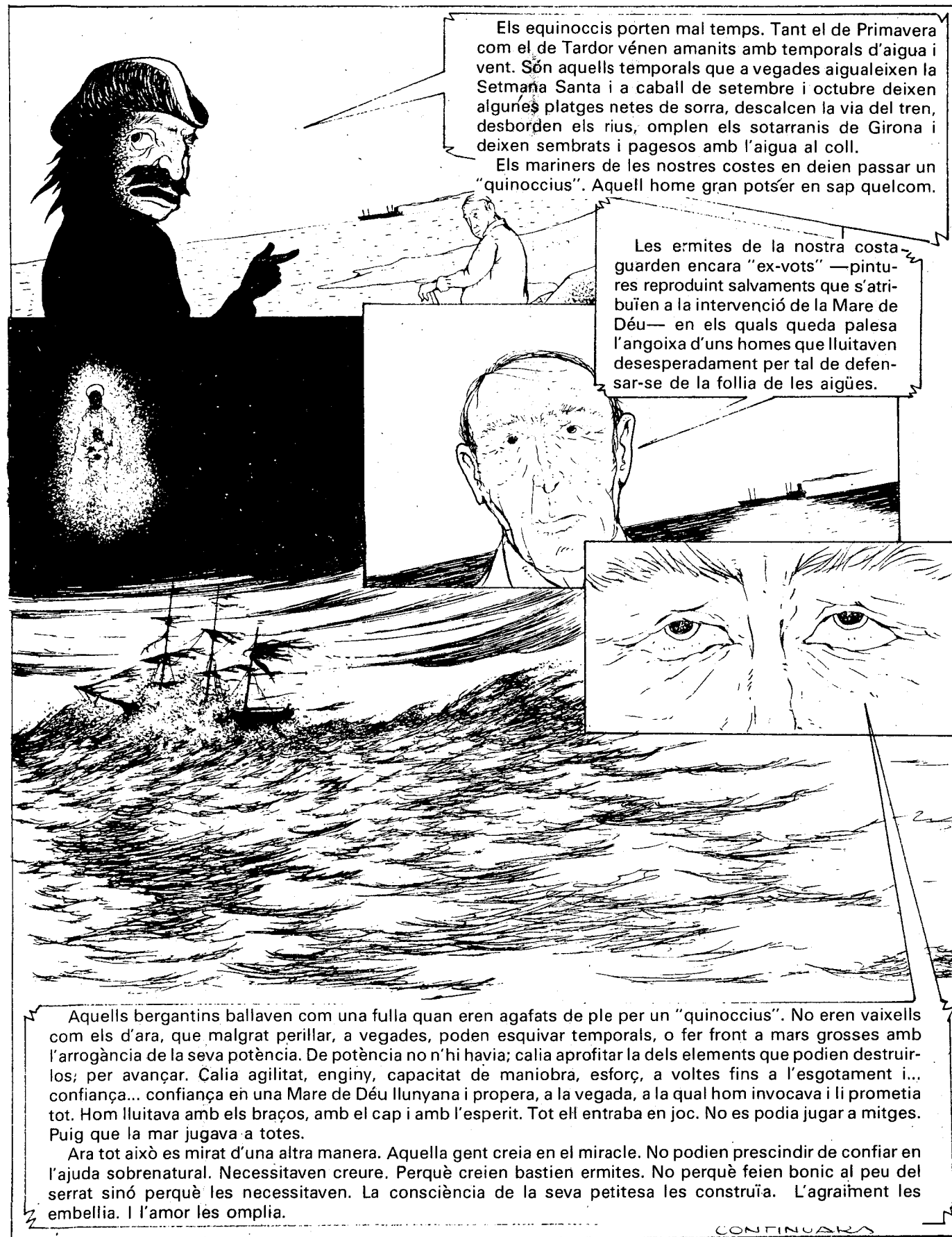
Fray Teodoro López, director del Centro.

**TALLER D'ESCULTURA RELIGIOSA
IMATGES EN FUSTA I PASTA
ORFEBRERIA SACRA - ICONS I RETAULES
RESTAURACIONS**

**REIXACH CAMPANYA - Passeig de Gràcia, 117 - Tel. 217 82 44
BARCELONA - 8**

Parking propi: Riera Sant Miquel, 12

La Costa de Llevant

Els equinoccis porten mal temps. Tant el de Primavera com el de Tardor vénen amanits amb temporals d'aigua i vent. Són aquells temporals que a vegades aigües deixen la Setmana Santa i a caball de setembre i octubre deixen algunes platges netes de sorra, descalcen la via del tren, desborden els rius, omplen els sotarranis de Girona i deixen sembrats i pagesos amb l'aigua al coll.

Els mariners de les nostres costes en deien passar un "quinoccus". Aquell home gran potser en sap quelcom.

Les ermites de la nostra costa guarden encara "ex-vots" — pintures reproduint salvaments que s'atribuïen a la intervenció de la Mare de Déu — en els quals queda palesa l'angoixa d'uns homes que lluitaven desesperadament per tal de defensar-se de la folia de les aigües.

Aquells bergantins ballaven com una fulla quan eren agafats de ple per un "quinoccus". No eren vaixells com els d'ara, que malgrat perillar, a vegades, poden esquivar temporals, o fer front a mars grosses amb l'arrogància de la seva potència. De potència no n'hi havia; calia aprofitar la dels elements que podien destruir-los; per avançar. Calia agilitat, enginy, capacitat de maniobra, esforç, a voltes fins a l'esgotament i... confiança... confiança en una Mare de Déu llunyana i propera, a la vegada, a la qual hom invocava i li prometia tot. Hom lluitava amb els braços, amb el cap i amb l'esperit. Tot ell entraba en joc. No es podia jugar a mitges. Puig que la mar jugava a totes.

Ara tot això es mirat d'una altra manera. Aquella gent creia en el miracle. No podien prescindir de confiar en l'ajuda sobrenatural. Necessitaven creure. Perquè creien bastien ermites. No perquè feien bonic al peu del serrat sinó perquè les necessitaven. La consciència de la seva petitesa les construïa. L'agraïment les embellia. I l'amor les omplia.

CONTINUARÀ

Exploració Submarina

Encara que el precursor absolut de la immersió autònoma, en la seva pràctica va ésser el comandant Cousteau, no va ser sinó el culminador d'una llarga sèrie d'experiències i estudis que venien de molt antic. Així, per exemple, Leonardo da Vinci, ens ha deixat apunts i croquis dels seus experiments en aquest camp.

Fou a partir del 1906, però, que l'anglès Bert trobà les solucions adequades perquè l'home pogués resistir les pressions de les profunditats, però ja el 1862 Rouquyarol i Denayrouze havien produït el primer aparell per a respirar dintre l'aigua. Juli Verne, en la seva obra "20.000 llégues de viatge submari" fa una descripció força completa d'aquesta màquina.

Molts d'altres inventors idearen noves màquines fins que Cousteau i Gagnan van dissenyar i construir una escafandra que va resultar d'una robustesa i simplicitat tan evidents respecte als altres sistemes que va ser la clau de la vulgarització de l'escafandra autònoma.

Arribar avui dia als 200 m. de profunditat no és més que un problema de tècnica i mitjans que ja està solucionat.

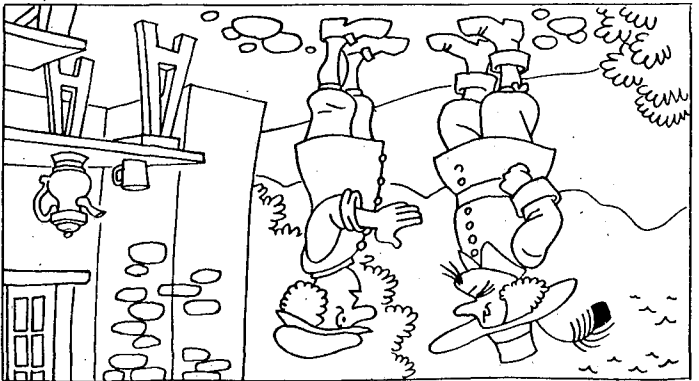
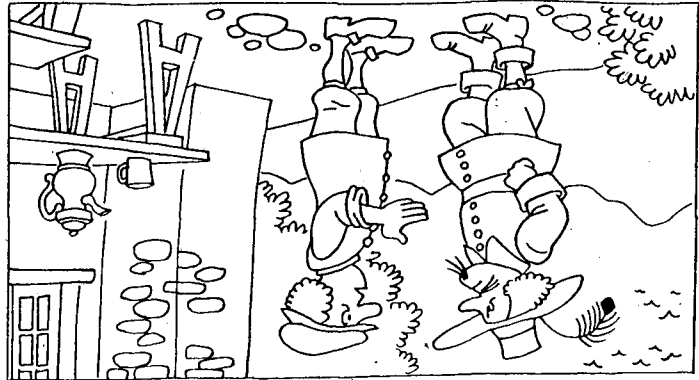
Es comencen a construir, ja, vehicles sub-acuàtics per a permetre, a l'home, de transportar els mitjans cada vegada més complicats i necessaris per a l'exploració de les profunditats.

Cada vegada més al fons i amb la possibilitat de romandre-hi més temps i de poder-hi fer arribar i transportar tota mena de materials d'investigació, són les fites que s'han fixat els submarinistes i cap a les quals van avançant fermament.

Diferències

Entre aquests dibuixos hi ha set diferències. S'eras capaç de trobar-les?

Encreuats

1	2	3	4	5	6	7	8

Horizontals

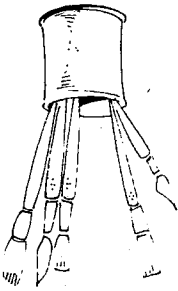
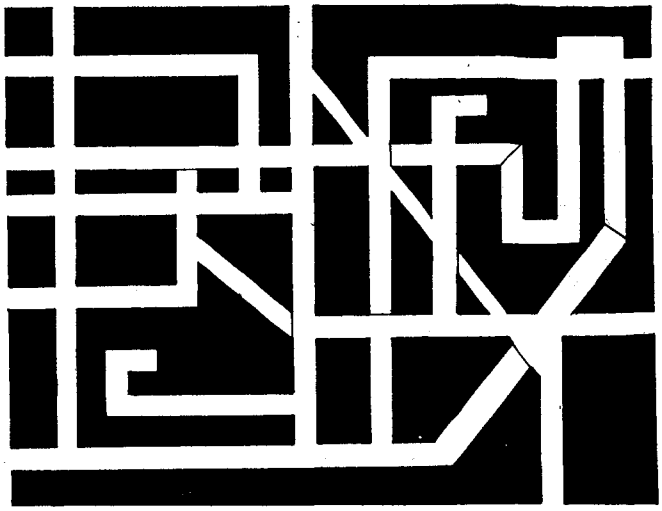
1.- La que no té idees exaltades ni extremistes. 2.- A.r. Poblatió de la comarca de La Segarra. El "pla" és el més senzill de tots els que fan el minyons escoltes i els mariners. 3.- La que tot ho vol saber i tot ho ensuma. 4.- Es el no fer res o fer-ho només per gust. Si és de flors és sempre un bonic obsequi. 5.- A Mallorca, nen. Servia per encanxar la roba en planxar-la, però amb els teixits moderns cada vegada és de menys us. 6.- Valora, pesat.

Verticals:

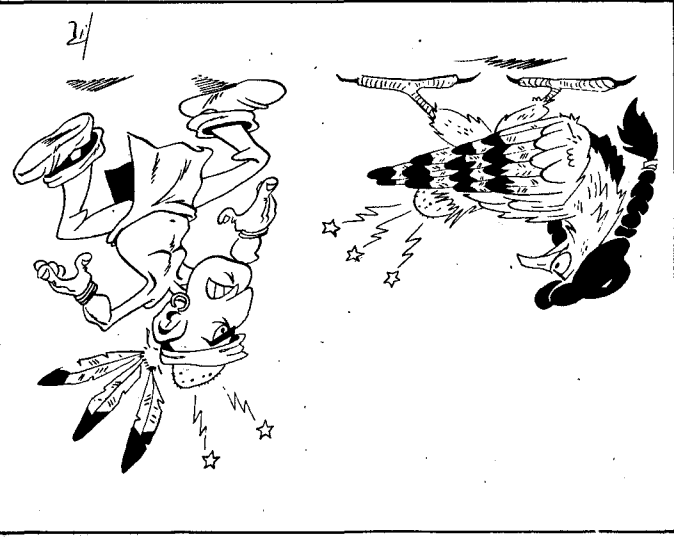
1.- Els de Montserrat són famosos, els de Sarrà eren molt diferents i molt més dolços. 2.- Es per mitjà d'ella que parlem amb Nostre Senyor. 3.- Un animal dels més intel·ligents i que no té potes. 4.- A.r. Herba que, en infusió, prenen els argentinians i uruguaïes. 5.- Forma del pronom personal de primera persona. 6.- A.r. Deien que n'hi havien a la mar i tenien cua, però l'usen els bombers per a obrir-se pas. 7.- Duració. 8.- A.r. Nom de dona.

Laberint

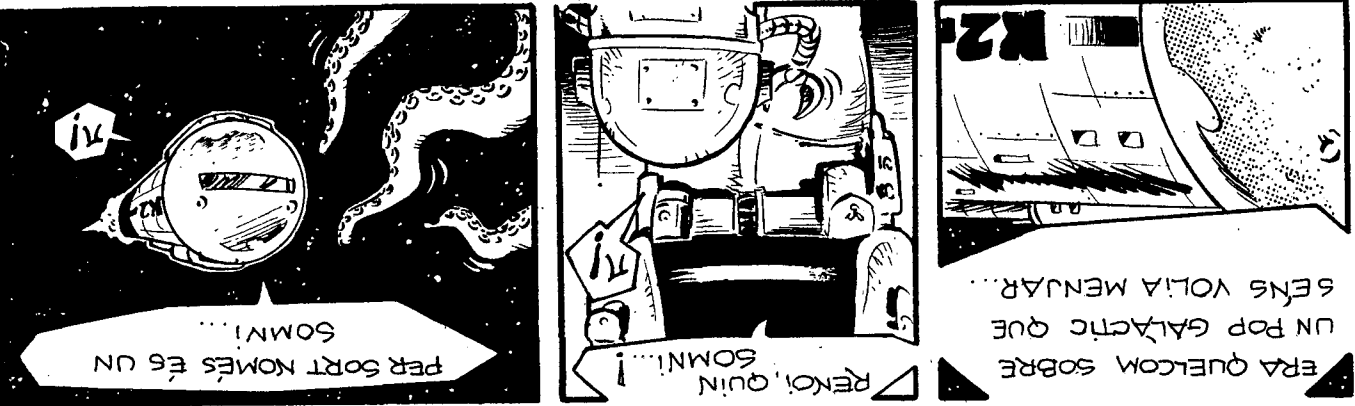
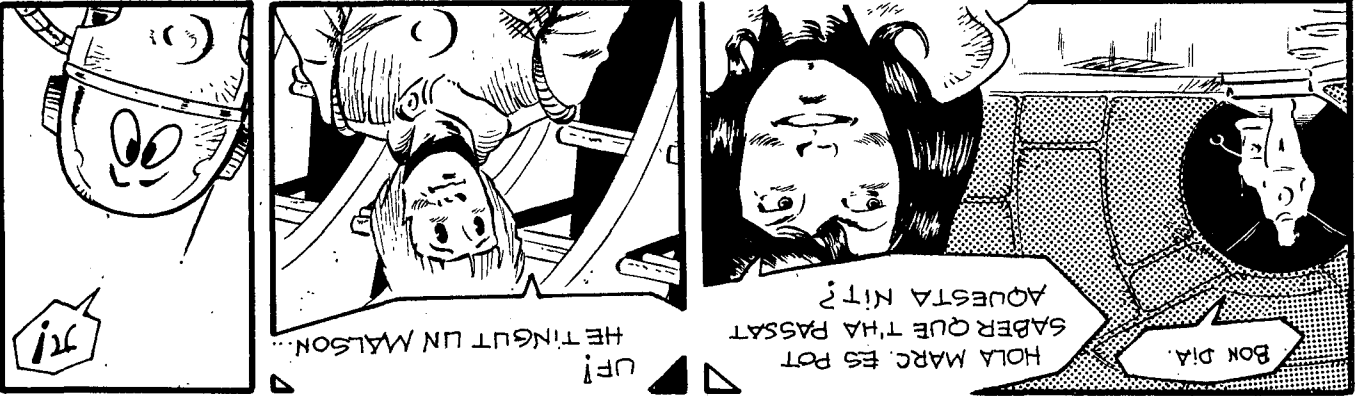
Per on ha de passar el pintor per arribar als seus pinzells?

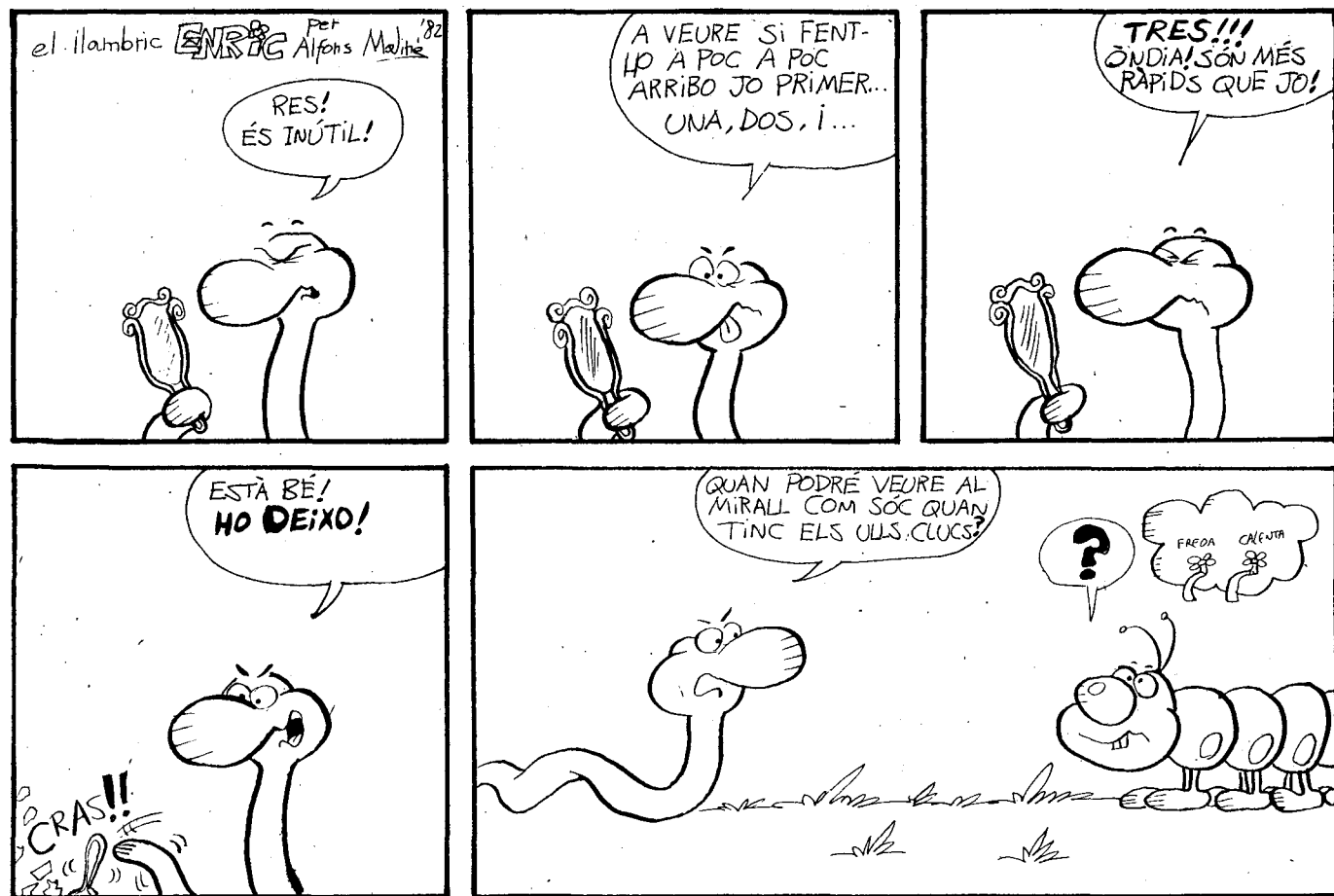

Els acudits d'en Jordi

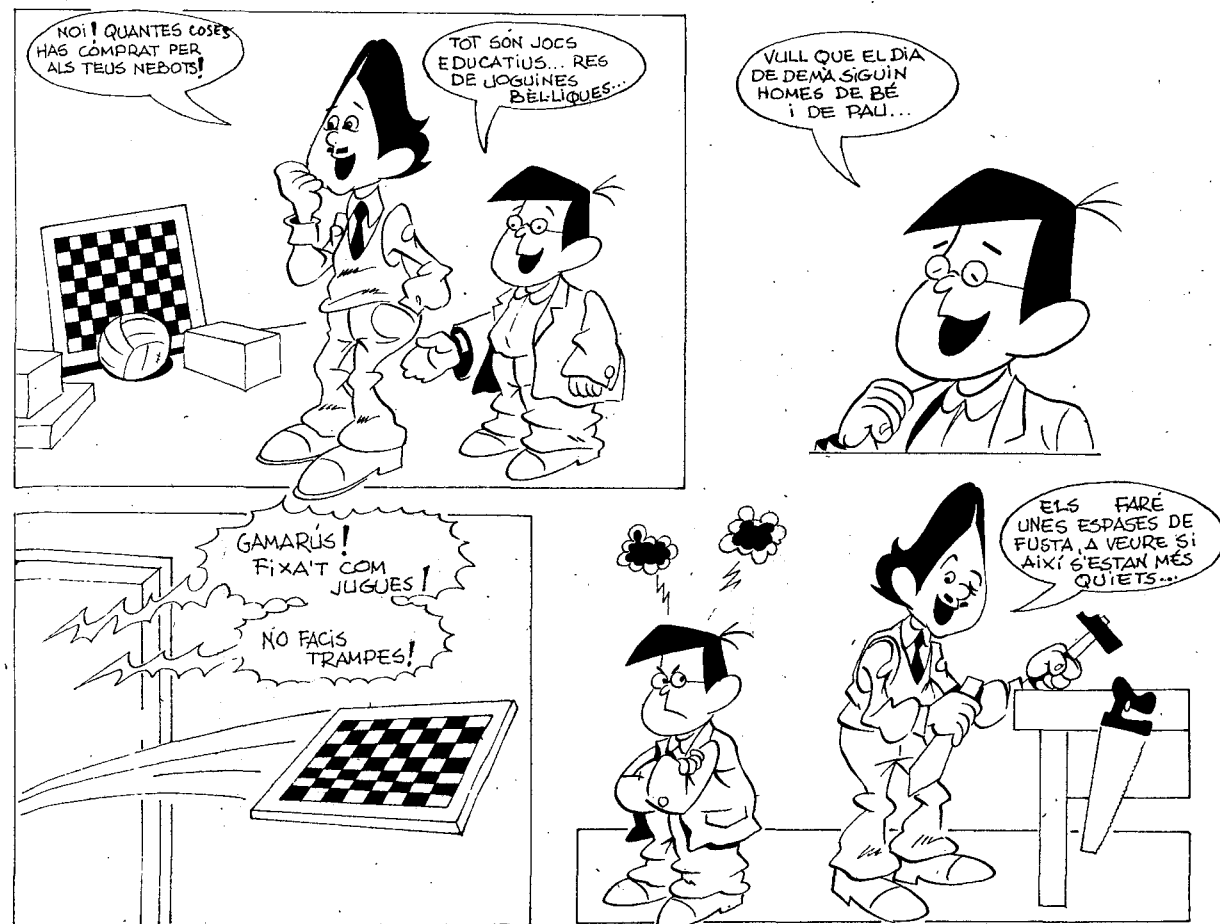

LES AVENTURES DEL ROBOT PI

En Joan i en Quim

L'EIXERIT

ANY II

SUPLEMENT INFANTIL DE "CATALUNYA CRISTIANA"

90

Felicitats

Avui vull felicitar a tots els Eixerits i Eixerides que es diuen Josep, Pep, Josepa, Pepa etc. Per molts anys! A la meua classe almenys n'hi ha quatre o cinc que celebren els seu "sant" per St. Josep.

A la Catequesi ens varen dir que l'Evangeli no en parla gaire de St. Josep; es veu que, quan el van escriure, ja feia anys que s'havia mort. Només diu que era un home bo; és clar que ja és molt dir això. Però de paraules que ell digués, ni una.

Devia ser un home molt callat. És clar que vivint amb la Mare de Déu i amb Jesús, ves també, què havia de dir!

Però a mi em sembla que si que devia parlar, explicant a Jesús com es feia una taula, una cadira, bufant-li el dit o posant-li en remull quan s'hi donava un cop de martel, fent-li recollir els encenalls i les serradures etc.

Quan la Verge Maria venia de buscar aigua a la font i li explicava el que deien les dones tot omplint les gerres d'aigua, sant Josep devia somriure; o potser deia: És clar, com que sou tan xerraires! I devien riure una mica tots tres. I, després, tot fent anar la serra o el ribot devia cantar una cançó d'aquelles que fan el treball més divertit o més lleuger.

L'EIXERIT

Ai!, ja no ho pensava, FELICITATS a tots els Peps i les Pepes.

en pepet elefantet

Avet Set — esllips per a nenes i nens

Ninotaires d'abans

Barcelona 10 d'agost de 1923 • Preu: 15 cts. • Any III - Núm. 114

—El teu gos és molt ordinari... En canvi, el meu gos és de raça anglesa.
—I l'entens? (Lola Anglada va conrear, molt especialment, la col·laboració en revistes infantils. Aquest dibuix va sortir en el núm. 114 del 10-VIII-1923 de *La Mainada*.)

Al llarg de la seva vida aquesta dibuixant tan fina, sensible i poètica, haurà fet milers d'il·lustracions per a contes, revistes i llibres diversos. També s'ha distingit, com a escriptora, pels seus contes i narracions infantils, il·lustrats per ella mateixa i per la visió d'antics indrets barcelonins ja desapareguts. El 1920 aparegué el seu primer llibre: "Contes del Paradís", i el 1928 obtingué un gran èxit amb "En Peret, història meravellosa il·lustrada per ella mateixa, com tots els seus llibres i situada en un món familiar als nens del nostre país. Del mateix estil ha publicat després, entre d'altres, "Margarida" el 1929 i "Martinet" el 1960. També és autora de "El més petit de tots" que edità el Comissariat de Propaganda de la Generalitat durant la Guerra Civil. D'aquest personatge —un noi amb granota de "milícia" i barretina— se'n féu una figureta de terracotta que va ésser molt popular. Lola Anglada és una gran dibuixant i per això les seves obres han merescut figurar en el Museu d'Art Modern de Barcelona i en el d'Història de la Ciutat. També és famosa la seva col·lecció de nines —potser reflex del seu amor als infants— i que avui està instal·lada a Sitges.

Avet Set

eslipsis per a nenes i nens

L'Evangelí del diumenge

Jesús ens parla

Quan s'acostava la festa de la Pasqua jueva Jesús anà a Jerusalem, i trobà el temple ple de l'enrenou i de la cridoria dels venedors de vedells, moltons, coloms, i dels canvistes de monedes. Llavors es va fer un fuet de cordes, i els començà a treure tots, dient: "Traieu això d'aquí; no convertiu en

mercat la casa del meu Pare". Els jueus, enfadats, li deien: "Què t'autoritza a fer això?" Jesús els contestà: "Destruïu aquest santuari i jo el reconstruiré en tres dies". (Jesús ho deia referint-se al seu cos; com després de la destrucció de la mort, havia de ressuscitar. Quan Jesús va ressuscitar els deixebles es recordaren ben bé d'aquestes paraules).

Durant la seva estada a Jerusalem, molts veien allò que Jesús feia; i escoltant el que Jesús deia, varen creure en Ell. Jesús que coneix el cor de tots sabia els qui de debò creien en ell.

1. L'església (el temple), és per celebrar la fe, lloant Déu, i donant-li gràcies.

2. Jesús ressuscitat serà el capdavanter del cristianisme.

3. Jesús coneix el nostre cor; amb Ell no hi valen les mentides i les trampes.

El mossèn

Les lliçons de mestre Jan

No es pot dir:

Treu la pols amb el plumero.

Una botiga de bisuteria.

Llogarem una lancha.

Regava amb una manguera.

Té el grau de sargento.

S'han embussat les tuberies.

És un home molt cult.

S'ha de dir:

Treu la pols amb el plomall.

Una botiga de bijuteria.

Llogarem una llanxa.

Regava amb una mànega.

Té el grau de sergent.

S'han embussat les canonades.

És un home molt culte.

Per a una catequesi sobre l'oració (II)

El segon fonament en què reposa la possibilitat de l'oració, és a dir, d'un adreçament personal a Déu, és el nostre contacte físic immediat amb Ell pel fet de ser nosaltres conservats constantment en l'ésser pel creador. La conservació en l'ésser equival a una creació contínua, que Déu no pot delegar a un altre, ja que per treure quelcom del no-res i portar-lo a ésser, representa un salt infinit i suposa consegüentment una potència infinita, que cap instrument no pot tenir, sinó el mateix Déu. És Déu doncs qui ho fa; i com que no hi ha una acció a distància, és a dir, hi ha d'haver connexió entre efecte i causa, no solament estan en mans de Déu els confins de la terra (salm 94, 4), sinó que l'essència de Déu com a creador és present en mi (en tot), fent que jo sigui jo, més que la meua mateixa essència és present en mi, segons expressió de sant Tomàs d'Aquino. Per tant, el meu contacte amb Déu és íntim, essencial, immediat, total. No cal que el vagi a cercar, no cal que em mogui per trobar-lo. El sabem present cridant-nos a l'existència, i si el fet d'existir és ja dir, com les estrelles de què parla el profeta Baruc (3, 35): "Som aquí!", d'això a dir al creador "hola!" o "gràcies perquè sóc!" només hi ha un pas: el de dir-ho conscientment, volgutament, lliurement, personalment. Però a la meua condició de criatura, se n'hi afegeix una altra: des que sóc cristià Déu és en mi fent no solament que jo sigui, sinó fent que jo sigui concretament fill de Déu en el sentit sobrenatural de la gràcia (filiació afegida gratuïtament per Déu a la meua natura). En tal condició el meu "hola!" adreçat a Déu es converteix en l'exclamació "Pare!", exclamació que no procedeix originalment de mi, sinó de l'Esperit d'adopció rebut (Rom. 8, 15), del mateix Esperit Sant que habita en el cristià (cf. 1 Cor. 3, 13; Rom. 8, 15; 2 Tim. 1, 14, etc.) i de la nostra participació en la filiació divina de Jesucrist, el qual digué als apòstols: "Coneixereu que jo estic en el meu Pare i vosaltres en mi i jo en vosaltres (Joan 14, 20).

A. OLIVAR
Monjo de Montserrat

La Bíblia a l'abast

El decàleg (Ex 20:1-17)

Un altre dels moments clau de la història de la salvació és el de l'Aliança del Sinai. Déu pacta amb el poble la salvació. En aquesta aliança Déu i el poble segellen solemnement el seu respectiu compromís. Jahveh serà el Déu del poble, el seu protector, el que anirà amb ell i l'ajudarà en tot. El poble es compromet a restar sempre fidel a la voluntat de Déu, a ser el poble de Jahveh, possessió seva. Tota la història d'Israel gira entorn d'aquesta Aliança. Es podria dir que tota és una mena de dialèctica entre la fidelitat de Jahveh i la infidelitat d'Israel, que malgrat haver vist la glòria de Déu en la teofania del Sinai i haver pogut constatar que Jahveh és l'únic Déu que allibera, es deixa seduir una i altra vegada pels déus, que tenint ulls no hi veuen i tenint boca no parlen. És l'etern problema de la humanitat: cercant la llibertat, sovint es deixa enlluir per l'egoisme excoient, i cau en la pitjor de les servituds: ser esclau d'un mateix. Per això la litúrgia quaresmal, en la seva pedagogia, proposa al cristià —el cristià que vol aprofundir en el coneixement del seu compromís baptismal, i el catecumen que es prepara per entrar en el poble de l'Església— aquesta mena de crit d'alerta que és el decàleg.

Déu demana ser servit en esperit i en veritat. Això comporta un àmbit de llibertat. Però de llibertat plena. La gran dificultat de l'home és el seu egoisme. Una divinitat falsa que li injecta el virus de la manipulació covarda.

Manipulació de Déu: vet aquí el pecat dels orígens —dels orígens

de la humanitat i dels orígens de cadascun dels homes. Manipulació dels altres homes i dels pobles: aquí trobem el fonament de totes les opressions. Manipulació de les fonts de la vida, de la qual cosa se'n deriva la corrupció de l'individu i de la col·lectivitat. Manipulació del pensament i de la paraula, que engendra la confusió i la desconfiança que fan impossible la comunicació humana. Tirant per aquest camí, algú pot arribar a creure que s'obre pas ell tot sol en la llibertat. Però ben aviat descobreix que l'únic que fa és tancar-se en un laberint sense sortida, sotjat per tots els esperits de la desesperació. És el laberint de l'esclavatge. Cercàvem la llibertat, volíem treure'ns de sobre el

servei, i vet aquí que hem caigut en la servitud.

El decàleg és la manifestació del servei de Déu a la humanitat. És així com Déu manifesta que no hi ha llibertat sense servei, en definitiva, sense comunió. Hom esdevé lliure quan se sap en pau amb els altres, és respectat i respecta. Aquesta és la llei. Per això el decàleg no és la imposició d'un déu dictador que surt al pas de la ignorància dels seus súbdits i intenta salvar-los pel camí més curt a desgrat d'ells. Encara és menys l'opressió d'un déu tirànic, que tant se li'n donà de la sort dels seus fidels, i que únicament li interessa el seu poder i el seu benestar. El decàleg és la revelació de la voluntat salvadora de

Jahveh: Jo sóc el Senyor, el teu Déu, que t'he fet sortir de la terra d'Egipte (v. 2). Per això el redactor d'aquest capítol ens diu que són les paraules de Déu (v. 1) i no els seus manaments, les seves disposicions o les seves ordres. Déu surt al pas del seu poble i li ensenya el camí de l'autèntica realització personal i comunitària, el camí de la salvació. I aquest camí té un nom: Amor. Estimar Déu, estimar els altres, començant pels més propers, estimar-se un mateix no deixant-se arrossegar cap als camins de l'egoisme. Així és com s'esdevé plenament home. Totalment lliure. Salvat.

Josep M.ª Aragonès

Catequesi dels signes

LI. QUARESMA (3). Eucologia Dominical de la Quaresma (Missal Romà 1970)

DIUMENGE	COL·LECTA	ORACIÓ SOBRE LES OFRENES	POSTCOMUNIO
Primer de Quaresma	Doble finalitat de les pràctiques quaresmals: -Coneixement del misteri de Crist./-Viure d'acord amb les seves exigències.	Propi oferiment: El nostre cor.	Eucaristia: Alimenta la fe /Promou l'esperança /Enforteix la caritat. Tenir fam: Del pa de vida De la Paraula de Déu
Segon de Quaresma	La Paraula de Déu és el nostre aliment espiritual: Ens purifica per fruit de la glòria.	Que les ofrenes: -esborrin el nostre pecat -santifiquin cos i ànima -ens preparin per la pasqua.	L'Eucaristia, participació de les coses celestials.
Tercer de Quaresma	La consciència culpable és alleujada per la misericòrdia de Déu: Dejuní. Oració. Almoïna.	Si demanem perdó hem de saber perdonar.	Vivint a la terra ja ens alimentem amb el pa del cel.
Quart de Quaresma	Reconciliació amb Déu per mitjà del Fill (Jesús). Desig de la Pasqua.	Presentació dels dons de salvació: Cal venerar-los amb fe Ofertir-los per la salvació del món.	Jesús llum que il·lumina: Perquè puguem pensar el que Ell vol. Perquè puguem estimar de tot cor.
Cinquè de Quaresma	Progrés en la caritat	Purificació pel sacrifici.	Siguem sempre membres de Crist.
RAMS	Participació en la creu i resurrecció de Jesús	El Senyor s'apiada de nosaltres per l'eficàcia del sacrifici.	Per la mort de Jesús esperem obtenir allò que creiem. Per la seva resurrecció arribem a terme feliç.

RUBI
ELECTRODOMESTICOS

BAJA DE SAN PEDRO, 80
Tel. 319 14 43
BARCELONA

TRAVESERA DE DALT, 50
Tel. 219 66 58
BARCELONA

VIDEO
Hi-Fi

**Catalunya
Cristiana**

SETMANARI POPULAR

El temple i el cor

No sé si m'ho vingueren a explicar com una cosa passada en un dels nostres pobles o, casualment i gairebé per força, escoltat en un serial, fa anys, s'esdevingué un problema força curiós, originat en un poble on l'església havia estat construïda sobre el punt més alt d'una muntanya de roca, com per dominar totes les cases igual que la lloca fa, o feia, amb els seus pollets: Les parets eren ruïnoses, el carreró que conduïa allí dalt feia dificultós el pujar-hi, el campanar havia perdut la punta... En un castell ruïnós. Es van formar, com sol passar sempre en els pobles, viles, ciutats i nacions, dos bàndols entre aquells pagesos: uns afirmaven que calia construir una església més còmoda per reunir-s'hi, a la plana, allí on havien sortit cases noves, cases modernes, amb persianes automàtiques. Els altres, en canvi, eren partidaris de restaurar l'antiga església, "joia de l'art medieval i santuari de les tradicions populars". El rector, com sol passar sempre, o no passava sempre, es va declarar neutral ja que coneixia prou bé els seus parroquians, capaços de discutir sense fi sobre la qüestió, però disposats a no freqüentar ni la vella ni la nova casa de Déu.

La solució va venir de part d'un arquitecte jove que es proclamà "partidari del difícil": per a ell l'església al cim de la muntanya era símbol de la religió i de la mateixa audàcia de l'home: "Tenim necessitat de retornar a un deure soferit, costós, compromès, difícil", deia, mentre intentava la difusió per totes bandes de la idea d'una comunitat més vibrant i activa, compromesa, engatjada: "no és la comoditat o l'estètica que hem de buscar, sinó la unitat de tots els cors, fonamentada en l'ideal comú de superació, d'ascensió i de perfeccionament espiritual..."

I de la discussió per l'església sobre la roca en van treure tots un gran desig d'ésser més bons, encara que els costés esforç i haguessin de deixar un xic de la seva vida en l'empresa.

La litúrgia del tercer diumenge de Quaresma, després d'haver explicat l'expulsió dels mercaders del temple de Jerusalem, vol reflexionar atentament també —com la gent d'aquell poble que volia construir una nova es-

glésia—, sobre el temple que és el cos de Crist —abatut i reconstruït— i sobre el nostre cos, temple de l'Esperit, que és renovat i reconstruït en la penitència quaresmal.

La casa de Déu

És ben cert que Déu no té necessitat d'una casa on se l'adori: l'estructura exterior dels temples serveixen més aviat perquè nosaltres tinguem aixoplug en aquella mitja hora de cada setmana que se'ns veu reunits per a pregar comunitàriament, i principalment per la presència real del Senyor en l'Eucaristia, d'ençà que hi és conservada.

Per als antics hebreus, en canvi, el temple era la cristallització de la presència de Déu entre el seu poble, després que l'havia acompanyat pel viatge difícil en el desert, de l'esclavitud d'Egipte a la terra promesa. En el "sancta sanctorum", Salomó tenia encara la pretensió de tenir-hi Déu com a presoner de la paraula donada, com un preciós amulet que afavoreix la sort d'Israel en els segles, centrant, a Jerusalem, tot el culte dels sacrificis de la nació. Així evitava que el poble es dispersés en cultes idolàtrics i ens esglesiets particularistes. Fent un parèntesi, es pot observar que cap religió no ens presenta tantes normes rituals i significats simbòlics en la mateixa construcció del Temple, com l'hebreu: l'invisible i transcendent Senyor era solament un; per tant un de sol havia d'ésser també "el lloc de pregària" per a tots els israelites. És comprensible que en l'exaltació de valors tan alts i misteriosos, especialment durant les periòdiques devastacions i deportacions, s'arribés a algunes exageracions i s'acabés per atribuir un mite poder als mateixos murs del Temple i se'ls honorés com unes formes màgiques que no tenien res a veure amb la revelació divina.

Jesús reconstruï el temple

Com que indicava, en si mateix, que el temple, després de la destrucció seria reconstruït amb el prodigi de la resurrecció, Jesús

sembla confirmar i completar el relat d'alguns místics d'Israel, segons el qual la presència de Déu (anomenada "Shekinà") s'allunyà de la terra, pujant de cel en cel a causa dels pecats dels homes, però que retornaria a Jerusalem gràcies a la pregària i als mèrits dels justos, quan aparegués el Messies.

Ja anteriorment el Senyor havia profetitzat que el temple seria enderrocat pels enemics, i que no romandria pedra sobre pedra de tal meravella; ara es referia a la seva mort i a la prova de la seva divinitat amb el retorn, immediat i autònom, a la vida. Present en el Temple des que el Verb s'havia fet carn, el Déu vivent romandria per sempre més en el Temple nou, això, és, en la seva Església o Poble de Déu.

Una altra llegenda hebrea explica perquè la muralla occidental del Temple havia tingut la gràcia de romandre dempeus: "quan Salomó començà a edificar el Temple, confià la construcció dels quatre murs de l'esplanada a quatre classes o categories representants de tot Israel: els propietaris de terres, els artesans, els mercaders i els pobres. Les tres primeres categories pagaren unes brigades de paletes perquè fessin el treball, però els pobres, acostumats al cansament de les seves mans i mancats de mitjans per pagar altres que fessin el seu treball, feren ells el propi mur, l'occidental, i, ocupats en aquest treball, esdevingueren encara més pobres. Però Déu agrai la seva obra, beneí el mur i el preservà de cada destrucció, de les moltes que caigueren sobre Jerusalem". El rabbi Shem-Talmar de Lladyslava comenta: "Déu, creant, transforma l'espiritual en material: el fidel hebreu, vivint, ha de transformar el material en espiritual". Podem ben dir que el Messies Redemptor ha fet aquest segon tipus de reconstrucció, i nosaltres, com el pobre, hem de fer cada dia sacrificis per col·laborar a la reedificació de l'Església, que ningú no podrà destruir, resuscitant cada dia amb Crist.

Purifiquem el nostre temple

"Està escrit: la meua casa és casa d'oració.

Vosaltres, en canvi, n'heu fet una cova de lladres". Aquestes paraules de Crist es refereixen literalment al Temple de Déu, però alguns sants Pares n'han donat també una interpretació al·legòrica. Essent nosaltres, en efecte, temples de l'Esperit Sant —diuen—, el Redemptor volgué indicar-nos el perill que també el nostre cor té d'haver d'ésser alliberat, netejat ben bé d'això que el desfigura davant Déu i el converteix en cova de vicis i de brutícia."

"Vós heu fet, Senyor, la meua ànima per a la vostra pau i per al nostre silenci —escriu Thomas Merton—, però està flagel·lada pel soroll de la meua activitat i dels meus desigs. La meua ment està crucificada cada dia a la mateixa fam d'experiències, d'idees, de satisfaccions. I jo no habito la meua casa en el silenci..."

De vegades veiem dibuixos, seccions, esqueues en els llibres per a conèixer el nostre cor i com funciona la circulació de la sang. Això és bo, però també seria necessari conèixer millor quines són les tendències malvades, les secretes ambicions, passions, els veritables traficants que s'amaguen en el nostre cor. Sovint nosaltres no coneixem o refusem de conèixer l'innoble mercat que continuament anem fent en el nostre cor entre Déu i el món, entre carn i esperit, entre la veritat i el pecat.

És necessari desterrar els intrusos. Cal adonar-se d'allò que únicament ajuda la nostra perfecció i salvació. Mentre tindrem profanadors de la nostra ànima, Jesús no vindrà mai a "instruir cada dia" el nostre esperit, com feu en el Temple durant la vida terrenal.

Reflexionem. Traquem fora tot senyor que no sigui Déu amb la seva Gràcia. Purifiquem-nos en el nostre interior fins a poder repetir la cèlebre frase de sant Vicenç: "En el meu interior tinc tres cors a la vegada: un de foc per a Déu, un de carn per als meus germans i un de bronze per a mi mateix".

† Maur Esteve
Abat de Poblet

Tot fent camí cap a la Pasqua

El cicle pasqual, del qual la Quaresma constitueix el nucli introductori, trena tota una pila de riquissims temes doctrinals al voltant del Misteri del Crist en el seu trànsit a la vida immortal del Pare. Després de referir-nos a la travessa pel desert i al combat contra el mal, en tant que temes característics de la litúrgia quaresmal, serà bo que parem esment a altres temes majors de cara a arrodonir la nostra reflexió.

La conversió del cor

Una i altra vegada la Quaresma no cessa de proclamar la urgència evangèlica de la "conversió". I això no té res d'estrany, atès que els homes, massa sovint, vivim a un nivell d'espantosa superficialitat, mancats d'un centre unificador, engrillonats per mil reclams que ens distreuen de l'Essencial. És la situació de pecat tal com la descriu la Bíblia, en la paràbola del fill pròdig, per exemple. És una situació que es caracteritza pel fet que l'home es troba perdut, sense nord, allunyat de Déu, captiu sota l'imperi dels ídols més ridículs, estrany a si mateix. El pecat és la força de l'inhumà que fa estrells en l'ànima, és l'engany del Maligne que dissipa la nostra dignitat de fills de Déu i ens enfonsa en un abisme de destrucció. L'antiga tradició espiritual dels Pares ha descrit aquesta situació de l'home esclau del pecat com d'una indiferència demoníaca al misteri de l'amor crucificat de Jesús, un estat de l'ànima en el qual l'home esdevé tràgicament insensible a la joia de la resurrecció del Crist. I en conseqüència, una apatia de mort devasta els espais del cor com a "lloc de Déu", fins al punt que hom no reconeix ja el rostre del Crist en la passió dels germans. La confabulació del misteri del mal ha acabat per destruir la imatge de Déu impresa en l'home.

El contrari del pecat és la "conversió". La centralitat d'aquesta noció en l'experiència cristiana ha estat fortament subratllada per la recerca bíblica moderna. Es tracta d'un capgirament d'aquella situació que ens

feia viure en fals, distrets de la realitat de Déu, girats d'esquena a l'Amor. Un capgirament, doncs, que ha d'atènyer les profunditats del cor, la punta fina de l'ànima, i que es tradueix en un canvi de mentalitat, es una nova manera d'enfocar l'existència. Això s'esdevé quan la resplendor del Ressuscitat il·lumina la nostra mirada interior i descobrim, meravellats, "la riquesa de glòria que tenim reservada en l'heretat dels sants" (Ef 1:18-19). Sovint la Bíblia descriu la conversió —retorn del pecador a la casa del Pare— com una festa: "el meu fill era mort i ha tornat a la vida".

La conversió del cor és rentable sintonia amb l'escala de valors de l'Evangeli, una atenció nova a l'acció amagada i vivificant de l'Esperit, que ens mou a seguir els camins fressats pel Servidor soferit, a posar el nostre destí a les seves mans, fins a la transfiguració gloriosa. ¿Tindrem la gosadia d'entrar en el camí de la conversió i despollar-nos de l'home vell? Cal posar-se davant la Paraula de la Creu, llum per a l'home perdut en la tenebra, judici i gloriament fins als replecs de l'ànima, però també absolució pasqual, revelació de l'amor salvador de Déu. Si l'escoltem amb cor penedit aquesta Paraula, ens arrencarà de l'infern que és la impossibilitat d'entrar en comunió amb els altres i ens introduirà en el misteri de la comunió dels sants, car res no hi ha, en la nostra orgullosa i desesperada opacitat, que no pugui obrir-se a la Llum del Ressuscitat, per poc que es colpegi a la pedra del cor.

Nodrits per la Paraula de Déu i la pregària

Quan els abismes del cor han estat il·luminats per la claror radiant del Ressuscitat i la consciència, endormiscada per les passions, ha estat purificada pel foc incandescent de l'Esperit Sant, brolla tot espontàniament, al batec de les pulsacions, la invocació del públic i del cec de l'Evangeli, ensems crit d'humilitat i cant d'amor: "Jesús, Senyor, Fill de Déu, apiadeu-vos de mi, pobre pecador".

És, doncs, la Paraula de Vida la qui desvetlla el cor a

la llum joiosa del perdó i suscita la pregària. Aquesta Paraula, de la qual les divines escriptures no en són sinó el testimoni escrit, ens és abundantment impartida durant aquests dies sants de camí cap a la Pasqua. Tot mostrant-nos els grans moments de la història en els quals Déu s'ha manifestat com a salvació i esperança de l'home, la Paraula sosté la marxa del Poble creient en el seu esforç de conversió i en el seu compromís de lluita contra el mal. Diríem que el marc litúrgic i eclesial de les celebracions de Quaresma és el lloc privilegiat per a contemplar les gestes admirables de Déu en la història, sens dubte la millor escola de cara a intensificar el nostre amor a les divines escriptures. Assaborides "eucarísticament", les escriptures ens revelen el rostre misericordiós i benivolent de Déu, expropiat en la Creu de tot nom propi, llevat del nom de l'Amor, el Nom de Jesús, en el qual es concentra tota santedat.

La invocació d'aquest Nom és com el vector de la pregària cristiana, a la qual, seguint l'exhortació de l'apòstol, voldríem donar-nos espès i menut, especialment durant la Quaresma, amb una actitud humil, confiada, de "compunció", "en el secret de l'ànima", sota l'esguard del Pare entranyable. ¿No ens diu l'Evangeli que ens cal pregar si volem resistir fermes en les hores fosques de la "prova"? La invocació del Nom de Jesús, esdevinguda aflat de l'ànima, donarà a la nostra pregària un to marcadament contemplatiu, desinteressat, que no cerca de verificar resultats, tal com escau als pobres en cerca de llum. Ens cal, de totes passades, una pregària així, que ens faci sensibles a la Bellesa de l'Invisible, que desvetlli el sentit de la gratuïtat i de la lloança, que mantingui vibrant la nostra espera del Senyor, i que crei punts de transparència que deixin passar la irradiació de la llum divina, l'única que pot fecundar la missió profètica i sacramental de l'Església en el món.

Cebrià M. Pifarré
Monjo de Montserrat

de les seves eleccions

en les armes i el poble les morts

L'Església salvadorenca condemna la violència de la guerrilla i de les autoritats

Interessos de les grans potències

En la seva homilia del diumenge dia 21 de febrer, davant 1.600 fidels reunits a la catedral salvadorenca, monsenyor Arturo Rivera Damas, administrador apostòlic de l'arxidiòcesi de San Salvador, condemnà la violència oficial i la de la guerrilla en aquest país, sacsejat per una guerra civil.

Rivera Damas va criticar "els fets de violència contra els drets humans" per part de les autoritats referint-se concretament a la continuació de les detencions per simples sospites o denúncies "de persones pròximes o en connivència amb comandants o escamots militars".

Aquests fets escapen al control de l'alt comanament, però, de totes maneres, "desdiiuen de la veritable professionalització de les forces armades", digué.

També va criticar el prelat "els atemptats dinamiters, la crema d'autobusos, l'atropellament de persones trencant inclús els seus documents personals" per part de la guerrilla.

Creix el temor en el poble

"Tant les forces regulars com la guerrilla donen les seves lògiques explicacions dintre del marc dels seus objectius" per a les seves operacions, però, "lamentablement, les accions d'uns donen les justificacions per a les accions dels altres i continua creixent l'espiral de la violència, de la qual el nostre poble segueix essent-ne la víctima", afegí.

Remarcà que "la por creix entre el poble a mesura que s'apropen les anunciades eleccions (del 28 de març per a l'Assemblea Constituent) i fins i tot es mou l'espectre de l'agudització de la lluita armada".

També al·ludí a la premsa salvadorenca: "s'hi afegeix la manca d'informació o la informació parcial i engruixida de molts mitjans de comunicació social, que fan creixer la psicosis, l'angoixa i la confusió".

La pressió internacional

Segons el prelat, la pressió internacional a nivell econòmic, polític i militar està fent que "les solucions que haurien d'ésser 'salvadorenques', s'estiguin escapant de les nostres mans".

"El nostre conflicte s'està movent segons siguin els interessos de les grans potències i llurs satèl·lits que lluiten per l'hegemonia mundial, i hom té la impressió que els importa molt poc la realitat del poble salvadorenc, sangnant i sofrent"; només els seus interessos geopolítics".

Una esperança dins el caos de l'obscuritat

En referir-se monsenyor Rivera Damas a les eleccions, manifestà que segueix mantenint i ampla allò que l'episcopat salvado-

Monsenyor Arturo Rivera Damas, arquebisbe d'El Salvador i successor de monsenyor Romero, en una conferència de premsa sobre el drama que està vivint aquest país.

renc ha dit, "que les eleccions per a una Assemblea Nacional Constituent, si bé no són la solució, si que poden arribar a ésser un principi de solució".

Amb això, digué, "la Conferència Episcopal ha apuntat una esperança dins d'aquest caos d'obscuritat".

Aquesta esperança serà efectiva i la futura Assemblea Nacional Constituent salvadorenca, "esperem que sigui l'expressió de la major part del poble, es converteix en una força jurídica capaç de buscar i imposar, al sagnant conflicte, la solució política i jurídica, abans que la simplement militar".

"Això, naturalment, depèn de la capacitat que tinguin els partits que integren l'Assemblea i de la sincera disposició que tinguin la força armada", afegí.

Hi ha causes estructurals que afecten el país

L'administrador apostòlic interí de l'Església salvadorenca afegí "que la situació que estem vivint en aquests moments no pot explicar-se senzillament i apriorísticament com una realitat entre blanc i negre, o entre comunisme i capitalisme".

Contràriament, remarcà: "hi ha causes estructurals que de temps immemorial han afectat aquest país", i "no és senzillament una absència d'Assemblea Constituent o de lleis constitucionals allò que ens fa falta, perquè ja les hem tingut i molt bones", encara que més aviat a nivell de principis i de teoria.

"El que ha passat és que aquestes lleis s'han violat i els drets i

garanties personals, els drets formals i reals, han estat desconeguts i atropellats, i és per això que estem com estem", recalca, afegint:

"Si no hi ha mecanismes que

permetin d'una vegada i per sempre aquesta sistemàtica violació dels drets humans, continuarà el descontent de gran part del poble i el camp propici per a noves rebel·lions."

Violència al Salvador el 1981

Mitjana mensual d'assassinats.....	1.066
Nombre d'assassinats durant el 1981	11.723
Edat mitjana de les víctimes	23 anys
Desaparicions.....	164
Atemptats contra instal·lacions elèctriques	281
Atemptats contra instal·lacions estatals	292
Atemptats contra instal·lacions privades i de l'Església	203
Nombre de refugiats	230.000 (*)

(*) Aquesta xifra és aproximada. Es creu, no obstant, que està molt per sota de la realitat. Si al nombre de refugiats pròpiament dits afegim el de les persones desplaçades, hom calcula que el nombre total de profugats ascendeix a 700.000. El Salvador té una població de 4,5 milions. El nombre total de víctimes hagudes al Salvador per la violència és de 30.000.

SACERDOTS I RELIGIOSES ASSASSINATS AL SALVADOR

Rutilio Grande	Sacerdot	Assassinat 12- 3-77
Alfonso Navarro	Sacerdot	Assassinat 11- 5-77
Neto Barrera	Sacerdot	Assassinat 28-11-78
Octavio Ortiz	Sacerdot	Assassinat 20- 1-79
Rafael Palacio	Sacerdot	Assassinat 20- 6-79
Alirio N. Macias	Sacerdot	Assassinat 4- 8-79
Oscar Amulfo Romero	Arquebisbe	Assassinat 24- 3-80
Cosme Spezotto	Sacerdot	Assassinat 14- 7-80
José O. Cáceres	Seminarista	Assassinat 25- 7-80
Manuel A. Reyes	Sacerdot	Assassinat 7-10-80
Ernesto Abrego	Sacerdot	Desaparegut 23-11-80
Marcial Serrano	Sacerdot	Assassinat 28-11-80
Maura Clarke	Religiosa de Mariknoll	Assassinada 2-12-80
Ita Ford	Religiosa de Mariknoll	Assassinada 2-12-80
Dorothy Kazal	Religiosa ursulina	Assassinada 2-12-80
Jean Donovan	Missionera seglar	Assassinada 2-12-80

seria complicitat

els rius de Salvador

han mort assassinades a El Salvador, a més dels milers de desafortunats i l'estranger. Altres tants han mort. Amb l'agreujant que són dià. I amb la particularitat —entre els morts— entre els sacerdots, religiosos i religioses creients seglars. Gent que fa palès en els requadres que pàgines.

els països on la pau i l'home a i contudent. Per això també no s'esborrin de la nostra ment, d'Occident i Orient.

nal, sigui partisan— s'ha fet país és un riu de sang que es preu dels drets humans que nostra denúncia i la nostra justícia més elemental i, pels angèlic. El silenci, l'evasió o els extrems com les d'El clara complicitat responsable.

l'existència: sectors de l'exèrcit, iquen actes violents contra la ió, en aquest sentit, ha estat la americanes. I també és cert que la rra en la ruta de la violència a El Salvador l'exèrcit rep també és notòria la intervenció a través de Cuba i Nicaragua.

en una al·locució dirigida als, es referí indirectament a El les víctimes foren provocades rilla". I el passat diumenge dia gelus, dirigint-se a la multitud de Roma, condemnà durament a El Salvador. Després d'una dels orfes i vídues, dels exilats tges dels bisbes d'aquell país. gué— provoca un ressò gran en a favor d'una o d'altra part, ctima innocent, paga un preu

arcia Damas qui ha denunciat de l'exterior. Per altra part el lo, ha presentat unes bases de es zones i d'aquell continent. tant el Papa com els bisbes en suport a les properes elecció bé— diuen— el seu resultat ha tures perquè portin un efecte la que la crisi salvadorenca militar, o més clar, una acció es polítiques, militars i socials, a aquell país reduït de centre-

Francesc Gamissans

Bisbes bascos:

**"Ser més creients
en el món
d'avui"**

Bilbao.— "Ser cristians en l'actual situació de crisi és el tema de la Pastoral publicada pels bisbes de Pamplona-Tudela, San Sebastián, Bilbao i Vitòria amb motiu de la Quaresma.

Els bisbes volen, amb le seves reflexions, ajudar els seus diocesans "a ser més creients en el món d'avui, donant a la fe la riquesa de contingut que té en relació amb la totalitat de la vida humana".

Per això en aquesta Pastoral aborden l'actual situació econòmica, descrivint el marc estructural i el funcionament de la societat, fent una anàlisi extensa de la situació actual de crisi, generalitzada i prolongada; jutjant l'home i la vida econòmica des d'una perspectiva cristiana, i passant immediatament a assenyalar les actituds i comportaments que hauran de conformar l'actuació dels cristians, que els portarà cap a un nou model econòmic i social.

Model que exigirà un procés de canvi i en el qual "la llibertat, la participació i la solidaritat seran els pilars fonamentals sobre els quals s'haurà d'edificar la 'socialització' exigida per la naturalesa humana; no només en l'ordre econòmic sinó en tot l'àmbit de les relacions socials".

Els bisbes diuen que aquest canvi s'ha de fer en funció d'un model de societat en el qual l'home sigui reconegut en la seva qualitat de persona humana i que, en el mateix procés, ha de respectar-se l'exercici dels drets i les llibertats de les persones.

El Comitè Interconfesional pensa donar assistència religiosa

**No tot serà futbol
en els Mundials**

Madrid.— La celebració del campionat mundial de futbol ha despertat un veritable interès a totes les capitals espanyoles on se celebraran les competicions esportives. Seran molts milers de persones les que, per aquesta ocasió, vindran a Espanya.

El Comitè Cristià Interconfessional, conscient que aquest esdeveniment ha de ser tingut en compte dins de les seves preocupacions pastorals i unionistes, ha celebrat una sessió d'estudi amb la finalitat de reflexionar sobre les actituds que s'hauran de prendre, de cara al prestament d'un servei als milers d'estrangers que vindran a casa nostra.

A la reunió hi foren presents representants de les Esglésies, Catòlica, Ortodoxa grega i rumana, Església Evangèlica Espanyola i Església Anglicana, a més del Secretariat de la Comissió Episcopal de Relacions Interconfessionals i la delegació diocesana d'Ecumenisme. Excusaren llur assistència els representants de l'Església Luterana i de l'Espanyola Reformada Episcopal.

A la reunió es parlà dels problemes que, tant des del punt de vista pastoral com de l'ecumènic, poden plantejar els Mundials-82. I en la sèrie de concrecions a què arribaren els reunits, s'acordà l'edició d'un fulletó amb l'adreça i horaris dels cultes i serveis religiosos de les principals Confessions cristianes a Madrid, fulletó que haurà de ser àmpliament distribuït als Ministeris, centres oficials i esportius i, sobretot, als hotels.

Hom pensa posar a disposició dels participants en els campionats, alguna església de les més properes als estadis esportius i

facilitar-los llocs de convivència i d'intercomunicació. S'intenta, a més, alertar l'opinió pública de cara a aquest succés per tal de poder facilitar als nostres visitants la possibilitat de practicar els seus deures religiosos, d'acord amb les seves respectives confessions durant la seva estada al nostre país.

Es decidí també comunicar aquesta determinació als delegats d'ecumenisme i representants del Comitè Cristià Interconfessional de totes les ciutats espanyoles on s'han de celebrar els Mundials.

Mns. Cabezón:

**El Seminari
Major ha
d'estar a
la diòcesi**

Soria.— "Una vegada més hem d'afirmar que el nostre Seminari està destinat exclusivament a alumnes en els quals hi ha, o pot haver-hi, gèrmens ja actuals, o discernibles en un pla prudent, de vocació, o disposició per al sacerdoci ministerial", escriu el Rector del Seminari d'Ossa-Soria, Fèlix Cabezón.

La situació actual del seminari diocesà és de 90, inferior al de fa uns anys, complementant-se tots els nivells d'estudi.

"No falten veus, (poques, certament), que dissenteixen (i fins i tot desanimen) —aafegixen— perquè ténim el Seminari Major dins la diòcesi. Ignoren —així ho suposem— l'influx negatiu que reben els alumnes del Seminari Menor en no tenir davant un exemple, o model, que els estimuli i enforteixi en llur caminar. Una sensació de manca de continuïtat i procés truncat sembla que frena la decisió dels qui determinen els seus estudis humanístics, per donar pas als estudis eclesiàstics".

La vida del Seminari, tant humana com espiritual i cultural, està basada en els nombrosos documents emanats de la Jerarquia, i els criteris d'admissió són el demanar i cultivar els gèrmens de vocació, però, a poc a poc, a l'aspirant se li demana una resposta. "Qui no respon de manera afirmativa —diu— se li aplica amb caritat, però amb fermesa, els criteris selectius, especialment a partir del 8è d'EGB i 1er. de BUP. A vegades és necessari esperar més. Nosaltres, donat el reduït nombre d'aspirants, ens veiem obligats a això".

**YOGHOURT
DANONE**

amb la gent sana

Per encetar el dia amb un somriure, avui, més que mai, ens cal una alimentació equilibrada i sana.

I per fer-la més rica i variada, Yoghourt DANONE, l'aliment natural, sa, nutritiu i lleuger que agrada a tothom, a totes hores.

Avui, com sempre, DANONE està amb la gent sana.

Aliments frescos i naturals

Enguany celebrem el primer centenari de la col·locació de la primera pedra del temple expiatori de la Sagrada Família a Barcelona. El temple fou obra de l'immortal arquitecte, Antoni Gaudí, que seguí els suggeriments i els dissenys del servent de Déu, pare Mañanet, fundador de la congregació Fills de la Sagrada Família.

Com molt bé diu el poeta Joan Maragall, "el temple de la Sagrada Família és el monument de la idealitat catalana; és el símbol de la pietat que puja eternament; és la construcció de pedra de l'anhel cap enlaire i és la imatge de l'ànima popular".

Oferim en aquestes pàgines de CC el bellíssim Pregó del doctor Josep M.ª Ainaud de Lasarte, que obra simbòlicament tota una sèrie d'actes religiosos, culturals i artístics que tindran lloc aquest any del centenari, dels quals també anirem informant.

Primer Centenari del temple de la Sagrada Família

Inauguració del Centenari de la Sagrada Família.— L'acte inicial amb motiu del primer centenari del temple expiatori de la Sagrada Família que tingué lloc en el saló de sant Jordi de la Generalitat. En la fotografia, d'esquerra a dreta, el senyor, Max Canher, l'Honorable President, el doctor Angel Fàbregas i el senyor Josep M.ª Ainaud de Lasarte, que feu el Pregó del centenari.

Pregó del doctor Josep M.ª Ainaud de Lasarte

Els donatius populars, la millor fermesa del seu futur

El dijous dia 11 de febrer, al Palau de la Generalitat i sota la presidència del Molt Honorable Sr. Jordi Pujol se celebrà l'acte d'obertura del Centenari de la Primera Pedra.

El pregó fou pronunciat pel Dr. Josep M.ª Ainaud de Lasarte, i diu així:

Avui celebrar una data important.

Celebrem un centenari. Això vol dir que fa cent anys, unes persones van fer alguna cosa que mereix ser commemorada. I això vol dir que, d'aquí a cent anys, unes altres persones recordaran el que nosaltres fem avui.

Aquest és l'autèntic sentit de la Història: arrelar-se en el passat per a projectar-se en el demà. La Història, essencialment, és el futur. Per això nosaltres podem recordar la Història, perquè a la vegada, som Història.

Fa un segle, exactament el dia de Sant Josep de l'any 1882, es posà la primera pedra del Temple Expiatori de la Sagrada Família. Fixem-nos bé en aquestes paraules i en la seva significació.

Un acte de fe en sentit comunitari

Un Temple: és a dir, un edifici consagrat al culte públic d'una divinitat.

Un Temple Expiatori: això vol dir que s'ha de nodrir dels nostres sacrificis. No en dubtem: no hi ha cap sacrifici inútil si li sabem donar un sentit positiu.

Un Temple Expiatori dedicat a la Sagrada Família. Ara tenim la definició completa. Un acte de fe —un temple—, amb un sentit comunitari, d'expiació de les nostres culpes —qui no en té? Quina persona, quin poble, quina nació

s'atrevirien a dir que no tenen culpes?— dedicat a una advocació tan humana com és la Sagrada Família. La família, base de la societat humana que ha forjat la Història, és també el fonament d'aquest Temple Expiatori. Podem dir que la Sagrada Família és una família com les nostres: un home, una dona i un nen. Una parella que s'estima, i d'aquest amor neix el fill. Això és el miracle, i aquest miracle s'ha anat repetint, al llarg dels anys i al llarg dels segles.

Durant cent anys posant pedra sobre pedra

Aquest temple també té alguna cosa de prodigis. Durant cent anys, mentre s'anava posant pedra sobre pedra, ha conegut moments en què semblava que tot s'havia d'enfonsar.

Ja en els seus principis, quan el primer arquitecte, Francesc de Paula del Villar —que havia estat escollit per l'iniciador de l'obra, Josep Maria Bocabella— la deixà en mans d'un jove arquitecte, gairebé desconegut, Antoni Gaudí. Podia haver-se acabat la seva història en aquell moment inicial, com ha passat amb tants d'altres temples i amb tantes d'altres iniciatives. Però l'obra seguí, encara amb més embranzida. Uns anys després, la caritat humana minvà. Els donatius no arribaven. El Temple no avançava. I fou un poeta, Joan Maragall —consciència del nostre poble en tants moments difícils— que s'atreví a demanar "Una gràcia de caritat!". I el Temple continuà aixecant-se, a la part de llevant de la Ciutat, esperant uns fidels que havien de venir. I vingué la tempesta de la Setmana Tràgica i el daltabaix del juliol del 1936. La

violència i l'odi amenaçaren el Temple, però el Temple suportà totes les injúries de la revolució i de la guerra. Més endavant, encara conegué una altra embestida. La dels qui no es veien amb cor de continuar-lo i per uns motius o uns altres, haurien volgut aturar les obres. Però el Temple ha anat creixent, sempre amunt, com un "Hossanna!" de pedra, superant tots els obstacles. Ni la mort del seu arquitecte, Antoni Gaudí, no n'aturà l'obra.

Gaudí, home de fe i d'il·lusió

Gaudí fou un home que treballà amb fe, amb passió, amb imaginació i amb rigor: paraules que ara no agraden a molts, però que són les úniques que poden aixecar els temples i els pobles.

El succeïren deixebles fidels. Per això avui tenim vuit campanars, el doble dels que ell ens va deixar. Ara veiem l'absis consolidat, veiem les façanes del Naixement i de la Passió i podrem començar la de la Glòria.

Hi ha hagut moments de desànim, de cansament. En tota obra humana n'hi ha. "Però contra el cansament i el desànim hi ha el remei de la força espiritual. I hi ha encara un altre remei: la contemplació del que, malgrat tot, s'ha anat fent. I per damunt de tot, encara n'hi ha un altre: la convicció que entre tots estem fent alguna cosa que realment val la pena de ser feta."

El Temple, tant se val, s'alça i prospera, com una nova Catedral dels Pobres. O millor dit, com una Catedral dels Pobles. Són els donatius populars la millor fermesa del seu futur. Mentre hi hagi

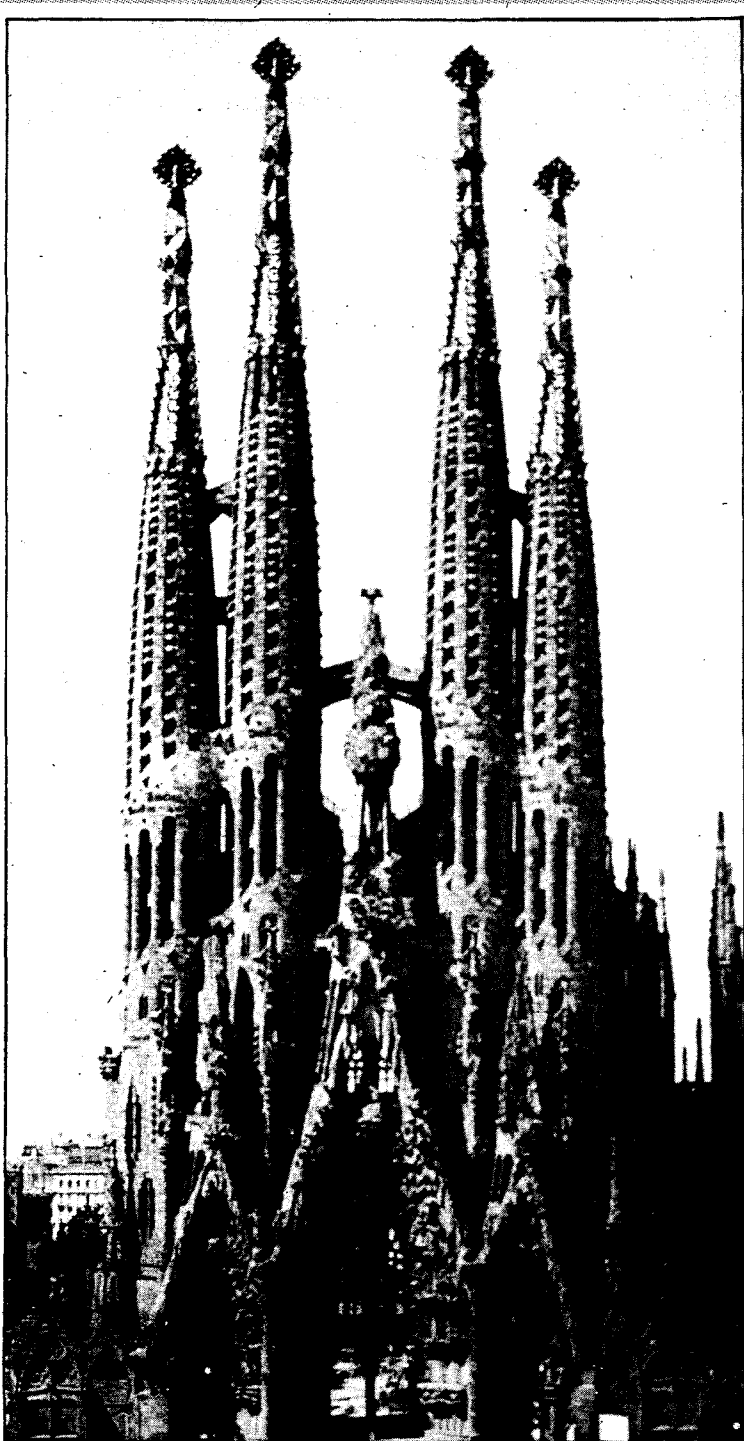
generositat, mentre hi hagi poble fidel, hi haurà empena per al Temple Expiatori de la Sagrada Família.

Projecció universal al més enllà

Ja no és simplement un temple, un monument, una fita. Ara ja és un símbol. Símbol de la fe del nostre poble, símbol de Barcelona, símbol fins i tot de Catalunya, encara a mig construir.

Ara n'han comprès el significat profund. El Temple és un exemple de la fe d'un poble i una lliçó permanent d'arquitectura. Ja no és un fet local. El Temple Expiatori de la Sagrada Família és una projecció universal al més enllà. Ja és fora del temps i de l'espai. És la millor obra humana: la que viu entre l'acció i l'esperança. L'acció, sense l'esperança no tindria sentit; l'esperança, sense l'acció, no seria eficaç. La fe, sense les obres, és una fe morta. I per a viure, ens calen, més que mai, les virtuts de l'acció i de l'esperança.

Avui comencem els actes commemoratius del Centenari de la col·locació de la primera pedra del Temple Expiatori de la Sagrada Família. En falten moltes fins a veure'l acabat, fins a veure tancades les seves voltes, cobertes les seves naus, fins a veure els dotze campanars, com dotze Apòstols drets al voltant del Crist, fitant el Cel. D'aquí a cent anys més, amb aquest ritme de treball, podrem veure enllestida l'obra material. I dic que la podrem veure, per què tots els qui avui som aquí, també serem presents en la festa del segon centenari. I també hi seran els que ho celebren ara fa un segle. Hi serem perquè ja hi som. A l'eternitat no hi ha ni espai ni temps, i per això aquesta obra grandiosa del Temple que es projecta cap al futur, es fonamenta sòlidament en aquest segle de treball i d'il·lusió que l'ha feta possible. Que sigui per molts anys.

Joan Maragall

“Una gràcia de caritat”

L'any 1905, Joan Maragall adreça un escrit a tot el país, que, per la seva emotivitat i amor al temple de la Sagrada Família, va remoure l'entusiasme dels fidels. N'extraïem els següents fragments:

“Quan el sentiment de la personalitat catalana inicia la seva expansió ideal i la ciutat de Barcelona la seva expansió material, del fons obscur d'una botiga del barri antic, en surt un home petitó amb una idea gran: fer una catedral nova. I comença una tasca humil i tenaç, i amb infimes almoines emprèn l'obra gloriosa: la fonamenta sota terra, allà en el llunyà raval que encara és un camp; la ciutat encara n'és lluny i no en sap res; passen els anys, les petites almoines augmenten, les pedres es van premsant sota terra per a sostenir la mola gloriosa del pervindre. Encara no es veu res; la ciutat va avançant majestuosament cap enllà, però encara no en sap res (i allí s'està forjant la seva glòria). I en el moment en què la llavor germinada aixeca el terrós i la planta és a punt de sortir a flor de terra per a alçar-se a la llum, apareix, com un enviat a Déu, un altre home, un visionari amb la visió d'“allò”...”

“Oh! Per què no surt en Gaudí al carrer, al migdia, amb el barret a la mà, demanant a tothom, en veu alta, una almoina pel seu Temple? Jo voldria veure si la nostra gent, massa assenyada, embogia finalment d'una bogeria santa davant d'aquest acte sublim, i s'arrencava les joies del pit i dels braços i els bitllets del seu folrat amagatall! I els pobres donarien la seva pobresa i els infants les seves joguines, amb una explosió de deliri que cenyiria amb una aureola el pas del vident.

Ramon Trias, gran amic del pare Mañanet

En commemorar enguany el Centenari de la col·locació de la primera pedra d'aquest gran i meravellós Temple de la Sagrada Família, inspirat pel Pare Josep Mañanet i Vives, fundador de la Congregació dels Fills de la Sagrada Família, bo serà recordar una petita coincidència entre aquest casíno terrassenc i l'inspirador d'aquest Temple barceloní, executat pel genial arquitecte Antoni Gaudí.

El dia 6 de març del 1860, fou nomenada la primera junta d'aquest casíno, presidida per En Ramon Trias Coll, qui a més de la seva professió com a fabricant de teixits, estava dotat d'una notable formació cultural, doncs dominava a la perfecció les llengües: francès, anglès, alemany, italià, i les mortes com el llatí i grec. Publicà dos diccionaris: Espanyol-Francès i Espanyol-Anglès. Per tant, és possible que, superant intel·lectualment als demés membres de junta, el nomenessin pel càrrec de President.

No obstant, sia per diferències amb els altres membres directius, o per la trajectòria d'iniciatives que prenia la societat tal vegada contràries a la seva formació religiosa, adreça un ofici a la Junta, i sol·licità ésser rellevat del càrrec de president i també considerat de baixa com associat.

Després sofri la dolorosa pena de la mort de la seva esposa, i l'única filla, fruit del seu sant matrimoni, ingressà a l'Institut de Mares Concepcionistes.

Possiblement fou llavors que, mercès a les seves acrisolades virtuts cristianes, ingressà al Seminari Diocesà i als pocs anys fou ordenat Sacerdot.

Adreça els seus passos vers l'apostolat d'infants i joves. Tots els seus cabals els destinà a la construcció d'unes escoles a les Corts de Sarrià, proveïdes de l'utilitat indispensable per a la formació professional de la joventut, en diferents oficis.

Durant els esdeveniments polítics ocorreguts a les darreries del Segle i per la seva condició de sacerdot, fou empresonat i condemnat a mort. Estant ja en capella, el seu germà pogué alliberar-lo.

Uns anys després, al contraure una gravíssima malaltia i preveient que s'apropava la seva mort, féu donació de les escoles i tota la seva obra, a la Congregació dels Fills de la Sagrada Família, amb qui havia mantingut una estreta relació per mitjà del seu gran amic, el Pare Josep M.ª Mañanet i Vives.

En data 20 de febrer del 1974, el Pare Josep M.ª Blanquet, secretari llavors de la Congregació a Barcelona, i actualment General, amb residència a la ciutat de Roma, va interessar-se per conèixer tota mena de detalls de Don Ramon Trias Coll, ja que tenia de formar part de la documentació necessària per a l'estudi crític del Pare Mañanet que havia de servir per a iniciar la causa de la seva beatificació.

El Sr. Lluís Teixidó, president del Casino en aquell any 1974, ordenà complotar en tot al Pare Blanquet.

Es per això que, tots els associats que queden en el Casino del Comerç, poden alegrar-se d'aquesta petita coincidència, que relaciona dit Casino amb el Temple de la Sagrada Família, mercès a l'amistat íntima del seu primer president, en Ramon Trias Coll amb el Pare Josep Mañanet i Vives, inspirador d'aquest gran Temple.

Josep Marcet i Vidal

Informatiu del Centenari

Capta extraordinària

Entre el dia 1 i el 31 de març hi haurà obert un compte titulat “Centenari Temple Sagrada Família” a totes les centrals, agències, sucursals i oficines dels Bancs i Caixes establerts en tot el territori català. També es rebran donatius al carrer Mallorca, 401, Barcelona-13, i a la llibreria Vda. Pla, Fontanella, 13, Barcelona-10. A més, Capta Extraordinària en el recinte del Temple en dades que s'anunciaran oportunament.

Visites de les escoles

S'ha organitzat i es vénen produint les visites d'escoles de tot Catalunya a les obres del Temple, per al millor coneixement de la personalitat de Gaudí. Són acompanyades per experts en l'obra del gran arquitecte. Els visitants són obsequiats amb opuscles sobre Gaudí i la Sagrada Família, text del Sr. Lluís Moya i Plana. Aquestes visites són d'entrada gratuïta, però s'han de programar prèviament amb l'Oficina del Temple.

Concurs de dibuixos i literari

Entre tots els alumnes de les escoles que visiten el Temple es convoca un “Concurs Literari” i un altre de “Dibuixos” relatius a Gaudí o al Temple, segons bases que són donades a les escoles visitants. Premis de 25.000, 10.000 i 5.000 pessetes cada concurs.

Grup escultòric de la façana del naixement

Avui, diumenge dia 14 a les 12,30 serà presentat el nou grup escultòric “L'Adoració dels Reis”, obra de Joaquim Ros, que ha estat ofert pel Gremi de Joiers i Orfebres, Gremi de Comerciants de Drogueria i Perfumeria, i el de Laboratoris Farmacèutics. A l'acte, hi són convidats els agremiats.

Celebració eucarística

El 19 de març, festa de Sant Josep, en què s'escau el Centenari de la col·locació de la primera pedra, s'oficiarà una missa concelebrada al recinte del Temple, presidida pel Sr. Cardenal Arquebisbe de Barcelona, Dr. Narcís Jubany; amb intervenció musical de la “Coral Canticela”, de la Parròquia de la Sagrada Família.

Festes populars

Acabada la celebració, cercavila dels Gegants i Gegantons del Pi, actuació de l'Esbart Dansaire Gaudí, i altres festes populars.

Concerts a la Cripta

Durant les setmanes del 22 al 31 de març, se celebraran concerts oferts generosament a l'obra del Temple per Rosa Sabater (dilluns 22 de març), Coral Sant Jordi (dijous 25 de març) i altres intèrprets encara per determinar.

Nova entrada al temple

A partir del primer de març, la nova entrada a les obres del Temple és pel portal de la Passió, plaça de la Sagrada Família, i els visitants segueixen una nova ruta dins el recinte.

Exposició de plànols i dibuixos

Se celebrarà una exposició de plànols i dibuixos utilitzats durant aquest cent anys, en data propera que cal fixar.

Mata-segells i estafeta especial de correus

Des del dia 19 de febrer fins al 19 de març, el mata-segells de l'Oficina Central de Correus de Barcelona serà dedicat al Centenari del Temple de la Sagrada Família. Els dies compresos entre el 15 i el 21 de març se celebrarà una exposició filatèlica de motius religiosos en un vestíbul del Temple i s'instal·larà una estafeta especial en el mateix vestíbul. Es preveu l'emissió d'un segell especial commemoratiu del Centenari pel gener del 1983.

Pòsters de “La catedral dels pobres”, de Joaquim Mir

La Generalitat de Catalunya ha fet un tiratge de la famosa pintura de Joaquim Mir de l'any 1898, del qual ha ofert una quantitat al nostre Temple per a la seva distribució i venda a profit del Centenari. Podran adquirir-se al vestíbul del Temple des de començaments de març.

Promoció internacional

S'estableix relació amb el Consell Pontifici de la Família, creat recentment pel sant pare Joan Pau II.

S'han editat uns cartells “pòsters” amb la façana del Naixement a tot color i en diversos idiomes, que són repartits a Ambaixades, oficines de Turisme, centres catalans, etc. També s'ambientarà el Centenari en tanques publicitàries, adhesius per a vehicles i aparadors, publicacions i altres mitjans de difusió.

Altres actes

Es preparen altres actes de caràcter cultural d'homenatge i record a Antoni Gaudí, que s'anunciaran oportunament.

Ernesto Rossa Cabrera

els ofereix

tota mena de material religiós, apropiat per a Parròquies, Comunitats i Santuaris

Tel. 357 59 43. Hedilla, 39-45
Barcelona-31

Amb motiu de la Jornada del Seminari

Ajudar aquells que es creuen cridats

En la festa de sant Josep, la majoria de les diòcesis de Catalunya celebren el "Dia del Seminari".

Oferim una conversa espontània que hem tingut amb un grup de seminaristes de la Conreria, que es troba entre Badalona i Mollet. És el seminari menor diocesà de Barcelona que té per patrona a santa Maria

de Montalegre. Els nois amb els quals parlem són de 15 a 16 anys, de segon de BUP. A les nostres preguntes cada u respon al seu aire i segon la seva situació personal en el centre. Això fa més agradivola la conversa i creiem que les seves opinions i sentiments són testimonis interessants i reveladors.

Quan vas descobrir la teva devoció?

Joaquim F.D. "Quan era un noi menut, esboggerrat i inquiet. Els nois del col·legi d'abans em deien, a vegades, si quan seria gran em faria capellà. La meua concepció d'un capellà era la d'un personatge molt gran perquè podia transformar un troç de pa i una mica de vi en Jesucrist. Encara que jo no ho entenia gaire quan els meus pares m'ho explicaven. De fet el capellà era un personatge a qui estimava però jo no m'hi veia.

Josep Lluís A.R. Abans m'agradava molt ésser capellà. I encara m'agrada. Coneixia un capellà, amic meu, a qui tractava molt i tenia molta confiança. Ara, trobo que és molt difícil ésser capellà. Cada vegada hi veig més inconvenients. M'agradaria ser-ho d'una manera molt diferent a com ho són alguns avui.

Crec que vaig descobrir la meua vocació pel camí de l'amistat i perquè m'agrada fer el bé als demés. Sobretot els necessitats, els pobres, els marginats.

Xavier A.O. He vist el sacerdot com una cosa propera a mi. La possibilitat de ser-ne està present en mi, tot i que hi veig dificultats. M'agradaria saber si Déu pensa en mi com a sacerdot. N'estaria ben disposat a dir-li que si.

Josep A.S.C. Veig el sacerdot en el meu camí. Però, per a assegurar-ho és necessari veureu més clar, i descobrir si tinc les qualitats adequades. La vocació és més propera a mesura que es coneix i agrada.

Josep M.ª T.G. Les ganes de dedicar-me més íntimament a Crist se'm van desvetllar en venir al Seminari. Abans era una possibilitat molt llunyana i poc pensada. No sabia recordar ara si va sorgir amb motiu d'un fet concret, però jo crec que s'anà posant dintre meu poc a poc, empapant-ho tot.

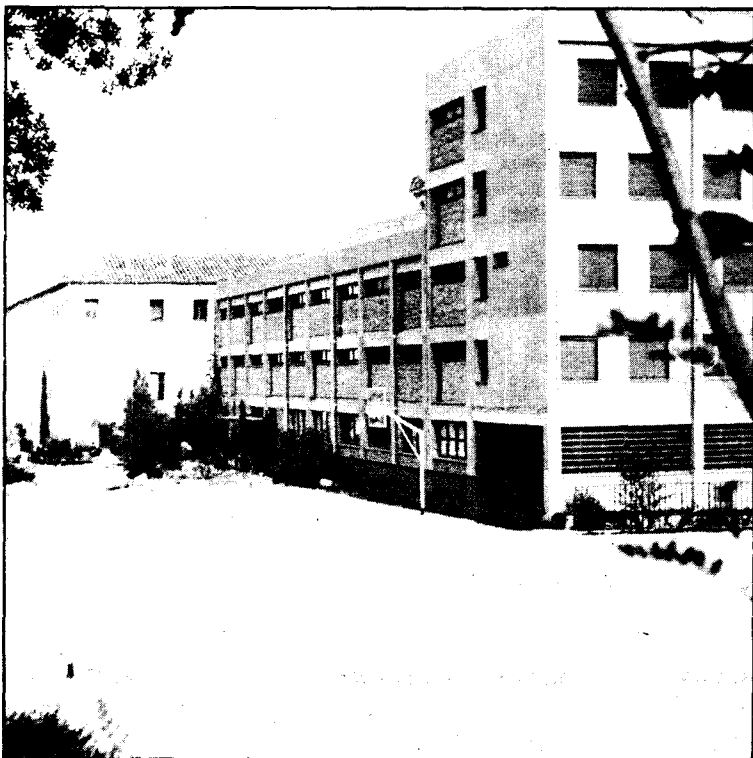
Alfons V.M. Jo crec que el sacerdot per a mi és proper, encara que a vegades no ho veig gaire clar. Abans, mai se'm havia acudit pensar en el sacerdot com a fita pròpia.

Però un cop t'atures reflexions i et dones compte del què ha fet Jesús per nosaltres, i el que fan els sacerdots, t'entren unes ganes profundes de fer quelcom pels altres.

A vegades no la veig clara, aquesta crida, perquè tinc por de que Jesús no em cridi, i hagi d'estar penedit tota la vida d'haver iniciat aquest camí.

Joan Ramon J.F. Ho veia molt clar quan feia la bàsica. Després he començat a veure les dificultats que sorgeixen avui al sacerdot. Tinc molt respecte a aquesta crida. Continuo sentint-me cridat. Voldria que fos veritat. Estic disposat a respondre afirmativament, si Déu em crida.

Valentí A.R. Crec que vaig descobrir la meua vocació a raó

Una vista parcial del seminari de "La Conreria".

d'uns companys que tenien a Déu fora de la seva vida, en prescindien d'Ell, no el necessitaven per a res.

Vaig voler trobar un camí pel qual pogués ajudar més al proïsme, a aquells que prescindien d'Ell. I vaig veure que el sacerdot era la persona que més i millor podia fer-hi.

Qui t'ha ajudat més

Joaquim F.D. El meu pare, una persona a qui respecto molt i estimo, va ser qui em va ajudar primerament, i em penso que amb bons resultats. La mare també, a la manera que ho fan les mares. Un company em fa donar una bona empena, que encara em dura, cada vegada que el veig i recordo. També, indirectament els mossens que tracto.

Josep Lluís A.R. L'ambient del Seminari. És un ambient propici per a descobrir la nostra veritable vocació.

Xavier A.O. La Conreria. Aquí m'ha estat fàcil trobar-me amb Jesús. He trobat les oportunitats de trobar-me amb mi mateix. La llibertat dels actes religiosos, les opcions que se't proporcionen, el clima de responsabilitat, l'amistat amb el sacerdot, la confiança que es crea, són detalls que ajuden i molt a la descoberta de la pròpia vocació i a donar-hi resposta lliure.

Josep A.S.C. El que més m'ha ajudat és l'ambient creat en torn al tema vocacional. No és gens opressor. L'alumne pot anar fent camí en el Seminari i rep tota mena d'ajudes però sense imposicions. L'actitud dels sacerdots és admirable.

Josep M.ª T.G. Especialment

m'han ajudat, i no solament de cara a la meua vocació, sinó també de cara a ésser un cristià responsable, els mossens que han fet de directores espirituals.

També m'ha ajudat molt el fet de poder-te manifestar clarament com a vocacionat davant els companys. Això és un compromís que t'exigeix més en el compliment diari dels teus deures.

Alfons V.M. L'alegria dels companys que s'han manifestat com a vocacionats. La seva manera de comportar-se. Els serveis fets per ells. Això fa que comencis a descobrir possibilitats que també són teves.

Els sacerdots del Seminari, perquè t'estimen, t'ajuden i et donen ànims en les dificultats de cada dia.

Joan Ramon J. F. L'ambient del Seminari. Em sento ajudat per tots els sacerdots de la casa, tutors i professors. Naturalment que uns més que altres pel seu mateix temperament. De fet he de reconèixer que la imatge de sacerdot que conec m'entusiasma.

Valentí A.R. Primerament els pares en conrear-me amb una vivència cristiana a casa. Ells em permeteren ingressar en el Seminari. Ja aquí, els directores espirituals, amb la seva atenció han regat l'hort. Els meus encontres amb el Crist han anat afermant la meua vocació.

Què és per a tu el seminari menor de la conreria?

Joaquim F.D. És un lloc on m'hi trobo bé. Em sento en família.

El silenci d'alguns moments,

tan profund, invita a interioritzar-me, pensar i pregar. Sembla que no però el fet de poder estar en qualsevol moment davant el Santíssim, m'ajuda molt.

L'ambient entre companys i professors el trobo esplèndid.

Josep Lluís A.R. El seu ambient és favorable. En la vivència espiritual hi trobo molta ajuda, perquè hi ha llibertat en els actes, i així la resposta personal és més íntima, més compromesa, més real. En la convivència he après a tenir en compte el altres.

En els estudis ho passo una mica malament. Els professors són exigents. El fet de l'internat fa que ens coneguem més alumnes i professors. Això crea amistat i ajuda. Però a mi em costa força.

Xavier A.O. Si comparo La Conreria amb altres col·legis trobo que és esplèndida. Les oportunitats de formació en la relació diària són moltes i les agraeixo, encara que de vegades em dolien. Trobo que els estudis són massa forts. Però he de reconèixer que jo tampoc sóc un estudiant exemplar. Si fos possible, m'agradaria més un sistema en que les classes fossin al matí, i ens deixessin les tardes per estudiar i dedicar temps a altres hobbis.

Josep A.S.C. Hi estic content. Prova d'això els quatre anys que porto. Aquest centre m'ha ajudat a viure més plenament la meua condició de cristià (i qui sap si també m'haurà ajudat a descobrir la meua veritable vocació?). Aquí, he après a viure en comunitat, que per a mi és quelcom importantíssim, i no poseia. Aquí, he après a dedicar-me més plenament als estudis i a aprofitar el temps.

En conclusió estic agraït al Seminari.

Josep M.ª T.G. L'ambient, sense ser una delícia, l'he trobat propici. Hi ha plena llibertat per a ser el que es vulgui. El tutor et va recordant sovintment les coses que tenen resonància personal o en els altres, però ho fa d'una manera que et responsabilitza, per poca vergonya que tinguis. El lloc del Seminari també ajuda molt. Som al cim d'una muntanya amb les aventatges del silenci, dels camps d'esport, de l'aire sa, molt diferent a estar en una ciutat.

El silenci, la reflexió, la meditació és fàcil.

Essent Seminari afavoreix la teua vocació cristiana, i a mi concretament la sacerdotal.

Alfons V.M. És diferent dels altres col·legis. Aquí és més fàcil el conèixer-nos tots plegats. És més fàcil l'amistat entre companys i professors. Jo m'hi trobo content. Tinc plena confiança amb el tutor i professors. Sé que m'ajudaran sempre que ho necessiti.

També trobo que és més fàcil trobar-te amb un amic que és necessari a la nostra edat: Jesús. I trobar-se amb Ell perquè vols.

Joan Ramon J.F. Estic content a La Conreria. L'ambient, els companys, els professors, el sistema que segueix m'ajuden en la meua formació. Crec que és una casa d'on es pot sortir amb una formació bàsica per a afrontar les realitats de la vida. Jo en dono gràcies!

Valentí A.R. La Conreria ha estat el lloc decisiu per a conrear la meua vocació. Tenir a Jesucrist tan aprop et facilita tenir-lo present dia i nit; i que Ell et surti al pas en qualsevol indret de la casa. L'ambient si és diferent d'altres centres. Ajuda a poder-te relacionar més a fons i millor amb els companys, en general. Hi han més possibilitats.

Tanquem aquesta conversa agradable amb els nois seminaristes, amb unes paraules que ens diu un dels seus directores, mossèn Antoni Oriol i Vera:

—Nosaltres volem que el Seminari sigui un lloc d'acolliment i direcció d'aquells adolescents i pre-adolescents que miran amb il·lusió el sacerdot com un possible camí per realitzar-se. Aquesta és la tasca que volem assolir al cim de la nostra muntanya de La Conreria, on es troba el Seminari Menor de Barcelona.

Sabem que Crist, el Mestre, continua cridant treballadors a les seves messes. ¿Qui són els cridats? No ho sabem, però volem atendre i ajudar a aquells que es pensen cridats.

La sardana i la dansa

CASSETTE DE LA COBLA BOFILLS

La cobla Bofills de Torelló acaba d'enregistrar una cassette amb deu sardanes d'aplec. Deu títols de deu compositors diferents: "Alegre i saltirona", de Just Renom; "Va de tenor", de Ramon Rosell; "Als peus de la Verge", de Conrad Saló; "Verdú a Sant Pere Claver", de Josep Coll; "Mirambell", de Vicenç Bou; "De Cara al cel", de José M.ª Tarridas; "Retorn", de Josep Coll; "La verbena del Pla", de Narcís Oliveras; "Som d'Osona", de Jaume Pons i Jufre; i "Aigua xelida", de Ricard Viladesau. Deu sardanes, a través del qual, la centenaria cobla Bofills de Torelló ens presenta la seva modesta contribució a la difusió de la sardana amb un enregistrament en el qual podem copsar les possibilitats dels seus solistes Valentí i Agustí Cotrinà i Josep Casellas i un conjunt d'instrumentistes que, amb voluntat de servei, mantenen el cali sardanístic en les seves sovintejades actuacions a la comarca d'Osona i també a terres del Ripollès i del Vallès.

CURSETS

L'Agrupació Sardanista Olot, amb la col·laboració de les colles de la capital garrotxenca, estan portant a terme el 19è. Curset d'Ensenyament de Ballar sardanes, el qual es perllongarà fins el proper mes d'abril, cloent-se en la tarda de la Diada Universal de la Sardana. El marc d'aquest curset és l'Orfeó Popular Olotí i es desenvolupa en diferents sessions setmanals, cada dilluns i dijous, de 8 a 9 del vespre, per a tothom; i cada dissabte, de 5 a 7 de la tarda, per a la mainada.

D'altra banda, tenim notícia de la celebració de deu curssets de sardanes a diferents poblacions de la comarca del Vallès oriental: Cada dimarts, a migdia, a l'Escola Vallès de Granollers; el mateix dia, a dos quarts de quatre de la tarda, a l'Escola de Formació Professional de Sant Celoni; i a les sis de la tarda, a l'Escola Educem de Granollers; a Canovelles, cada dimarts, a dos quarts de set de la tarda, a l'Escola d'Esplai; el dimecres al barri "Les Borrelles" de Sant Celoni; el divendres al copvespre a la Sala Sant Jordi de Martorelles; novament a Granollers, el dissabte a mitja tarda, al Casal Fabra; i a l'Institut de la Garriga; i cada diumenge, a migdia, a la plaça de la Vila de Sant Celoni i també a Lliçà de Munt.

GALICIA I CATALUNYA

Una representació del festival de dansa que es pretén establir a la ciutat de La Corunya (l'any passat es realitzà un primer festival de tanteig) estigué uns dies a la nostra ciutat, i entrà en contacte amb l'Esbart Lluís Millet, requerint d'aquest grup informació i assessorament que acabà seguint una mútua col·laboració entre els dos festivals, sempre que les circumstàncies ho facin possible.

És evident que l'experiència de l'Esbart Lluís Millet adquirida en la realització ja fa anys de les Jornades Internacionals Folklòriques de Catalunya —JIF— havia de ser un bon recolzament pels gallecs, el qual s'ha ofert amb sincer desig d'agermanar, idea per altra part, base de les JIF.

Josep Ventura

Fent pinya

Castellers de Granollers

Aquest és el món de la colla número 21 del nostre món, la que inesperadament ha sorgit a la capital del Vallès Oriental, si bé mesos enrera es parlava d'aquesta possibilitat. És tracta de la tercera colla que es fundà a aquesta comarca (però és la colla segona, ja que els Castellers de La Roca han deixat d'existir). Sabem que faran la seva presentació "oficial" per les Fires de l'Ascensió, i el color de la seva camisa és el blau marí. Benvinguda, doncs, aquesta colla a la nostra ja gran família castellera.

Menció apart mereix l'anada de la colla Vella dels Xiquets de Valls a Lorca, acompanyant al President de la Generalitat en el seu viatge oficial a Múrcia. És el primer cop que els castells són plantats a l'antic regne que va conquerir en Jaume I, per la qual cosa l'actuació de la colla Vella té el doble valor de testimoni i de novetat.

Pròximes actuacions:

18 de març.— A Barcelona: Castellers de Barcelona (festa de l'estrena de "La Plaça del Diamant").

Actuacions:

Castellers de Barcelona.— Actuen, el dia 23, per al programa de TV "Gol y al mundial", tot descarregant un Tres de set.

Castellers de Montmeló: Plantaren castells, a Montmeló, el dia 21, amb motiu de la Setmana Cultural, i descarregaren el tres i el quatre de sis, un castell net i alguns pilars de quatre, intentant la torre de sis (que van desmuntar).

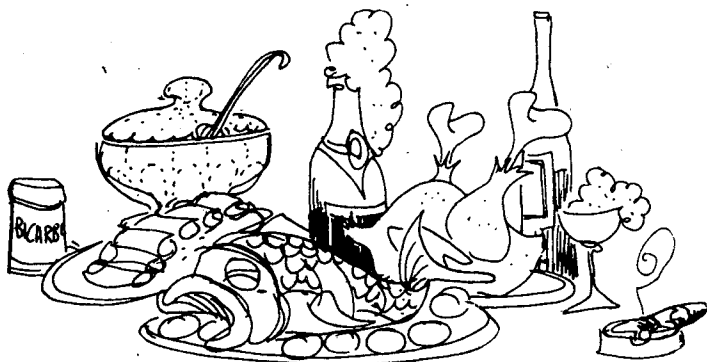
Minyons de Terrassa.— Anaren a la festa del Traginers de Balsareny, el dia 14, on descarregaren la torre de sis, castells de sis nets i pilars de quatre; i el seu Grup de Dones, va descarregar dos pilars de quatre i un castell net.

Vella dels Xiquets de Valls: A Lorca, el dia 27, van descarregar el quatre de set amb el pilar al mig, el tres de set i dos pilars de cinc (un de salutació i un al balcó), intentant la torre o dos de set. L'endemà, dia 28, a Passanant, van descarregar el tres de set aixecat per baix, el quatre de set amb el pilar al mig, el tres i el quatre de set i dos pilars de cinc (un per baix al segon intent).

Jaume Casanova "Crossa"

Cuina

M.ª Gloria Muntañola

Copes caramel

12 melindros	1 cull. de maizena
250 gr. de nata ensucrada	2 ous
1 copeta de rom	1 pell de llimona
1 llauna de préssec en almíbar	150 gr. de sucre
400 gr. de llet	

Cobriu el fons de les copes amb melindros mullats amb una mica de sucre desfet amb el rom i una mica d'aigua. Poseu a coure la llet amb la pell de la llimona. Bateu els rovells d'ou amb 3 cullerades grosses de sucre i 1 cullerada de maizena, després afegiu-hi la llet bullint, batent-ho amb força, perquè no es qualli. Apropieu-ho al foc, remenant-ho amb cullera de fusta fins que s'espesseixi, fora del foc, seguiu batent-ho una estona; traieu-li la pell de llimona i deixeu-la refredar una mica, després repartiu-la damunt dels melindros. Al damunt de la crema poseu-hi un tros de préssec en almíbar cap per avall i al seu voltant muntanyetes de nata ensucrada (amb l'ajut de mànega i broquet arrissat). Poseu en un pot una mica de sucre i deixeu que es fongui, a foc suau, perquè es formi caramel, remaneu-ho amb cullera de fusta fins que quedi un caramel clar; afegiu-lo a poc a poc damunt dels trossos de préssec. Serviu-ho fred.

Llar i flors

Herbes aromàtiques cultivades a casa

Sobretot, als qui ens agrada cuinar, sabem apreciar la importància de les herbes aromàtiques, el seu flaire, el seu gust, revaloritzen el nostre esforç, aleshores, ¿perquè no intentem conrear-les a casa?, el seu gust sempre serà millor i, algunes menys freqüents, a vegades és difícil de trobar-les.

Es poden conrear en torretes, en una finestra, en un racó del jardí, si ens agraden al porxo, el seu flaire sempre serà molt agradable.

Per a conrear aquestes plantes necessitem, sobretot, un bon drenatge, millorarem el de les nostres torretes posant sota la terra (terra, sorra i fem), una capa de trossos de torreta. Necessiten estar al sol. S'han de regar amb cura només per a mantenir-les humides.

Les llavors són més indicades de plantar-les a la primavera i a 1 cm. o 2 cm., d'aprofundiment, també podem obtenir-les comprant torretes petites en algun viver, d'altres les podem obtenir per esqueix.

La majoria d'aquestes plantes floreixen petites floretes que s'han de tallar perquè les fulles creixin millor.

Parlarem d'algunes d'elles i intentarem el seu conreu; en primer lloc, les més conegudes i més emprades.

Julivert.— És una vivaç resistent, les seves llavors es planten a l'exterior, a la primavera, i el collirem a l'estiu-tardor i l'estiu per a l'hivern-primavera. És molt pràctic tenir julivert en una torreta. Fins i tot pot ésser decoratiu. Per a recol·lectar-lo es tallen els seus troncs, que es reproduïxen moltes vegades.

Menta.— Les llavors de menta es planten a l'exterior, en qualsevol moment, encara que és millor plantar esqueixos; creix en qualsevol indret. També és fa servir molt a la cuina per a salses, sopes infusions, etc.

Farigola.— La podeu conrear a partir d'esqueixos collits al principi de l'estiu. És una de les plantes aromàtiques més conegudes, es fa servir molt per a adobs.

Romani.— (Rosmarinus officinalis). Espècie espontània, es conrea millor a partir d'esqueixos d'uns 15 cm. plantats a la primavera o a la tardor, en terra arenosa i molt permeable. Si l'hivern és molt fred, el romani ha de romandre a l'interior, malgrat ésser una vivaç persistent.

Una vegada tallats els troncs de qualsevol d'aquestes plantes, lligueu juntament la resta de la planta amuntgada; això ajudarà a mantenir-la més atapeïda.

Si en voleu treure alguna, recol·lecteu les fulles amb molta cura, assequeu-les en un lloc eixut i ventilat, que no hi hagi sol; haureu de donar-los la volta cada dia i al cap d'una setmana estaran en el seu punt just d'assecada.

M.ª Teresa Dachs

Costums i tradicions

Les setmanes dels sabaters i de la masovera

Posats a fer i tota vegada que ho prometem, tornem a parlar de la distribució dels dies de la setmana començant pels sabaters, tradicionalment ganduls, almenys tant com la vella filadora que trobarem la setmana passada.

Hi ha diverses versions i es refereixen especialment al dilluns com a dia de festa d'aquells, ja que el diumenge solien treballar. Aquesta és una de les corrandes:

"El dilluns, sant Crispí; el dimarts, santa Son; el dimecres, festeta; el dijous, a veure/la Caterineta; el divendres, tenen son; el dissabte, a la feina; el diumenge a fer córrer l'eina".

Cal explicar que la suposada santa Son, havia estat martiritzada l'endemà de quan ho fou sant Crispí. I d'ací que l'endemà de la festa del dilluns, alguns celebressin la d'una santa que jo no he trobat en cap santoral ni martirologi. La referència a una Caterineta s'explica si es té en compte que antigament, només es festejava els dijous i els diumenges. Significava, doncs, la promesa.

Sobre els dilluns, les diverses versions diuen que el bon sabater no ha de treballar per no pecar; que és un dia sant; que són maleïts; que s'han de cele-

brar i fer festa per por de punyir-se els dits i, també, perquè és sant Crispí —encara que no ho sigui— com el dimarts la santa Son, o santa Susagna que també és al·ludida.

Seguint amb el dimarts, no s'ha de treballar perquè és dia de descans, o perquè "festa fem". El dimecres, per reposar, per tempesta, per galvana o "per no hi tornem". El dijous, per esmol·lar les falcilles, per mala gana, per temporal o per "no hi anem". El divendres, per malastuga, mal temps, estovar el cèrol, o remullar la sola. El dissabte, per estovar el tamboret, per encendre el llinyol, que per un dia no cal pas començar o per "ves qui s'hi posa!". I, el diu-

menge, perquè tot bon cristià no ha de treballar, perquè s'ha d'anar a passejar, per anar a prendre el sol i, com en el cas de la vella filadora, "treballaria, però no n'és dia".

La versió més curiosa d'aquests recitats és, pel nostre gust, la que al·ludeix a diferents elements de l'ofici: "El dilluns, sant Crispí; el dimarts santa Susagna; el dimecres, sant Clauet; el dijous, sant Gafet; el divendres, santa Sola; el dissabte, santa Espardenya; i el diumenge, cansat de tanta feina, al migdia es va llevar".

Per acabar, citarem la cançó net del joc infantil dit "La masovera" i que comença: "La masovera se'n va al mercat, (bis); el mercat és el dilluns; i el dilluns ne compra llums. Oïda la masovera, la masovera, oïda la masovera se'n va a comprar. / Llums!/"

Mentre juguen, a rotllo les nenes van afegint-hi dies: el dimarts, compra naps; el dimecres, nespres; el dijous, ous; el divendres faves tendres; el dissabte, pasta i el diumenge tot s'ho menja!

Esteve Busquets i Molas

Racó del llenguatge

Blasmat, em defenso (1)

Quan des d'una tribuna setmanal com la de Catalunya Cristiana un hom es comunica amb un públic desconegut, aspira a ser llegit ni que sigui per una mínima part d'aquest públic addicte al setmanari, que, al seu torn és només una mínima part del públic lector de setmanaris, que només és una part del públic lector en general.

Ja podeu comprendre, després d'aquest exordi, que no em faig massa il·lusions sobre el nombre de lectors del meu Racó del Llenguatge. Per això, si un lector se m'adreça amb alguna consulta, algun suggeriment o algun retret, no acostumo a deixar-lo sense resposta i en tinc una veritable i alegre sorpresa.

Sóc dels que creuen que davant de qualsevol escrit o col·laboració el que importa és que se'n parli, encara que sigui bé. Perquè si se'n parla malament és símptoma claríssim de ser a frec d'un èxit molt falaguer. Per tant, dono les gràcies al lector desconegut —per ara— que em tramet uns papers amb la facciosa endreça de: Sr. Perles, ai! Sr. Pera. Li agraeixo que em llegeixi i li alabo el bon humor, però discrepo del motiu de les seves censures.

M'envia uns quants retalls de Catalunya Cristiana amb pressumptes errors subratllats amb tinta vermella i atribuïts a fallades en la comesa del corrector de proves de Catalunya Cristiana, que es deu pensar que sóc jo. Com que no és cert, no hi passo i ho dic clar: no sóc el corrector. Així i tot, vull replicar a aquest lector que, armat d'una lupa d'augment, percaça les perles més insignificants... i admet les inexistent! Per exemple, en la ressenya de l'homenatge a Mn. Pagès assenyala que el cronista anomena poble Castelló d'Empúries i mitja ratlla més avall diu que és la famosa Vila dels Comtes. Ja veieu quin disbarat més gros, dir poble en lloc de vila! I ben segur que qui ho va escriure ho va fer per no repetir-se.

Una altra perla de les que m'ensenya consisteix a contraposar una breu biografia de Santa Eulàlia, apareguda a la secció Temps i camins, amb el Calendari que porta el santoral, perquè en un lloc diu patrona i en l'altre copatrona de Barcelona. Això el fa exclamar, en lletres majúscules i vermelles: "El clero discrepa de la Pietat Campmajó", que és l'autora d'aquest Temps i camins. I també: "Clero, corrector o Campmajó, ¿de qui és la perla?". Doncs, de ningú. Copatrona només indica que hi ha més d'un patronatge, no contradiu pas que sigui patrona.

Perles ortogràfiques

Tinc a la vista un carnet de soci d'un gremi de Barcelona on constato tretze perles ortogràfiques i sintàctiques, en un reduït espai de 8 x 5 centímetres. N.º de Agremiat, sense l'apòstrof. Requisits 1º, 2º, 3º, en lloc de 1r, 2n, i 3r. Avui en dic quatre, per començar.

Albert Pera

VII Gran Concurs Catequístic

Bases i Premis

1. El Concurs estableix tres grups de participants: 1r., nens i nenes de 6, 7 i 8 anys complerts; 2n., nens i nenes de 9, 10 i 11 anys complerts; 3r., nens i nenes de 12, 13 i 14 anys complerts.

2. Cada grup tindrà els seus premis corresponents.

3. Per a concursar caldrà presentar una redacció de dues pàgines tantany quartilla o de llibreta, com a mínim, i cinc com a màxim, en català o castellà, escrita amb lletra molt clara i llegible, amb el tema següent:

QUINA ES L'AUTÈNTICA ESGLÉSIA, QUI LA VA FUNDAR I QUI SÓN ELS QUE HI PERTANYEN.

4. Cada redacció haurà d'anar signada amb el nom i cognoms de l'autor, tot indicant els anys (dia i any de la seva naixença) i l'adreça completa del concursant, a la mateixa redacció. Si hi ha diversos fulls, s'haurà de repetir en cadascun.

5. Els treballs s'hauran d'enviar en sobre tancat, posant-hi: Per al Gran Concurs Catequístic, a les següents adreces: OBRA CULTURAL MARIANA, Avda. Sant Antoni M.ª Claret, 50-62, int., Barcelona-25. LLIBRERIA SANT MIQUEL, carrer de Llúria, 100, Barcelona-9.

6. El termini d'admissions serà fins el dia 1 d'abril del 1982.

7. Els premis es repartiran en una festa íntima, al SALÓ D'ACTES de l'OBRA CULTURAL MARIANA, el dia 9 de maig del 1982.

8. Les redaccions escrites amb llapis, il·legibles, o que no compleixin les condicions, quedaran fora de concurs.

9. Els premis s'atorgaran a la millor redacció, dins de cada grup, segons el criteri d'un JURAT QUALIFICADOR, instituit per a això.

Premis del gran concurs catequístic

Per als tres grups de concursants, hi ha els premis següents:

Primers premis: Una màquina d'escriure.

Segons premis: Una guitarra.

Tercers premis: Una calculadora.

Quarts premis: Una Enciclopèdia.

Cinquens premis: Una Bíblia juvenil.

S'obsequiarà a tots els nens i nenes assistents a la festa dels premis.

Un espectacle quaresmal nou i reixit

La Passió del Casal Claret

El Grup Juvenil de Teatre del Casal Claret de Barcelona després de vuit anys de treball seriós i metòdic s'incorpora a una de les tradicions més arrelades a Catalunya: La representació de la Passió. La Passió és l'espectacle més exigent del Teatre Popular Català. Fer la Passió demana recursos humans, escenogràfics, tècnics, musicals, etc... i saber-los combinar.

Els joves del Casal Claret hores d'ara han superat les 360 actuacions teatrals. Després de El Misteri de Nadal, la història de Josep, el crist de les Benaurances, Job: judici a Déu, Tirant lo Blanc, les Aventures de'n Massagran, etc... ara incorporen al seu repertori l'espectacle més complet i més bell de tots: LA PASSIÓ.

Per a aquesta estrena ha calgut fer-ho tot de nou. S'han mobilitzat unes 130 persones, pràcticament totes les que integren el grup, pares i fills. Els pares dels nois i noies actors hi col·laboren molt eficientment en la confecció dels vestuaris, creació de les escenografies i altres serveis. Sense aquesta mútua col·laboració els espectacles anteriors no haurien estat possibles i menys encara aquest d'ara.

Val a dir que La Passió del Casal Claret defuig tot recurs fàcil d'estampa i desenvolupa el seu ritme teatral sobre un text nou elaborat amb saviesa bíblica. Hom queda favorablement sorprès davant la interpretació que

l'autor dona d'alguns personatges, per exemple de Magdalena i Judes.

L'ambientació musical de l'espectacle ha estat preparada acuradament i reviu bellíssimes partitures de música sagrada. El conjunt musical està compost per joves del mateix Casal.

La Passió del Casal Claret ha acceptat la tradició clàssica catalana de fer aquest espectacle però el seu conjunt és una aportació que transcedeix clíxers establerts i projecta la tradició teatral religiosa catalana a més horitzons.

L'autor del text i director de l'obra és el P. Anton M.ª Vilarrubias i Codina. Les il·lustracions

musicals més importants són del mestre Lluís Iruarizaga, CMFF.

Representacions

Diumenges dies 14, 21 i 28 de març i 4 d'abril a les 18 h.

Després de Pasqua hi haurà més representacions que s'anunciaran oportunament.

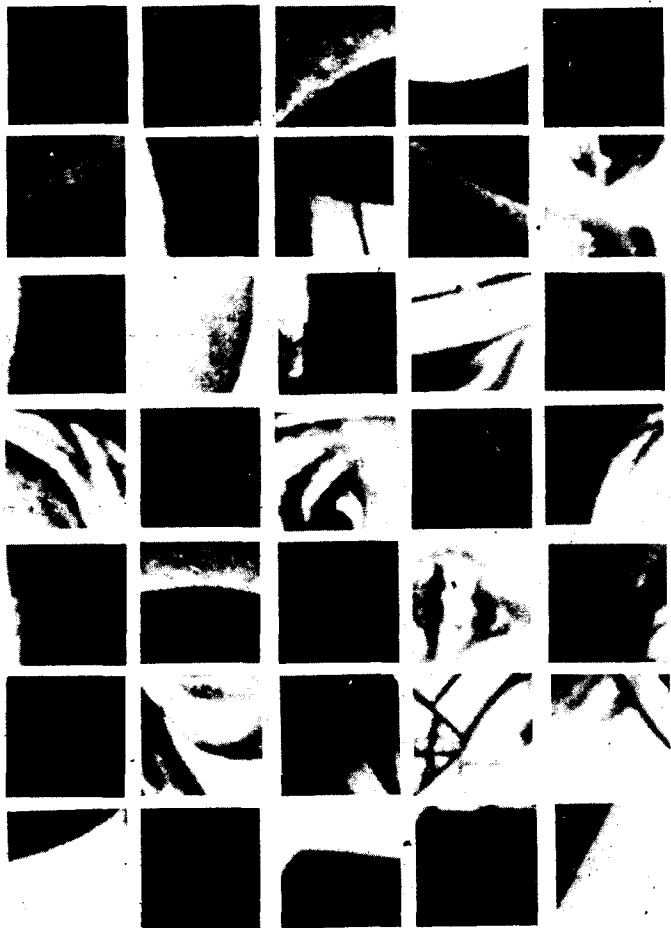
Informació i reserva de localitats

Telèfon 258 87 84: dimecres, dijous i divendres de 18 a 21 h.

CASAL CLARET C/Nàpols, 350, BARCELONA-25

Trencaclosques

És un personatge important. Però, qui és?
Si aconseguíu reconstruir la fotografia, envieu-nos-la.
Entre totes les respostes encertades sortejarem un premi.
El sorteig s'efectuarà cada quinze dies per donar temps a l'enviament de les respostes.

Solució al trencaclosques del n.º 127:
Mns. Oscar Arnulfo Romero

Respostes encertades rebudes: Pepita Villamayor, Barcelona; Mariona Comadira, Girona; M.ª Presentación Ganza, Prat de Llobregat; Joan Pujol, Torelló; Joan Borrás, Barcelona; Margarida Serrabassa, Barcelona; Emilia Aymerich-Capdevila, St. Vicenç dels Horts; Sebastiana Cuesta, Lleida; Catalina Huguet, Barcelona; Emilio Pagés, Tortellà; Ramona Buy, Manresa; J.M.ª Xicoy, Barcelona; Josefina Mestre de Velasco, Barcelona; Colegio Divina Providencia, Mataró; Ventura Guillaumet, St. Joan de les Abadesses; Gertrudis Rovira, La Secuita; "Can Cases", Bienes; Antònia Mitjavila, Olot; C. Sala, Barcelona; Carme Hosta, Breda; Eulàlia Marcet, Terrassa; Josefina de Tera Vilaró, Barcelona; Teresa Estrada, Premià de Mar; M.ª Teresa Calvo, Morell; Teresa Cucurell, Concabellà; Carlos Gutiérrez, Barcelona; Mercè Roca, Mataró; Manuel Julià, Lleida; Ramona Pausas, St. Climent de Llobregat; Isabel Roqueta, Barcelona; Teresa Magro, Barcelona; Mercedes Cisteró, Barcelona; Josep i Dionís Gabarró, Barcelona; Carmen Benedé, Barcelona; José Martínez, Mataró; Montse Morera, Barcelona; Gemma Ribalta, Igualada; Montserrat Pugidoménec, Vic; Teresa Bautista, Barcelona; Francisca Calvo, Zaragoza; Jaume Marcet, Terrassa; M.ª Angeles Camós, Banyoles; Susana Camós, Banyoles; Jordi Morata, Badalona; Concepció Subirana, Gironella; Núria Arbós, Vimbodí; Montserrat Culla, Badalona; Pere Martí Corominas; M.ª Teresa Fontseré, St. Vicenç de Torelló; Montserrat Sané, Barcelona; Montserrat Lledó, Arenys de Mar; Montserrat Giron, Barcelona; Carme Estupiñá, El Pla de Santa Maria; Família Guri-Cánovas, Calella; Maria Serra, Navarres; Isabel Mañá, Barcelona; Mercè Onés, St. Boi de Llobregat; M.ª Queralt Escobet, Berga; Isabel Giralt, Barcelona; Francisca Rovira, Tarragona; Immaculada Hernández, Barcelona; Jaume Mercè, St. Climent de Llobregat; Lourdes Noguera, Prats de Lluçanés; Núria Grifoll, Alforja; Trinidad Pérez, Barcelona; Joan Planelles, Sitges.

Realitzat el sorteig ha resultat premiada la resposta de: Mariona Comadira Alonso, c/. Nou, 10, 5è, Girona.

Nota: 1. Preguem a tots els concursants premiats, i als concursants amb la resposta encertada, vulguin concedir-nos un petit marge de temps. A tots els seran lliurats els premis.

2. El grup de concursants, amb resposta encertada, referent a la solució del n.º 125 —Mare Teresa de Calcuta—, i que degut a la malifeta d'alguna bruxa domèstica no veieren publicat el seu nom, que no s'amoïnin perquè les seves respostes estan ben guardades en l'arxiu dels trencaclosques.

Solució als anteriors jeroglífics:
Passejant pel cosmos... 5 3 2 4 1.
El quadre... B3; E2; D5; F3; F6; I6; K5.
(Ens heu de perdonar. Els quadres havien d'anar col·locats horitzontals; el quadre Y, les caselles, marcades amb una lletra de la A a la K, i verticalment numerades de l'1 al 7).
Per fer 10 punts... 4 dards en el 17 i 2 en el 16.

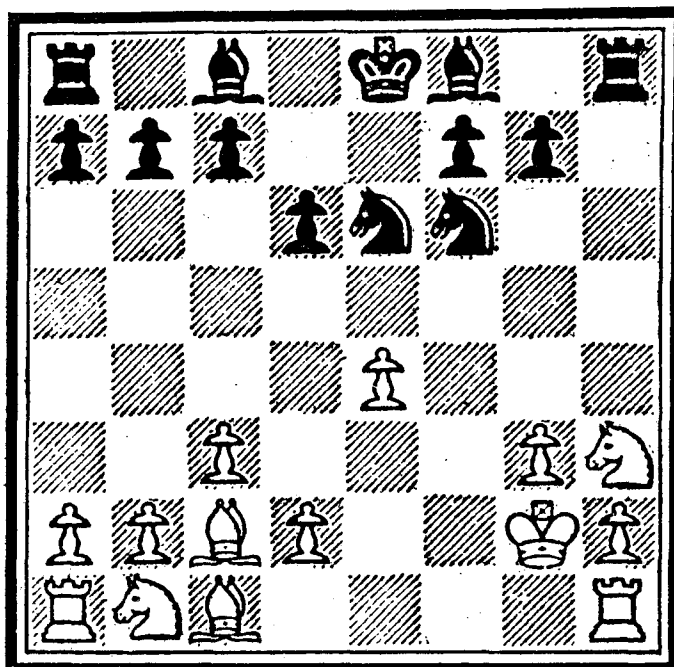
Escacs

Diagrama 6. Negres juguen i guanyen

Altra volta un peó a canvi d'un millor desenvolupament. Si us hi fixeu, podeu arribar a un mat talment insòlit. Hi itnervindran quatre peces i un peó. Això sí, però, sense trepitjar-se les competències.

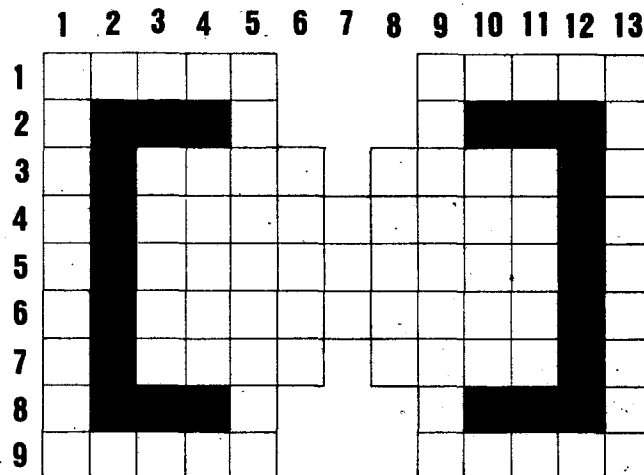
Solució al Diagrama 5

1... Tf8xf2, 2. Tflxf2 De7—e4+,
3 Tf2f1 d4xc3+, etc.
Si 2 Cb1-d2 d4xc3 etc.
Si 2 Pglxf2 De7-e3 mat.

Encreuats

per JACOVAZ

HORITZONTALS

1.— Embarcació. Al revés: Usa.
2.— Vocal. Cinquanta. Mil. Vocal.
3.— Abreviatura del radio geomètric. Ciutat d'Occitània (Catalunya francesa). La seva. Tractament donat als gemans d'un convent.
4.— Cent. Al revés: reposar. Estrany.
5.— Punt cardinal. En francès: Cosa que meravella. Al revés: Espai de temps.

6.— Matricula catalana. Al revés: Poseu els pans en fileres. nacional document d'identitat.
7.— Punt cardinal. Relatiu als Andes. Contracció. Al revés: Esquerp.
8.— Nitrògen. Radi. Cinquanta. Matricula de Lleida.
9.— Al revés: Instrument. En castellà: Voravia.

VERTICALS

1.— Natural d'una ciutat catalana.
2.— Vocal. Radi.
3.— Radi. Sorra. Forma d'embenar.
4.— Cent. Al revés: País del Centre d'Àsia. Sofre.
5.— Nom propi d'home.
6.— Centraleta telefònica de certs edificis.
7.— Al revés: Bastó.
8.— Al revés: Apòcop d'amnèsia.
9.— Pica amb el martell.
10.— Matricula catalana. Símbol del carboni.
11.— Matricula andalusa. moneda francesa. Punt cardinal.
12.— Vocal. En anglès: Curses d'aviació. Radi.
13.— Nom d'alguns pobles de Catalunya, que s'identifiquen per la Comarca on es troben.

Com que estem segurs de que la totalitat dels nostres lectors són persones espavilades i que s'esforcen per viure sense perdre el bon humor, us invitem a col·laborar en la nostra pàgina d'entreteniments. Podeu enviar mots encreuats, jeroglífics, sopes de lletres etc. Cal enviar també la solució. La presentació ha de ser prou bona perquè sigui reproducible. Les col·laboracions han de ser signades. Gràcies.

GRIFÉ & ESCODA, S.L.

EXPOSICIONS D'ART

JORDI

PINTURES
OBRA RECENT

Del dimarts 9 al
dilluns 22 de març

Diagonal, 484 Barcelona Tel. 217-60-39
Assessor Artístic: B. ZIFRE MORROS

claret

Roger de Llúria, 5 - Barcelona-10 - Tel. 301 08 87

Ramon Llull

LLIBRE D'AMIC
E AMAT

Editorial Claret

LLIBRE D'AMIC E AMAT

Ramon Llull.

Col·lecció ELS DAUS n.º 52

Ramon Llull; el filòsof, teòleg, místic i poeta es troben en la composició d'aquesta obra tan admirablement fosos com ho estan en el complex de la seva personalitat.

Els seus versítils recorden la puresa d'un poema de Francesc d'Assís i la vigoria intel·lectual d'un doctor de l'Església. Text original, amb la versió moderna d'en Miquel Peix, traductor de la llada al català. 136 pàgs. 325 ptes.

EXHORTACIÓ APOSTÒLICA

Joan Pau II. Col·lecció EL BRI n.º 17

La família, en aquests últims temps, ha sofert com cap altre institució, l'escomesa de les transformacions fortes, profundes i ràpides de la societat i de la cultura. 256 pàgs. 250 ptes.

PREGÀRIES DINS EL METRO

Assumpció Feliu. Col·lecció EL BRI n.º 14

La lectura serà més autèntica si la podem fer "in situ", en el col·lectiu que va d'un lloc a l'altre i en què tant de temps passem. Si, de bon matí, preguem, el dia tindrà un aire nou, més ple d'esperança. La joia pot néixer de la monotonia avorrida d'unes hores considerades rutinàries. Des de dintre res no es perdut per al qui se sap acompanyat per Jesucrist. 64 pàgs. 175 ptes.

Editorial Claret

Vesteix samarreta blava i pantalón blanc.

B.B.

1	BETIS-REAL MADRID	1	X	2
2	CADIZ-AT. BILBAO	1	X	2
3	GIJON-ESPAÑOL	1	X	2
4	CASTELLON-VALENCIA	1	X	2
5	BARCELONA-ZARAGOZA	1	X	2
6	SANTANDER-HERCULES	1	X	2
7	REAL SOCIEDAD-SEVILLA	1	X	2
8	AT. MADRID-VALLADOLID	1	X	2
9	D. ALAVES-SABADELL	1	X	2
10	ELCHE-RAYO VALLECANO	1	X	2
11	BURGOS-MURCIA	1	X	2
12	LEVANTE-LINARES	1	X	2
13	HUELVA-CORDOBA	1	X	2
14	MALLORCA-CASTILLA	1	X	2
A.PUESTAS		1.º		

	Punts		Partits				Casa			Fora			Gols	
			J	G	E	P	G	E	P	G	E	P	F	C
Barcelona	41	+15	27	18	5	4	13	0	0	5	5	4	65	23
R. Societat	36	+10	27	15	6	6	11	2	0	4	4	6	48	28
R. Madrid	36	+8	27	15	6	6	11	3	0	4	3	6	46	27
València	31	+3	27	14	3	10	12	1	0	1	2	10	39	36
Ath. Bilbao	31	+3	27	14	3	10	10	2	1	4	1	9	48	30
Saragossa	30	+2	27	12	6	9	7	6	2	5	0	7	38	40
Betis	28		27	12	4	11	10	1	3	2	3	8	39	33
Racing	26		27	10	6	11	9	0	3	1	6	8	33	40
Espanyol	26	-2	27	11	4	12	9	0	5	2	4	7	36	39
Osasuna	26	-2	27	12	3	12	9	1	4	3	1	9	36	39
Sevilla	25	-1	27	10	5	12	6	5	2	4	0	10	33	34
Valladolid	24	-3	27	9	7	11	9	3	2	0	4	9	28	45
At. Madrid	24	-2	11	7	2	14	6	2	3	0	11	27	30	41
Las Palmas	23	-3	27	9	5	13	7	5	3	2	2	10	35	45
Hércules	23	-3	27	10	3	14	6	2	5	4	1	9	35	42
Cádiz	23	-5	27	10	3	14	10	3	1	0	0	13	24	38
Sporting	21	-5	27	7	7	13	6	3	4	1	4	9	26	35
Castelló	11	-15	27	3	5	19	2	4	7	1	1	12	26	66

CADECA

DIUMENGE 14

PRIMERA CADENA

CIRCUIT ESTATAL

10.00 PARLEM
10.30 SANTA MISSA
11.20 GENT JOVE
12.10 MIRAR UN CUADRE
12.30 TEMPS I MARCA
15.00 NOTICIAS
15.30 SPORT BILLY
16.05 SESSIÓ DE TARDA: "Serena-
ta en el Valle del Sol".
17.40 DIBUIXOS ANIMATS
18.00 EL CIRC D'ANGEL CRISTO
19.00 GOL... I AL MUNDIAL 82
20.00 AVANÇAMENT ESPORTIU
20.10 RASGOS: "Indira Gandhi".
21.00 NOTICIES
21.15 PROXIMAMENT
21.30 D'ARA ENDEVANT
22.00 ELS LLIBRES
23.00 ESPORTIU
23.45 COMIAT

SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

14.00 MIRAMAR
14.15 EL MÓN EN CATALÀ
14.55 NYIGO-NYIGO

CIRCUIT ESTATAL

15.30 PATINATGE ARTÍSTIC
18.00 MUSICAL EXPRESS
19.00 LA PORTA DEL MISTERI
20.10 FUTBOL
21.00 PRODUCCIÓ ESPANYOLA
22.00 LLARGMETRATGE: "Fellini 8
1/2" (Fellini 8 1/2) (1963)
24.30 COMIAT

DILLUNS 15

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

13.30 ESPORTIU
14.00 TROBADA
14.25 MIRAMAR
17.00 TOT I MÉS

CIRCUIT ESTATAL

15.00 TELE-1
15.35 TEMPS DE SOBRETOLA
16.05 NANNY
18.30 AVANÇAMENT INFORMATIU
18.35 L'ESTEL BLANC

19.00 EL LIBRO GORDO DE PETETE
19.02 3, 2, 1 CONTACTE
19.30 MATT I JENNY
20.00 DOCUMENTAL
20.30 CONSUM (LA BOSSA I LA
VIDA)
21.00 TELEDIARI
21.35 TEATRE: "Cualquier miércoles",
de Muriel Resnik.
23.35 DARRERA EDICIÓ

SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

18.30 RETRAT DE DONA
19.00 MÚSICA EN VIU
19.35 INFORMATIU

CIRCUIT ESTATAL

19.45 REDACCIÓ OBERTA
20.00 LA ABELLA MAYA
20.20 "ALCORS" (Cultural obert).
21.30 REDACCIÓ OBERTA
21.35 DIALEGs DE MATRIMONI
22.05 ELS MEUS TERRORS PREFE
RITS
23.45 COMIAT

DIMARTS 16

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

13.30 ARA: TARRAGONA
14.00 TROBADA
14.25 MIRAMAR
17.00 TERENCI A LA FRESCA
17.30 ESPECIAL SOBRE LA PELICU-
LA: "La Plaça del Diamant".

CIRCUIT ESTATAL

15.00 TELE-1
15.35 TEMPS DE SOBRETOLA
16.05 NANNY
18.30 AVANÇAMENT INFORMATIU
18.35 L'ESTEL BLANC
19.00 EL LIBRO GORDO DE PETETE
19.00 BALONCESTO: Real Madrid-
Cibona de Zagreb.
20.30 VIURE CADA DIA
21.00 TELEDIARI
21.35 300 MILIONS
22.40 DALLAS
23.35 DARRERA EDICIÓ

SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

18.30 LA CUCAFERA

19.00 OBRIR DEBAT
19.35 INFORMATIU
CIRCUIT ESTATAL

19.45 REDACCIÓ OBERTA
20.00 EL CARRO DE LA FARSA
20.30 ANIMALS EN ACCIÓ
21.00 AIXÒ S'ENFONSA
21.30 REDACCIÓ OBERTA
21.35 RAMON I CAJAL
22.30 REDACCIÓ OBERTA
22.35 LA VIGILIA DEL NOSTRE TEMPS
23.45 COMIAT

DIMECRES 17

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

13.30 ARA: GIRONA
14.00 TROBADA
14.25 MIRAMAR
17.00 VIDUA PERO NO GAIRE
17.30 CONTRAPUNT

CIRCUIT ESTATAL

15.00 TELE-1
15.35 TEMPS DE SOBRETOLA
16.05 NANNY
17.00 TOROS
19.00 3, 2, 1... CONTACTE
19.30 MICKY I DONALD
20.00 DOCUMENTAL
21.00 TELEDIARI
21.35 SESSIÓ DE NIT: "Contra el
imperio del crimen". (1935)
23.30 DARRERA EDICIÓ

SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

18.30 DIBUIXOS ANIMATS
18.45 GEOGRAFIA GENERAL
19.00 ELS MUSEUS
19.35 INFORMATIU

CIRCUIT ESTATAL

19.45 REDACCIÓ OBERTA
20.30 ROBINSON
20.00 ROBINSON
20.30 A DALT I A BAIX
21.30 REDACCIÓ OBERTA
21.35 REPORTATGE
22.30 REDACCIÓ OBERTA
22.35 REALITZAT PER...
24.00 COMIAT

DIJOUS 18

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

13.30 ARA: LLEIDA

14.00 TROBADA
14.25 MIRAMAR
17.00 OPINIÓ
17.30 VOSTRE PREGUNTA

CIRCUIT ESTATAL

15.00 TELE-1
15.35 TEMPS DE SOBRETOLA
16.05 NANNY
18.30 AVANÇAMENT INFORMATIU
18.35 L'ESTEL BLANC
19.00 EL LIBRO GORDO DE PETETE
19.02 3, 2, 1... CONTACTE
19.30 DABADABADA
20.00 DOCUMENTAL
21.00 TELEDIARI
21.35 AQUESTA NIT
22.35 HART Y HART
23.35 DARRERA EDICIÓ

SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

18.30 XOCOLATA DESFETA
19.00 JUSTA LA FUSTA
19.35 INFORMATIU

CIRCUIT ESTATAL

19.15 REDACCIÓ OBERTA
20.00 DENTRO DEL LABERINTO
20.30 ZARABANDA
21.30 REDACCIÓ OBERTA
21.50 CINE-CLUB: "La vida por delan-
te". (1957)
24.00 COMIAT

DIVENDRES 19

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

13.30 ART FLASH
14.00 PARLAMENT
14.25 MIRAMAR

CIRCUIT ESTATAL

10.30 SANTA MISSA
11.35 CONCERT
12.55 BASQUET
14.30 FALLAS 82
15.00 TELE-1
15.35 ESPAI XX
16.05 LLARGMETRATGE: "Bola de
fuego". (1942)
18.10 NOSALTRES
19.00 AVANÇAMENT INFORMATIU
19.02 CONCERT
20.00 DE PELICULA
21.00 TELEDIARI
21.35 LA MASCARA NEGRA
22.35 ESPECIAL RAPHAEL

23.35 SECUENCIAS DEL MÓN
24.00 DARRERA EDICIÓ

SEGONA CADENA

CIRCUIT ESTATAL

19.15 REDACCIÓ OBERTA
19.30 LA CLAVE. (Presentació-
Llargmetratge).
22.00 REDACCIÓ OBERTA
22.05 LA CLAVE. (Col.loqui).
23.45 COMIAT

DISSABTE 20

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

09.30 LA CUCAFERA
10.00 DIBUIXOS ANIMATS
10.15 GEOGRAFIA GENERAL

CIRCUIT ESTATAL

10.30 PISTA LLIURE
12.30 CONCERT
13.30 SEUS DEL MUNDIAL
14.00 REVISTA DE TOROS
14.30 PARLAMENT
15.00 NOTICIES
15.35 FUTBOL EN ACCIÓ
16.05 PRIMERA SESSIÓ: "Centausos
del desierto". (1956)
18.00 ERA UNA VEGADA L'ESPAI
18.30 APLAUSO
19.30 BLA, BLA, BLA
20.00 DOCUMENTAL
20.30 CHARLOT
21.00 NOTICIES
21.20 INFORME SETMANAL
22.20 DISSABTE CINE: "Desnuda fren-
te al mundo". (1960)
13.00 DARRERES NOTICIES

SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

14.00 MIRAMAR
14.15 PENSADORS CATALANS
14.55 BARCELONA TVE

CIRCUIT ESTATAL

15.30 DIARI DE VIATGE D'ANDRÉ
MALRAUX
16.25 SPIDERMAN
17.00 RUGBY
18.30 PREMIS INTERNACIONALS
DEL TEATRE
19.00 POLIDEPORTIVO
20.00 ESTRENES TV: "El Arma y el
Pulpito". (1974)
21.30 DOCUMENTAL
21.55 TEATRO REAL
24.00 COMIAT

Organitzat per la Direcció General de l'Esport de la Generalitat

Torneig Internacional de futbol infantil

Amb la finalitat de col·laborar en la promoció del fenomen esportiu des de la base i alhora oferir suport a l'organització del Mundial de Futbol, que s'iniciarà a Barcelona el 13 de juny de 1982, la Direcció General de l'Esport de la Generalitat de Catalunya organitza un Torneig Internacional de Futbol Infantil.

Aquest Torneig que vol representar una aportació de l'Esport català a la recerca de l'ideal esportiu, és ofert simbòlicament a tots els joves esportistes que s'inicien en la pràctica del futbol arreu del món, i són invitats a participar-hi els equips infantils dels clubs que són seu del Mundial, setze equips infantils representants de diferents països del món i els equips infantils de les comarques catalanes.

Participació

Aquest torneig internacional, anomenat també "Mundialet", es disputarà de forma que intervinguin directament les 38 comarques catalanes, tant en jugadors que integrin les seleccions

representatives com en municipis designats per disputar els cent quaranta dos partits que totalitza la competició.

Les zones previstes per ser seus són setze. Cada zona comprèn una o més comarques, segons el nombre d'habitants i d'equips infantils que té cada una. La vila o població de cada zona on s'allotjaran els equips invitats s'ha escollit procurant que estigues situada en un punt equidistant i de fàcil comunicació amb els municipis als camps dels quals s'ha determinat que es juguin els partits programats.

Està prevista la participació de seixanta-quatre equips. Disset pertanyents als Clubs de les seus on es juga el "Mundial-82". Setze d'estrangers, escollits entre els més significatius de l'élite mundial. Dos equips representatius del futbol de base a Catalunya. Vint-i-nou seleccions comarcals o intercomarcals.

Aquest "Mundialet" tindrà una durada de 13 dies i hom confia que serveixi per estrènyer més els llaços entre els diferents Estats a través del llenguatge internacional de l'esport.

butlleta de subscripció

Desitjo subscriure'm / renovar la meua subscripció a:

Catalunya
Cristiana

Nom i cognoms

Adreça Població

D.P.

☐ Trameto les 2.000 ptes. per gir postal.

☐ Incloc un taló barrat per aquest import.

☐ Prego al Banc / Caixa

Agència

que se serveixi domiciliar aquest pagament anual, fins a

nova ordre, en la meua llibreta / compte n.º

Lloc Data

Signatura

Remetre aquesta butlleta a:

CATALUNYA CRISTIANA, c/. de València, n.º 244.
Barcelona-7

V VIATGE CULTURAL

CENTCELLES - TARRAGONA ALTAFULLA

28 de març de 1982

A CENTCELLES visitarem el mausoleu construït sobre les reïnes d'una gran vila romana de l'alt imperi. És el monument d'art paleocristià més important d'Occident. Se suposa que fou edificat com a tomba de Constant II, germà de Constanci, mort a Elna el 350. Té notables decoracions murals de mosaic amb tesselles de pedra i vidre. Al·legories de les quatre estacions, escenes bíbliques i de cacera. Edifici que fou restaurat per l'Institut Arqueològic Alemany.

A TARRAGONA visitarem la Necròpolis cristiana dels segles III-IV, descoberta el 1923. S'hi construí un museu per conservar-hi les peces més valuoses. Gran part del descobriment es conserva in situ, i està compostà de sarcòfags, làpides, mosaics, ceràmica i objectes diversos d'ús comú, del s. I a C. al V. d.C. És una de les necròpolis més importants de la Península.

Si ens queda temps l'aprofitarem visitant el Museu Arqueològic que conté importants col·leccions de restes escultòriques d'edificis públics de la Tarragona romana.

El dinar el farem al RESTAURANT YOLA, d'ALTAFULLA, població d'un miler d'habitants, situada prop de la desembocadura del Gaià, amb restes interessants d'una gran vila romana.

Preu del viatge: 1.500 ptes., comprèn:

- Trasllat en autocar de luxe.
- Dinar al Restaurant YOLA, d'Altafulla, segons el següent menú: Amanida amb incrustacions - Macarrons - Escalopa - Postres - Pa, vi, aigua - Cafè.
- Preu d'entrada als Museus i Monuments.
- Sorteig de llibres.

Sortida: Dia 28 de març, a les 8 del matí, c/ València, 244, xamfrà Balmes.

Places limitades. Formalitzeu la inscripció el més aviat possible. Per informació inscripcions: **"CATALUNYA CRISTIANA"**, c/ València, 244, hores d'oficina, tels. 215 27 39; 215 27 84; 215 28 05. (Sr. Castelló).